

သံသရာဝင်္ကတံ လွတ်အောင်ပျားကြွေရ

အဘိဓမ္မာ အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မဇောတိက

ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ

တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး

ဝိပဿနာ ပိဋက

သုတေသနသင်တန်းကြိုတင်ပို့ချ
သောသင်တန်းတော်များကို ပြုစုပေးရေးဦးစီးဌာန
လက္ခဏာရန်ကုန်။
တောင်တန်းသာယာသာယာပြုစုရာတော်

အရှင်ဦးညွန့်မဟာရ
၏

သံသရာဝဋ်ကို
လွတ်အောင်ရုန်းကြံ့မှု။

ဦးသိန်းအောင် (ရွှေလင်းစာပေ)
စုဆောင်းပုံနှိပ်သည်။

ရွှေလင်းစာပေ

အမှတ်-၁၄၄၊ ၅၀-လမ်း၊ ဗဟိုတောင်ကြီး
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဘာသာပေးဆိုင်ရာ စာပေအဖွဲ့ပြုချက် အမှတ် ၅၃/၉၃ (၁၁)

မဂ္ဂဇာတ်အဖွဲ့ပြုချက် အမှတ် ၈၁/၉၂ (၁၁)

စီစဉ်သူ

ဦးသိန်းအောင် (ရွှေလင်းစာပေ)

မဂ္ဂဇာတ်အဖွဲ့

ထိပ်တင်ဝင်း

ပဉ္စမအကြိမ်

၁၉၉၄-ခု၊ မတ်လ

အုပ်စု-၁၀၀၀

တန်ဖိုး(၃၀)ကျပ်

မဂ္ဂဇာတ်အဖွဲ့

ဦးကျော်စင်(မြ-၀၄၂၂၉)၊ ခိုင်ရည်မန်အောင်၊ ဆက်
အမှတ်-၈၁၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်အေးအေးသစ်(၀၃၇၈၄)၊ သီဟသူရပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၂၇၊ ၅၂-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

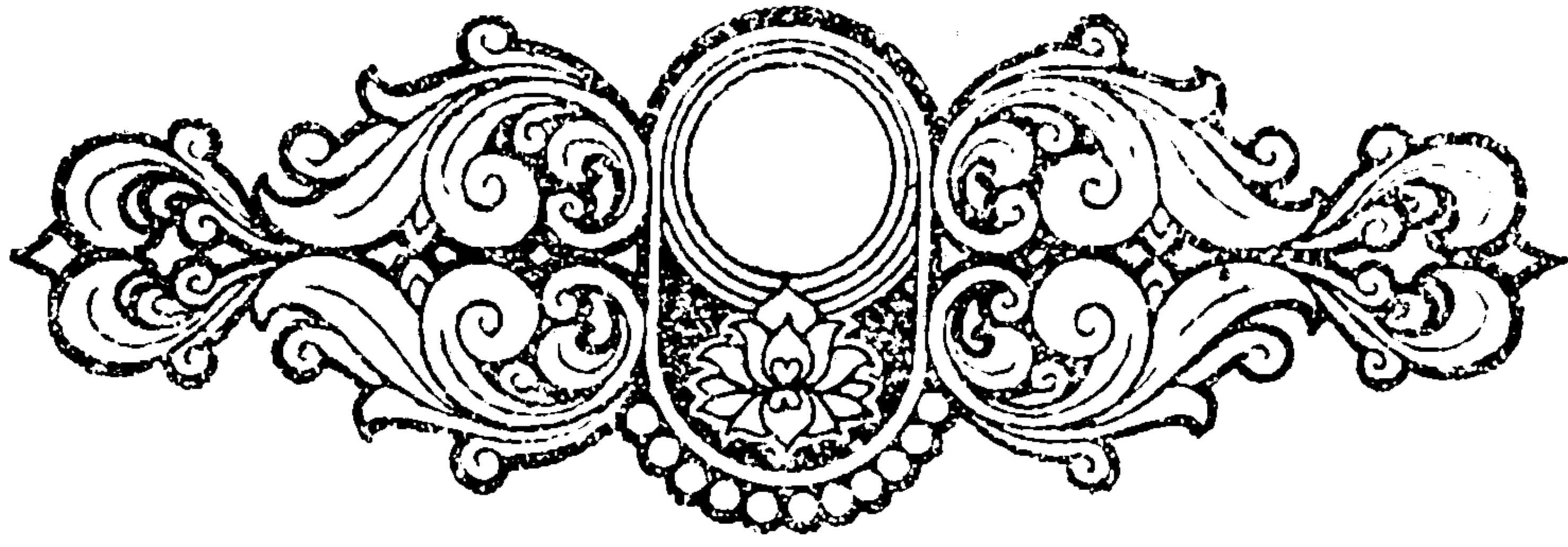
ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြသန်း(၀၁၀၅၀)၊ အသိုင်းအဝိုင်းစာပေ
အမှတ် ၃၅၊ ဇွဲစုံရပ်၊ ကမ္ဘာအေး၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပြန်ချိရေး

ရွှေလင်းစာပေ

အမှတ် ၁၄၄၊ လမ်း-၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်
ရန်ကင်းမြို့။ (ဖုန်း-၉၁၂၁၃)

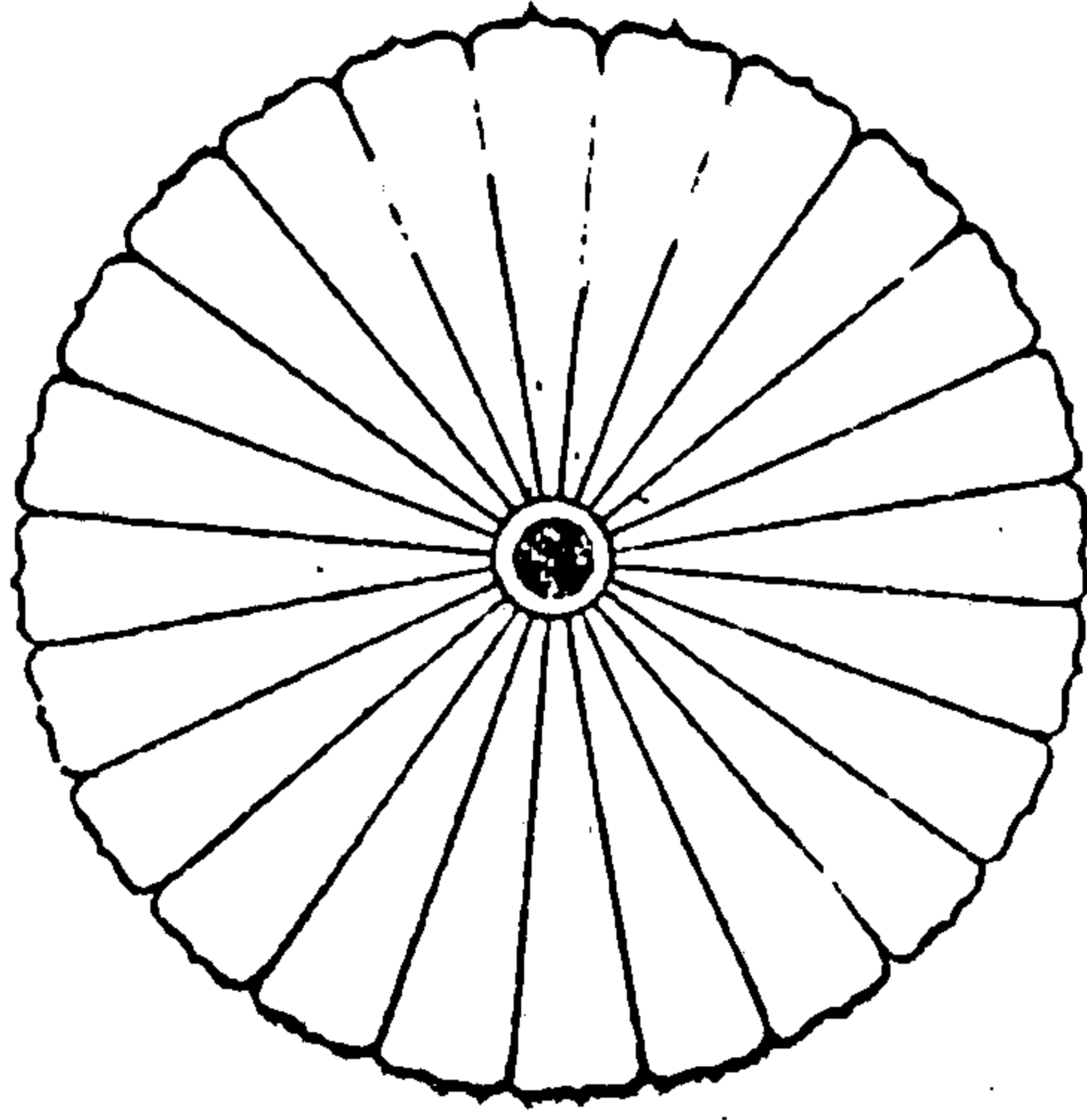

မာတိကာ

စိစဉ်ထုတ်ဝေသူ၏ အကြောင်းပြန်ခေါ်ခန်း	၁
သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင် ရုန်းကြစို့ရဲ့	၅
သံသရာဆိုတာ ဘဝအဖုံဖုံ မျောကြရတာမို့	၅၁
သံသရာလည်ပုံ	၅၅
သေလက်စ မဆုံးနိုင်	၅၆
မထူးဆန်းသော သေရခြင်းပါ	၅၆
ကိုယ်တိုင်တွေ့ရမည်ကို ကြိုတင်သိထားနည်း	၅၇
ကြည့်တတ်လျှင် ဝိပဿနာ	၅၉
ကြောက်ရမည့် ဂဘိလမ်းများ	၆၀
ဘဝကျင်လည်နည်း လမ်းနှစ်သွယ်	၆၀
စုန္ဒ ဝက်သတ်သမား ဝတ္ထု	၆၃
ကံတရားသည် အချိန်ရောက်လျှင် အကျိုးပေးမြဲ	၆၇
အဝီစိ ရဲမီးဆိုတာ	၆၈
ကိုယ်သာဖန် ကိုယ် ကံရဲ့ အချပေပ	၇၀
သတ္တဂါ သတ်၍ အသက်ပမွှေးသင့်	၇၄
အပြစ်ကင်းအောင် အသက်မွှေးမြူပါ	၇၆
နောက်ခံစွဲ ပါခဲ့သော အထုံဆိုး	၇၇
ချိုးသိမ်းငှက်နှင့် ဆက်ရက်ကလေးများ	၇၈
တော,တောင် သာယာချိန်	၇၈
တော,တောင် သဘာဝ အရသာ	၇၉
ဆူညံသော ငှက်ရန်ဖြစ်သံများ	၈၀
သူတော်ကောင်းတို့ ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်နည်း	၈၆

ပာဝကော

ကိုယ်ချင်းစာတရား ပုံမှန်ထားနည်း	၉၀
နောကံခံ အကြောင်းဝါသနာ	၉၁
ဝဓက နွားသတ်သမား	၁၀၁
လက်တွေ့ ကံတူအကျိုးပေးပုံ	၁၀၆
ဓမ္မိက ဥပါသကာဝတ္ထု	၁၀၈
ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ဥပါသကာတွေ	၁၀၉
သား, သမီး (၂) မျိုး	၁၁၀
သံသရာခင်း: ဘယ်ပုံကျင်လည်ကြမည်နည်း	၁၂၀
အထက်တန်းစားနှင့် အောက်တန်းစား	၁၂၁
သံသရာ ခရီးရှည်ကြီး	၁၂၃
ကျောင်းအမကြီး မငွေစိန်	၁၂၅
ဆင်လိမ္မာကြီး တစ်ကောင် အကြောင်း	
ဆင်လိမ္မာမကြီး မငွေစိန်	
ကျောင်းအမကြီး မငွေစိန်	
အလှူ အမကြီး မငွေစိန်	
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဆောင် မငွေစိန်	
ဘုရားအမကြီး မငွေစိန်	
ထူးခြားသော ဆင်လိမ္မာမကြီး၏	
ဘဝလမ်းကွေ့ လမ်းဖြောင့် ဖော်ဆောင်ချက်	
စသည်... စသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်, နည်းယူဖွယ်ရာများ....	

စိစဉ်ထုတ်ဝေ သူ၏ အကြောင်းပြန်ဒါနိုး

တောင်တန်း သာသနာပြု ဆရာတော်ကြီး ဦး ဥတ္တ မ သာ ရ
သည် ဗုဒ္ဓဓမ္မလောကစာစောင်၌ တစ်ချိန်က ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်
အဖြစ်ဖြင့် စာပေမျိုးစုံ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဓမ္မလောကတွင်သာ
မကပါ။ ဆရာတော်ကြီးအနေဖြင့် အခြား အခြားသော မဂ္ဂဇင်း-
ဂျာနယ်-စာစောင်တို့၌လည်း စာပေများ ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး ရေးသားသည့် စာပေ၊ ဆောင်းပါးများမှာ
ဘဝ အတွေ့အကြုံမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် စာပေများ ဖြစ်သဖြင့်
ဖတ်ရှုသူတိုင်း ဘဝ အတွေးအမြင် ဗဟုသုတစုံ-ရသစုံကို ရရှိခံစား
ကြရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ စာပေအများစုသည် ယခင်က မဂ္ဂဇင်း-
ဂျာနယ် စာစောင်များ၌သာ ကျင်လည်နေခဲ့ရာမှ ယခုအခါ လုံးချင်း
ကျမ်းစာအုပ်များအဖြစ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ထွက်ပေါ် လာနေသည်ကို
တွေ့မြင်ရ၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏
ဗဟုသုတစုံ ဓမ္မရသစုံတို့ကို စာရှုသူများ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာ
ဖတ်ရှု ကျင့်ကြံ လိုက်နာခွင့် ရရှိသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်
ကြီး၏ စာကောင်းပေမ္မန်၊ ဓမ္မရသမ္မန်များ ထို့ထက် ကျယ်ပြန့်စွာ
ထွက်ရှိလာနိုင်ပါစေဟုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဆုတောင်းရပါသည်။

စိစဉ်ထုတ်ဝေသူ၏ အမကြောင်းပြန်ခါး

ဆရာတော်ကြီး၏စာပေများ- ဟောကြားချက်များကို လေ့လာမည် ဆိုလျှင် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကြီးပွား တိုးတက်မှု အတွက် အရေးကြီးလော လမ်းညွှန်မှုများကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ အတေးအမြင်များ၊ စာပေများ၊ ဟောပြောချက်များ၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ ဖြန့်ဖြူးချက်များကား အဖိုးတန် လည်ဆွဲရတနာများ ဖြစ်ကြပေရာ အရ၊ အမိ၊ ဆွေယူ ဆင်သကြရန်သာ အရေးကြီးပေသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ အဖိုးတန် လည်ဆွဲရတနာ မေ့ရသစာပန်းလွှာများသည် မွှေးပျံ့ ကြိုင်လှိုင်စွာဖြင့် စာရှုသူ မေ့အောင်တော်၏ ရှေ့မှောက် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုလည်း ဗုဒ္ဓဓမ္မလောက စာစောင်၌ ပါရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သော ဆရာတော်ကြီး၏ မေ့ရသစာပေ အချို့တို့ကို သဘောတူရာ စုံပေါင်းလျက် 'သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင် ရုန်းကြစို့ရဲ့' အမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ထုတ်ဖော်တင်ပြလိုက်ရ ပြန်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် တောတောင် အတွင်း၌ ဧကစာရီကျင့်သုံးလျက် သံသရာ လွတ်မြောက်ရေး အကျင့်ကို ကျင့်ကြံတော်မူနေသော ဆရာတော်ကြီးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အခြားသူများကိုလည်း သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးအကျင့် ကျင့်စေချင်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဤစာအုပ်ပါ စာစုများ၌ ဆရာတော်ကြီးက

- 'သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင် ရုန်းကြစို့ရဲ့' ဟူသော အသိပေး ကြွေးကြော်သံ ဆောင်းပါးရှည် တစ်ပုဒ် ရေးသားကာ သံသရာ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် လမ်းညွှန်ချက်ပေးထားသလို....
- 'သံသရာဆိုတာ ဘဝအင်္ဂါ ချော့ချော့ဒုက္ခသိက္ခိ' ဟူသော ဆောင်းပါး ရှည်ကြီးဖြင့်လည်း သံသရာနှင့် စပ်လျဉ်းသော အချက်များကို ဖော်ညွှန်းပြထားပြီး ...
- 'ကျောင်းအမကြီး ပဇ္ဇေမိန်' ဟူသော အမည်ဖြင့်လည်း ဆင်ပကြီး တစ်ကောင်၏ ဖြစ်စဉ်ကို အခြေခံ၍ ဘဝသံသရာ၏ လမ်းဖြောင့် လမ်းကွေး တွေ့ရချက် အထွေထွေကို ဖော်ဆောင် ရေးပြကာ သံသရာ ထွက်မြောက်ရေး အကျင့်ကို ကျင့်ကြံဖို့ လမ်းညွှန် လိုက်ကွန်းခဲ့ ပါသည်။

စိစဉ်ထုတ်ဝေသူ၏ အကြောင်းပြန်ခါနီး

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင် ရုန်းကြံစို့ရဲ့ ဟူသော ဆရာ
တော်ကြီး၏ ကြေးကြော် အသိပေးစကားကို အလေးထား လိုက်နာ
ကျင့်ဆောင်ကြခြင်းဖြင့် ဆရာတော်ကြီး၏ မေတ္တာ၊ စေတနာကို
တုံ့ပြန်ရာ ရောက်အောင် ကြိုးစားကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအချက်များကို ခြုံငုံ၍ အနှစ်ချုပ်
ဆိုရသော် ...

- ဘဝ အတွေးအမြင်များ
- သံသရာကျင်လည်ရစဉ်၌ မပင်မပန်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
အထက်တန်းကျကျ ကျင်လည်မှု ဖြစ်စေနည်းများ
- သင်ခန်းစာ ယူစရာများ
- တော၊ တောင်အတွင်း အတွေ့အကြုံများ
- ဇာတ်နိပါတ်လာ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းများ
- မျက်မှောက်သာဓက ဘဝဇာတ်ကြောင်းများ

စသည်ဖြင့် အကြောင်းစုံ၊ ဓမ္မရသစုံ၊ ဗဟုသုတစုံ ပါဝင်
ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ရသစုံ စာပေများကို လေ့လာ ဖတ်ရှု
လက်တွေ့ ကျင့်ကြံကာ ချမ်းမြေ့သော ဘဝ ခရီးလမ်း ကို
လျှောက်လှမ်းလျက် သံသရာဝဋ်မှ လွတ်နိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြု
ဆုတောင်းလိုက်ရပါသည်။

စိစဉ်ထုတ်ဝေသူ-
ရွှေလင်းစာပေ
အမှတ်-၁၄၄၊ ၅၀-လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း- ၉၁၂၁၃။

ဤအရှင်ကား သံသရာကို ခရီးရှည် ဆက်သွားရဦးမည့်
ဆုကြီးရှင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ ပါရမီရှည်
ခရီးစဉ်နှင့် သင့်လျော်စေရမည်။

[ဆန့်ကျင်ကြီး-ဦးဥတ္တမသာရ]

ပုံအရာဝင် ပွင့်အောင်ရန်ကြမ်း

သံသရာဝဋ်ထဲ တဲလည်လည်နှင့် ဒုက္ခခံနေရသည်မှာ
 ကြာခဲ့ကြပြီ၊ ပပ်ပန်းလှပြီ၊ နိဗ္ဗာန်အမြန်ရလိုပါ၏ ဟု
 ဆူဘောဝံ့နှင့် လွတ်ကြံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊
 ဝီရိယ-သုံးပါးစုံ ကြိုးစား၍ ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ယူကြ
 ရမည်၊ ထို့ကြောင့်- ယနေ့မှစ၍ ‘သံသရာဝဋ်ကို လွတ်
 အောင် ရုန်းကြဖို့’ ဟု အထူးတိုက်တွန်းပါသည်။

[ဆရာတော်ကြီး-ဦးဥတ္တမသာရ]

အဘိဓဇ အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မဇောတိက
ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ
တောင်တန်းသဒ္ဓမ္မာပြုဆရာတော်ကြီး
ဦးညွန့်မသာရ-၏

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရုန်းကြစို့ရဲ့

နမော တဿ ဘဝိတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

* * * * *

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင် ရုန်းကြစို့ရဲ့

‘ဆင်းရဲလေလေ သံဝေရရ’ ဟူသော စကားပုံသည် အသွန် တန်ဖိုးရှိကာ မြင့်မြတ်သော ဆောင်ပုဒ်ကောင်း ဖြစ်သည်။ ကြားရသူ နား၌ ချမ်းသာ၍ စိတ်ကို အားတက်စေသည်။ ‘ငါ့ယနေ့ ဆင်းရဲနေ သော်လည်း အချည်းနှီးမဟုတ်၊ အရှုံးထဲမှ အမြတ်ထွက်ရမည်၊ ဆင်းရဲ နေခဲ့ရာမှ အကျိုးကျေးဇူး တစ်ခုခုရပေတော့မည်’ ဟူ၍ စိတ်ကို အား တက်စေသည်။

ဤစကားပုံသည် လိုချင်ရာသို့ ဆွဲယူတိုင်းရနိုင်သည်။ ဌာနအား ဖြင့်လည်း နေရာ များစွာ၌ အသုံးဝင်သည်။ ဆင်းရဲခြင်း ဟူသော စကားကို စိစစ်လျှင် သမုဒ္ဓရာကဲ့သို့ ကျယ်ဝန်းလှသည်။ ဆင်းရဲခြင်း သည် အမျိုးမျိုး ရှိသလို ဆင်းရဲ ခံစားရချက်ကလည်း လူ့လောက တစ်ခွင်ဝယ် ကျယ်ဝန်းလှတိသည်။ အမှန်မှာ ခံစားနေကြရသော ဆင်းရဲ မျိုးစုံသည် လူ့လောက တစ်ခုတည်းသာ မဟုတ်ပါ။ သတ္တ

ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသ ရ

လောကကြီး တစ်ပြင်လုံး ဆင်းရဲခြင်းအတိဖြစ် ဖင်းကြမ်းရှိနေသည်။
ဤသဘာဝကို ဦးစွာ နားလည်ထားကြရပေမည်။

ဆက်၍ ဘာတွေ ဆင်းရဲကြသနည်း၊ ဘယ်ပုံ ဆင်းရဲကြသနည်း
ဟု တစ်ခုစီလိုက်၍ လေ့လာကြည့်ခဲ့လျှင် ဆင်းရဲပုံ ဆင်းရဲနည်းတွေ
အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဟိုလူတစ်မျိုး၊ သည်လူတစ်မျိုး စုံနေအောင် တွေ့မြင်
ကြပြီ။ ဆင်းရဲတွေဟု သိမြင်လာကြရပေမည်။ ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်း
အခြေခံဖြစ်သော အချက်အလက် အရာဝတ္ထုတွေကလည်း ရေတွက်
မကုန်နိုင်အောင် တွေ့မြင်ကြရပါမည်။

ဤ ဆရှင်သည် တောင်ကမ်းပါးစွန်းမှ ကွေ့ကောက်သော
လမ်းရည်ကြီးကို တစ်ပါးတည်း ရွှေလျှင်သွားနေခဲ့စဉ် လူတို့၏ဒုက္ခကို
ပိုင်ပိုင်ကြီး မြင်နေမိသည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ မကြာမကြာတွေ့
မြင်ရပြီ။ ရှောင်ဖယ် သွားနေရသော ခရီးသည်မျိုးစုံကို မလွဲမရှောင်
သာ၍ ကြည့်ရမြင်ရသည်။ ကြည့်ရမြင်ရပြီဆိုလျှင် ဘဝသံသရာ ခရီး
သည်တို့၏ ဒုက္ခခံယူနေကြရပုံတွေဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိတတ်သည်။
ဤသို့သော ခရီးကား တစ်ကြိမ်မဟုတ်-အကြိမ်များစွာဖြစ်၏။ တစ်ပြေး
ညီလမ်းမျိုး မဟုတ်၍ ရံခါ တောင်မြင့်ကြီးများ ထိပ်ပေါ် ရောက်
သွားသည်။ ရံခါ မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ ဆင်းရသည်။ အကြိမ်ပေါင်း
များစွာမှာ ကွေ့ကောက်၍ သွားခဲ့သည်။

ခရီးသည်ပုံစံ အမျိုးမျိုးတွေကို ရှောင်ဖယ်ပေးရင်းက ‘ဒီလူ
တွေရော ငါပါ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခတွေ တစ်မျိုးစီ ခံယူရင်း လှုပ်ရှား
သွားလာနေကြရသူတွေချည်းပါလား’ ဟု စိတ်ထဲက ဆင်ခြင်ကြည့်မိ
သည်။ ယင်းသို့ ဆင်ခြင်မိ၍ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး မြင်လာပြီဆိုမှဖြင့်
အတန်ကြာကြာ ငေးဝိုင်ကာ လောကကြီးကို ပြီးငွေ့လာတော့သည်။
လောကကြီးတစ်ခုလုံး ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာ ရှာမတွေ့ရသလို အနှစ်သာရ
ဖျစ်လည်း ရှာမတွေ့ရတော့ချေ။ သတ္တဝါတွေရော ဘုံပြည်ဌာနတွေ
ရော ဘဝအထွေထွေ ဘာတစ်ခုမှ နှစ်သက်ဖွယ်ရာမရှိ၊ ချမ်းသာမှုမရှိ
စေ့စေ့ တွေးကြည့်လေ ကြည့်နူးဖွယ်ရာ၊ ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာ ရှာမတွေ့
ရလေ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် မိမိ၏စိတ်နှလုံးထဲက အမြင်မှာ လူတွေဟာ
အားလုံးဒုက္ခကိုယ်စီ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ခံယူရင်း ဘဝခရီး လှည့်ပတ်

သံသရာ၌ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရုံ

သွားနေကြရသော သူတွေသာတည်း' ဟူ၍ မြင်နေသည်။ လူမှုကြွင်းသော သတ္တဝါတွေ အားလုံးကိုလည်း 'ဒုက္ခတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ခံယူရင်း ဘဝခရီးလှည့်ပတ် သွားလာနေကြသော သတ္တလောကကြီးပါတကား' ဟူ၍ မြင်နေသည်။ ဤအမြင်သည် စစ်မှန်သောအမြင်-ဘုရားဟော သဘာဝတရားကို အလိုလို အမြင်ပေါက်လာသည်ဟူ၍ ယုံကြည်သည်။ ထိုအခါ နိဗ္ဗိန္ဒတရားကိုချည်း စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

လောကကြီးမှ နေ့ ည မဆိုင်း ထွက်မြောက်ချင်လာသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ငြိုးငွေ့သော စိတ်က လှမ်းမိုးလာသည်။ 'ငါတယ်ပုံတယ်နည်း ထွက်နိုင်၊ လွန်မြောက် နိုင်ရပါမည်နည်း' ဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်တေးတော ကြံဆနေမိတတ်သည်။

ဤ အရှင်၏ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်တွင် တွေ့မြင်နေရသော-- ရှောင်ဖယ်သွားနေရသော ခရီးသည်များသည် သာမန် အနေမျိုးဖြင့် ကြည့်လျှင် ထူးခြားသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ မိမိ၏ မျက်စိမြင်ကွင်းမှာသာ ထူးခြားနေခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါမည်။ မြင်ကွင်းများကား ဤသို့တည်း။

တစ်ဖက်တွင် မြင့်မားသော တောင်ကမ်းပါးကြီးများ တည်ရှိ၍ တစ်ဖက်တွင်ကား နက်စောက်လှသော ချောက်ကြီးများ တည်ရှိကြသည်။ တောင်မြင့်ကြီးများထက်ဆီမှ ရေတံခွန်များ စီးကျလျက်ရှိကြသည်။ ဤအရှင်သည် ထိုချောက်နှင့် တောင်မြင့်ကမ်းပါးကြီးများအကြား၌ သွားနေစဉ် တောင်ကျရေတံခွန်၊ ကြီးငယ်များကို လည်းကောင်း၊ အောက်ဘက်သို့ စီးဆင်းသွားနေကြသော စမ်းချောင်းကြီး၊ ငယ်များကို လည်းကောင်း ကြည့်ရင်း တောကြီး၊ တောင်ကြီးတို့၏ သဘာဝရှုခင်းကို စိတ်ဝင်စားသလိုလို ရှိမိသည်။ တောင်ကွေ့ကြီးတွေကား ထိုတစ်ဝိုက်၌ များလှသည်။ တစ်ကွေ့ပြီးလျှင် နောက်တစ်ကွေ့ ၊ ထိုနောက်၊ တစ်ကွေ့ ဤနည်းဖြင့် ဆက်တိုက်ကြီး (၇) ကြိမ်တိုင်တိုင် ကွေ့ကောက်သွားနေရသည်။ ကြောက်တတ်သူဖြစ်လျှင် တောင်ကျရေတံခွန်သံများ၏ နားအူမတတ် ဆူညံသံ ကြားရချက်ကပင် စိတ်ချောက်ချားပေလိမ့်မည်။ ဤအရှင်ကား အတွေ့အကြုံ များခဲ့၍ အမြင်အကြားရိုးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်စိတ်မရှိပါ။ တစ်ပါးတည်း ဖြတ်ကျော်ကာ ကွေ့ကောက်သွားနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မထူး

ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တပသာရ

ဆန်းပါ။ သို့ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင် ရာသီဒဏ်ကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ကြီး ခံစားရချက်တော့ ထူးသလိုလို ရှိသည်။

မိုးရွာခြင်း ကင်းလွတ်သော ခြောက်သွေ့သည့် ငနောင်းအခါ ဖြစ်သော်လည်း ဝက်ပါတောင်ကဲ့သို့ ကောက်ကောက် ကွေ့ကွေ့ နက်ရှိုင်းလှသည့် ဤတောင်ကွေ့ကြီးများ အတွင်း ဝင်ရောက်သွား လာနေရခိုက် အခါမှာ မသက်သာလှပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရောင်ပြန် ဟပ်မှု ရာသီ ဒဏ်ကား အအေးဓာတ် လွန်ကဲစွာ ခံစားကြရသည်။ ဆောင်းရာသီ ရောက်လေတိုင်း ထိုနေရာတစ်လျှောက်၌ စနိုးနှင်းခဲများ လွင့်ပျံ့နေအောင် ၊ အလွန် ကျလေ့ရှိရာ ခရီးသည်များသည် ခေတ္တ ဖြတ်စဉ်မှာပင် ခံစားရချက် ဆိုးလှဘိသည်။ ဤအရှင်သည် ထိုအတောင် ကွေ့ကြီး၏ သဘာဝကို အားလုံး သိနေပြီဖြစ်၍ တစ်ခဏအတွင်း ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိသည်။

ထိုအခိုက် သားအမိဟု ထင်ရသည့် ခရီးသည်နှစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် အသက်အရွယ် ကြီးလှပြီဖြစ်သော အမယ်အို ကြီးနှင့် အသက် ၄၀ ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျား တစ်ဦးဖြစ်ရာ အမြန်ခရီးနှင့်လာပုံကို ဤအရှင်နှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ဆုံမိကြ သည်။ မိမိအထင်မှာ တောလက်ကျေးရွာမှ သားအိမ်ထောင်ရှင်က တောရွာ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိခင်အိုကြီးကို သွားရောက် ခေါ်ယူလာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးကြည့်မိသည်။ ယခုအခါ များစွာသော ကျေး တောရွာကျေးလက်သားတို့သည် နေမြဲတောရွာမှ စွန့်ခွာ၍ ဖလမ်းသို့ ချဉ်းကပ်ကာ အိုးအိမ်တည်ထောင် နေကြသူတွေကို သိမြင်နေပြီဖြစ် သောကြောင့် နောက်ဆက်အနေဖြင့် တွေးခေါ်ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ အမယ်အိုကြီးသည် ဖလမ်းမြို့ဘက် သွားရာလမ်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာ သော သား၏ နောက်မှ ကြီးကြီးစားစား ကတိုက်ကရိုက် လိုက်ပါ နေရပုံကို သနားပိတ်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားမိ၍ သူတို့ ကျော်လွန်သွားကြ သည့်တိုင်အောင် ခေတ္တ မှပ်ဆိုင်း၍ ကြည့်နေမိသည်။

စိတ်ဝင်စားခြင်း အကြောင်းမှာ ကိုယ်ချင်းစာ၍ ဖြစ်သည်။ အသက် ကြီးလှရှာပြီ ဖြစ်သော အမယ်အိုမျောသည် သူ၏ကျောပေါ်၌ အဝတ်တုပ်ငယ်တစ်ခုကို ပိုးလျက် တောင်ဌေးကလေး ထောက်ကာ ထောက်ကစား၍ သွားလာရေးလမ်း မညီညာသော တောတောင် ခရီးကြမ်းကြီးကို မရှောင်သာ မပွဲသာ၍ ပင်ပန်းကြီးစွာနှင့် အမော

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစဉ်

တကော အလောတကြီး သွားနေရှာရပုံကို မိမိစိတ်တွင် သနား
ကြင်နာမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မမှောင်ခင် ဖလမ်းမြို့သို့ရောက်
နိုင်ရန် မရပ်မနား ကြိုးစားသွားနေကြခြင်းဖြစ်ဟန် တူ၏။ အမယ်ကြီး
မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အမော ဆို့မတတ် လိုက်ပါနေရရှာ
ပုံကိုလည်း သနားကြီးစွာဖြင့် သတိပြု ကြည့်နေမိသည်။ 'ဪ...
သနားစရာ မသွားဘဲ နေမဖြစ်၍ သူ၏ ရုပ်ခန္ဓာကြီး အနိုင်သယ်ကာ
ခရီးသွားရခြင်း ဒုက္ခပေတည်း' ဟု စိတ်ထဲက ညည်းတွားလိုက်မိသည်။

မောလျက်နှင့် ရပ်နားခွင့်မရ ခရီးဆက်တိုက်သွားနေရရှာသော
ချင်းအမယ်အိုကြီးကို သနားစိတ်ဝင်ရင်း ရှေ့ဆက်၍ သွားနေစဉ်
တောင်ကွေ့ကြီးတစ်ခုအတွင်း ဝင်ရောက်ပြီး ကွေ့ကြီးအထွက်မှာ ခရီး
သည်အတိုးကြီးနှင့် အမယ်အို ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးကို ရပ်ဆိုင်းတွေ့ရပြန်
၏။ သူတို့သည် အိုကြီးဖြစ်လျက် ကျောပေါ်၌ နောက်လှယ်တောင်း၊
ပလိမ်းကြီးများ ကိုယ်စီထမ်းပိုးလျက် တောင်ပေါ်သားတို့၏ စားနပ်
ရုံကွာဖြစ်သော ပြောင်းဖူးစေ့များ အပြည့်ထည့်ကာ လေးလံစွာ ဆောင်
ယူလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိမျက်စိအမြင်မှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါက ခွဲခြား
မသိရသေးခင် သူတို့က ဘုန်းကြီးကိုသိကြ၍ နီးကပ်စွာ ရင်ဆိုင်မိကြ
လျှင် 'သခင်ကြီး... ကျန်းမာတယ်နော်' ဟု ချင်းစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်
ကြသည်။ ထိုအခါမှ ရှေးတစ်ချိန်ဆီက သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းဆရာ
ဒကာဖြစ်ခဲ့ပြီးသော ထီးယဒိုင်ရွာသား ထီးယိုးလှိုင်တို့ လင်းမယားဖြစ်
ကြောင်း တောင်းစွာသိလာသည်။ ဟိုတစ်ချိန် ပျိုရွယ်စဉ်က မြင်နေကျ
ရုပ်သွင်နှင့် ယခုမြင်ရသော ရုပ်သွင်မှာ မမှတ်မိနိုင်အောင် ခြားနား
အိုမင်းနေရှာကြပြီကိုလည်း သနားစိတ်ဖြင့် သဘိသားလိုက်မိသည်။

သူတို့သည် ဝန်လေးကြီးများကို သယ်ဆောင်ရင်း မောမောနှင့်
ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်သွားရှာကြသေး၏။ သူတို့ ရှောင်သွားကြစဉ်
ကျောပိုးထားသော ဝန်ထုပ်ကြီးများကိုကြည့်ရှုရင်း တစ်ဘဝ၏ ရုပ်ခန္ဓာ
ကြီး ကျေးမွေးရန်အတွက် ပရိယေသနဒုက္ခ ဆိုသည်ကား ကြီးပါ
ဘိခြင်း ဟူ၍ စိတ်ထဲက ညည်းတွားလိုက်မိသည်။ ညည်းတွားရင်း
ရုပ်ခန္ဓာကြီး အတွက် နေ့စဉ် ကျေးမွေး ပြုစုပေးနေရသော တာဝန်
ကြီးပုံကိုလည်း ငြီးငွေ့လာမိသည်။

ထို အတိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးတို့ လွန်သွားပြီးနောက် တောင်ကွေ့
ကြီးတစ်ခု ကျော်တက်ခိုက်တွင် ရှည်လျား များပြားလှသော ခရီး

သည်အုပ်ကြီး တစ်ခုကို ရုပ်အိုင် တွေ့ရပြန်၏။ ဘယ်လိုက ဘာပွဲကိစ္စပြုရုံ ကြိမ်လာကြလေသည်ပသိ။ သူတို့ကား လူပုံစံ မျိုးစုံကြသည်။ အဝတ် ရောင်းစုံကြသည်။ ဝင်းစား ဆင်ယင်မှု ပုံဟန် အမျိုးမျိုးစုံကြသည်။ လူအို မပါ။ သန်တုန်း မြန်တုန်း၊ ဘဝရွှေပိုင်း အချိန်ကောင်းတုန်း လူရွယ်၊ လူလတ်ပိုင်းတို့ချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ရောနှောလျက် ပျော်ပျော်ကြီးလှုပ်ရှားရှင်း လာနေကြသော မြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

သူတို့ကို မြင်ရသော အသွင်မှာ ယခင် မြင်ခဲ့သော အဘိုး အိုကြီး၊ အမယ်အိုကြီးတို့ကဲ့သို့ မောပန်းခြင်း လုံးဝမရှိ။ သူတို့ကျော ပေါ်၌ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမပါ။ ဗလာကိုယ်လွတ်တော့ ဖြစ်ကြသည်။ တမင် သက်သက် အားအားရှိတိုင်း ခရီးထွက် အချိန်ဖြုန်းနေကြခြင်း ပေ လောဟု ဆိုချင်၏။ ပျော်ပျော်ကြီး စကားပြောကြလျက်၊ ရယ်မောကြ လျက်၊ တစ်ဦးကတစ်ဦးကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် ချဉ်းကပ်လျက်၊ လက်တွဲ လျက်၊ ပခုံးကိုကိုင်ဖက်လျက်၊ စောင်၊ တဘက်များကို ယောက်ျား၊ မိန်းမ နှစ်ဦးသဘောတူ တွဲခဲ့လျက် အမြင်ကပ်ရော မရိုးသားသော မေတ္တာ ဇောတော့ လိုသည်ထက် ပိုကဲလျက် လှပခြင်းမရှိလှသော သူတို့၏မျက်နှာ များကို အပြန်အလှန် တစ်ဖုံစိမ့် ကြည့် ကြ သည်။ ပြုံးကြသည်။ တဏှာဇော၊ ရာဂဇောတော့ သိသာလှန်းအောင် ကိုယ်စီ ကဲမောက် ပြကြသည်။ အပြန်အလှန်ငြိုကြ- ချစ်တင်းနိုးနှောကြသည်။ ထိုအခိုက် ဘေးလူတို့က ကြားဝင်ပြောင်ကြသည်။ သွေဝင်ကြသည်။ စ၊ ကြသည်။ နောက်ကြသည်။ ထိုအခါ သူတို့က အရှက်နည်းသော အပြုအမူ သရုပ်ဆောင်ကာ ပေ့ ဖက်၍ ပြလိုက်ကြသေးသည်။

တစ်ဖန် ကဏ္ဍသစ်တစ်ခန်း ပွင့်ကြသကဲ့သို့ ဟားတိုက်ရယ်လိုက် ကြပြီးနောက် မေတ္တာစစ် မဟုတ်သော--အပေါ်ယံ အမြွေးယှက်ရုံ သဏ္ဍာန်ဆောင်သော မေတ္တာတုေ နှင့် ညကြပြန်သည်။ ပြုံးဟန်၊ ရယ်ဟန် လှုပ်ကြပြန်သည်။ အညှခံရသူကလည်း ကျေနပ် အားရဟန် တစ်ဖန်ပြန်၍ ပြုံးကြပြန်သည်။ သူတို့စိတ်မှာ တစ်ကဝတစ်ခါ ဤသို့ အညှခံရခြင်းက အရဘော်လေစွ ဟု ထင်ကြဟန်တူ၏။ ကြည်နူး နှစ်သက်လှပါသည်ဆိုသော သွင်ဟန်ဖြင့် သူတို့မျက်နှာများက သိသာ ပေါ်လွင်အောင် ပြကြသည်။

သူတို့သည် ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်သော ရုပ်ခန္ဓာကြီးမသေခင် သိမ် ဆောင်နေရသော ဒုက္ခကြီးကို မမြင်ကြ။ တရွေ့ ရွေ့ နှင့် အိုရာဘက်သို့

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရဲ့

အချိန်မဆိုင် သွားနေကြရသည်။ သိဖူးကြဟန်မရှိ၊ အိုရဦးမည်၊ နာရဦးမည် ဆိုသည်ကိုလည်း လုံးလုံး သတိရဟန်မတူ၊ နောက်ဆုံး ရုပ်ခန္ဓာကြီး သင်္ချိုင်းကုန်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဘဝတစ်ပါး သွားရဦးမည်ကိုလည်း ကြားဖူးဟန် မတူ၊ ဘဝ၏ တပြောင်း ပြန်ပြန် ကျင်လည်ကာ ဒုက္ခခံယူနေကြရသော သဘာဝကို လုံးဝမေ့ကာ သူတို့ ပြုမူနေကြသမျှ အားလုံး သုခတွေ့ ခံစားနေကြရသည်ဟု ထင်နေကြဟန် ရှိ၏။ ထင်နေကြသောကြောင့် စိတ်ကြီးစွာ ဖြစ်နေကြသည်။ ဤပုံ ဤနည်း မျက်စိရွှေက မြင်ကွင်းကျယ်ကြီးကို မလွဲသာ၍ ကြည့်နေရသည်။ မြင်နေရသည်။ ရှောင်ပြီးရင်း ရှောင်ရင်း မဆုံးနိုင်၊ မပြတ်နိုင်၊ အချိန်ကြာကြာကြီး ရင်ဆိုင် ကြည့်မြင်သွားနေရပြီးမှ ရှောင်၍ လွတ်ခဲ့သည်။ စိတ်အတော်မေ့ပြီးမှ ထိုဝေမာနိက ကျပ်အုပ်စုကြီးကို ကျော်မြောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဤအရှင်၏ စိတ်အလိုဖြင့် သူတို့ကို ခရီးသည် များဟု မဆိုချင်ပါ။ မမြင်ချင်သော မြင်ကွင်းတစ်ခု ဟူ၍သာ အသိအမှတ် ပြုထားလိုက်သည်။

သူတို့ လွန်သွားကြလျှင် မရှေးမနှောင်းပင် လူရွယ်သုံးဦးကို တွေ့ရပြန်၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည် ဘောင်းဘီ အောက်နား (ပခိုင်းပွင့်သဏ္ဍာန်) ပူယောင်းကြီးများကို ဝတ်ဆင်လျက် ဂီတာကြီးကို တကဲကဲ ပိုက်ကာ သားချော့သလို ဘယ်ယိမ်း ညာနွဲ့ ပြုမူရင်း ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်တီးလျက် ဖြည်းဖြည်းသာသာ လမ်းလျှောက်လာနေကြသော လမ်းသရဲ ဆိုသူ လူထူးများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ပရိယေသန အလုပ်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ကြဟန် မတူပါ။ မကြာမကြာ လမ်းသလားနေကြပုံ၊ လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ အိပ်စက်နေကြပုံကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် တွေ့မြင်နေရဖူးသည်။ ဘာကိုစား၍ သူတို့ဘဝရွှေခရီး ဘယ်ပုံ ဆက်လက်သွားကြလေမည်နည်း ဟူ၍ သူတို့အတွက် စိတ်ရှုပ်စွာ တွေးဆလိုက်မိသေး၏။

ဟော... တစ်ဖုံ တွေ့ရပြန်၏။ လမ်းသရဲတစ်စု၏နောက် လာနေသူ ကား အသက် ၃၀ ကျော်ရွယ်ခန့်ရှိ တစ်ဦးတည်း ခရီးသွားသော ယောက်ျား သန့်သန့်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ဝတ်ဆင်ထားပုံကား အလွန် တောက်ပြောင်လှသော အနီရောင် အဝတ်ဆန်းကို အနောက်တိုင်း အင်္ကျီပုံ ချုပ်ထားသည်။ ခေါင်းပေါ်၌ အချွန်ကြီး မြင့်မားလှသော ဦးထုပ်ဆန်းကို ဆောင်းလျက် ကျောပေါ်၌ ဘယ်နိုင်ငံ ဆီက ဘာလူမျိုးတို့ သုံးလေ့ ရှိသော လွယ်အိတ်ဟု မခွဲခြားတတ်သော

၁၄ ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရ

ကျောပိုးအိတ်ဆန်းတစ်ခုကို ပိုးလျက် ပါသည်။ ဖော်ပြပါ ဝတ်ဆင်ပုံများထက် ထူးနေပုံကား သူ၏ကိုယ် ဧါးအောက်ပိုင်း၌ ပုဆိုးမပါ၊ ဘောင်းဘီရှည်၊ ဘောင်းဘီတိုကိုလည်း မဝတ်ဆင်ပါ။ သို့ရာတွင် အဝတ် လုံးဝမပါသော ဗလင်္ကာယံထီးတော့ မဟုတ်ပါ။ နီဖျော့ဖျော့ အရောင်နှင့် ပါးလွှာလွန်းသော- အလန်တိုတောင်းလှသော အတွင်းခံဘောင်းဘီကလေးတော့ ဝတ်လျက်ပါ၏။ သူ့ လမ်းလျှောက် တက်လာပုံကို ရှေ့မှ ကြည့်မြင်နေမှသည်မှာ အားနာရားလိုနှင့် ရယ်ဖို့ကောင်းလှ၏။ ထိုသူကား ရူးနေသူပေလော၊ သို့မဟုတ် ခေအံဆန်သော အရူးလောကကြီး၏ ဝတ်စုံထူးကို ဆင်မြန်းလို၍ စိတ်တိုင်းကျ သရုပ်ဆောင်ပြနေခြင်းပင်လော ဟူ၍ ဤအရှင်၏ စိတ်တွင် ခေခဲမရအောင် 'ဤမြင်ကွင်းနှယ် ဆန်းပါဘိခြင်း' ဟူ၍သာ ဖိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ညည်းတူးလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ မြင်တွေ့သွားနေရသော မြင်ကွင်းကား ပို၍ပင် ဆိုးရွားလာကြသေး၏။ ငက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ခြေလက်ချင်း တင်းကြပ်အောင် ပူးကပ်ဘုပ်နှောင်ပြီး လူနှစ်ယောက် တုတ်ကြိုးနှင့် လျှိုယမ်းကာ ဖလမ်းဆီသို့ လာနေကြသော မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ ငက်ကြီး ခမြာမှာ သူ၏ရုပ်ခနွာ အသားအဆွေးကို လူတို့ပါးစပ်ထဲ စတေးဖုန်အတွက် မသေခင်ကပင် ဒုက္ခကြီးစွာ စားရချက် မသက်သာလေခြင်း- သည်လူတွေ့နှယ် ကိုယ်ချင်းမစာ သနားဖောက် ရက်စက် ကြလေခြင်း ဟူ၍ စုပ်သပ်ရင်း ရှောင်ပေးလိုက်ရ၏။

နောက်- တောင်ကွေ့ကြီးတစ်ခု အထွက်တွင် မမြင်လိုသော မြင်ကွင်းကို ဆက်၍ တွေ့ရပြန်လေပြီ။ မြင်ကွင်းကား- မိုက်ရွဲကြီးနှင့် ကလေးငယ်များ နို့တိုက်ဆဲ ဖြစ်ဟန်တူသော ငက်မကြီးတစ်ကောင်ကို လူနှစ်ယောက်က မြေပြင် လမ်းလျှောက်စေ၍ မောင်းနှင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီးဝေးခွဲပြီဖြစ်၍ ပန်းလှပြီဖြစ်သော ငက်မကြီး ခမြာမှာ သနားစရာ ဤအရှင်၏ ရှေ့တွင် လမ်းပေါ်၌ ချေမဆန်လဲထိုးကာ အိပ်ချလိုက်တော့သည်။

သို့သော်-လူနှစ်ယောက်က ကိုယ်ချင်းမစာ သနားစိတ်မရှိ ခေတ္တကလေးမျှ အိပ်နားခွင့် မပေးကြပါ။ တံပြာ သေးသေးနှင့် စပ်စပ် ပါအောင် ဂိုက်နှက်လျက် ငက်မကြီးကို အထင်းထစေပြီး မျှပ်မနားအောင် သွားစေကြသည်။ ဖလမ်းရောက်ပြီးလျှင် အသတ်ခံရရှာတော့

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

မည်၊ ဝက်မကြီးသည် လူသားတို့အား ဝက်သားဟင်း စားကြရန် အတုကဲ့ သူ့မသာ သူ့သယ်၍ မချိမဆန့် ပင်ပန်းကြီးစွာ လမ်းလျှောက် သွားနေရှာသော ဒုက္ခ ကြီးပုံကို ကြေကဲ့ဖွယ် တွေ့မြင်နေရသည်။

သနားစရာကောင်းသော ဝက်မကြီးသည် ဘုန်းကြီးကို ကြည့် လျက်-‘တတ်နိုင်လျှင် ကယ်တော်မူပါ’ ဟု အကူအညီ တောင်းရှာခြင်း ဖြစ်လေသလား မပြောတတ်၊ ကြေကဲ့သံကြီးနှင့် ကြာကြာကြီး ဟစ် အော်ကာ ညည်းတူးသံ ပြုရှာသည်။ မိမိအနေဖြင့် ဘာမှမတတ် နိုင်ပါ။ သနားစဖွယ် အော်ဟစ် ညည်းတူးရင်း ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုး နှင့် မချိမဆန့် လမ်းလျှောက် သွားနေရှာပုံကို ရှောင်ဖယ်ပေးရင်း ဤအရှင်၏ စိတ်ထဲတွင် ကြေကဲ့ ဝမ်းနည်းနေခြင်းသာ ကြာကြာ ကြီး ခံစားနေလိုက်ရသည်။

ခက်လိုက်လေ၊ ဤလမ်းကို ဤနေ့ ခရီးသွားရခြင်းသည် ကံပဲ ဆိုးလေသလား ဟု ညည်းမိ၏။ လွန်ခဲ့ပြီးမြင်ကွင်းတွေကြောင့် စိတ် ခံစားရချက်မှ အရှိန် မပြေနိုင်သေးခင် ရှေ့တစ်ဖာလုံခန့် အရောက်တွင် မမြင်ချင်ဆုံးသော မြင်ကွင်းတစ်ခု ဆက်တွေ့ရပြန်ချေပြီ။ ကိုယ်ကောင် မကြီးလွန်းသော ချင်းဝက် (၅) ကောင်ကို လူသုံးယောက်က မြေပြင် လမ်းအတိုင်း လျှောက်စေပြီး ဖလမ်းမြို့ဆီသို့ မောင်းနှင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝက်များကလည်း ဘုန်းကြီးကိုမြင်လျှင် ကြေကဲ့ဖွယ်အသံ များဖြင့် ဆူညံနေအောင် အော်မြည်ကြပြန်၏။ သူတို့၏ အော်မြည်သံ များသည် ဤအရှင်၏နားတွင် ‘သခင်ကြီး ကယ်တော်မူပါ၊ အသတ်ခံ ကြရပါတော့မယ်၊ သနားပါဦး’ ဟူ၍ အကူအညီ တောင်းခံနေကြခြင်း ဖြစ်မည် ဟု ထင်မိသည်။

‘ဘယ်ဆီက မောင်းလာခဲ့ကြတာလဲ၊ မင်းတို့ ဝက်တွေ အမော ဆို့နေပြီ၊ ရေနည်းနည်းလောက် တိုက်ကြပါဦး’ ဟု ဘုန်းကြီးက ချင်း စကားဖြင့် မေးရင်း အကြံပေးရာ သူတို့က ရင်းနှီးစွာ ဖြေဆိုကြသည်။ အတော်ကြီး ဝေးကွာလှသော တောရွာများမှ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာ ထွက် ရှာဖွေပြီး ဈေးကြီးကြီး ပေးဝယ်ခဲ့ရကြောင်း၊ လမ်းခရီးမှာလဲ ခက်ခက်ခဲခဲ မောင်းနှင် လာခဲ့ရကြောင်း-စသည် ချင်းစကားဖြင့် ပြန်ပြောကြသည်။

ဘုန်းကြီးနှင့် ထိုလူများ စကားပြောနေကြခိုက် စက္ကန့်အတွင်း မှာပင် ညောင်းညာပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေကြသော ဝက်များသည်

လမ်းဘေး၌ ပစ်လွဲ အိပ်ချလိုက်ကြသည်။ ဤမြင်ကွင်းကို သနားလှ သောကြောင့်- 'မင်းကို အလုပ်က ဝက်တွေ့လဲ မသက်သာ၊ မင်းတို့လဲ ဒုက္ခ ကြီးပါတယ်ကွယ်၊ ပကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်တွေကို ဘက် လမ်း မလုပ်ချင်ကြပါနဲ့တော့' ဟု ဆုံးမစကား ပြောလိုက်သေးသည်။

သူတို့ ရှောင်ဖယ်လာခဲ့ပြီးနောက်တွင် တိရစ္ဆာန်များ၏ သေ ဘေး ဒုက္ခကြီးများပုံကို တွေးတောရင်း စိတ်အာရုံတွင် မသက်မသာ ခံစားရချက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာရနေပြန်၏။ ယနေ့ မြင်ကွင်းများနှင့်ဆက် စပ်၍ ဟိုယခင် ခရီးသွားခဲ့စဉ် အချိန်များက တွေ့မြင်ခဲ့ရုံပူးသော နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ၊ နွားနောက် ကြီး၊ ငယ်ငွေ့ကို ကြီးများနှင့် ချည် နောင်လျက် အတင်းဆွဲယူ မောင်းနှင်လာကြပုံ မြင်ကွင်းတွေကိုပါ ပြန်လည် မြင်နေမိ၏။

ဤ သတ္တဝါများသည် ရှေးခေတ်က ဝင်္ဂကြေးကြောင့် အသတ်ခံကြရခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း 'ပြုသူ အသစ်-ဖြစ်သူအဟောင်း' ကိပ်ပိတ်တို့က တုံ့ပြန်ကြဦးမည့် သဘာဝ အတိုင်း ယခု ပါဏာဘိ ပါတကံကို ဖန်ကြသည့်အားလည်း နောင် တစ်ချိန်တွင် ပြန်လည် ခံကြရပေဦးမည်သာတည်း။

နောက်ဘဝတို့၌ ရေကျခံရခြင်း၊ ဒုက္ခကြီးသော ပြိတ္တာဘဝ ရောက်ရခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်၍ ဤဝက်၊ ကြက်၊ နွား၊ ကျွဲ၊ တို့ ကဲ့သို့ ဘဝ များစွာ အကြိမ်ကြိမ် အသတ်ခံရခြင်း ဝိပ တိကြမ္မာ ဒုက္ခဘေး တို့ကား ပြေးမလွတ် ခံကြရပေဦးမည်ကို တပ်မျှော် တစ်ခေါ်ကြီး တွေးဆကာ သူတို့အဖို့ သနားမဆုံး ဖြစ်မိနေပေသည်။

အသိဉာဏ်ရှိသည် ဆိုကြသော မနုဿလူသားများက အသိဉာဏ် မရှိသူကြသော-လူတို့ကဲ့သို့ စကားပြန်လှန် မပြောတတ်သော အဟိတ် တိရစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ်၍ စားမျှနေကြသည်မှာ သနားစိတ် ကင်းမဲ့ နေကြသည့် သိန်းစွန်တို့ကဲ့သို့ ရက်စက်ရာ ကျနေသည်။ ကျားသစ်တို့ကဲ့သို့ ကြမ်းကြုတ်ရာ ရောက်နေသည်။ ကိုယ်ချင်းစာနာမှု တရား လက်ပွတ်လှန်းရာ ရောက်နေသည်တစ်၏။ ပါဏာဘိပါတ က ပြုလုပ်နေသူများသည် နောင်ဘဝတစ်လျှောက်တို့၌ မိမိတို့သာလျှင် ပြန်လည် အသတ်ခံကြရဦးမည်သာတည်း။ ဝိပါကဘေးကို ဖျော်တွေး ကြောက်ခြင်း မရှိဘဲ- လုပ်ရဲနေကြသည်။ သတ်ရဲနေကြသည်။ ရက်စက်ရဲနေကြ သည့် ကင်းသို့ သတ်ဖြတ်နေကြပုံကို လေဝင်လျှင် အဘယ်မှာ အသိဉာဏ် ရှိသည် ဟု ဆိုတိုက်ဆံ့နည်း။

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

‘ပြုသူအသစ်- ဖြစ်သူအဟောင်း’- ဥပဒေ တရားလမ်းကြောင်း အတိုင်း ပုံမှန် အကျိုးပေးခြင်း ခံကြရမည့် ကံ၏ သဘာဝကို သိမြင် ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သနားစိတ် အားကြီးနေသည်။ အသက်ခံကြရ ရှာသော တိရစ္ဆာန်များအား သနားလှသကဲ့သို့ သတ်ဖြတ် နေကြ သော လူသားများကိုလည်း သနားခြင်း ကြီးပါသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး စသုံးအတွက် အပြန်အလှန် သနားစိတ်ဖြင့် ရင်လေးစွာ တွေးရင်း တောရင်း မဆုံးနိုင်အောင် ဤအရှင်၏ စိတ်အာရုံတွင် တလုံလဲလဲ သနား ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်နေမိပါသည်။

ယင်းသို့ တွေးရင်း တောရင်း တစိုက်စိုက် လျှောက်လာခဲ့ရာ နယ်ခြားလမ်းဆုံ အာသံနယ်ခြား တောင်ဒနီလမ်းဆုံသို့ ဆိုက်ရောက် သွားသောအခါ အနောက်ဘက် နယ်ခြား တောင်မြင့်ကြီးများပေါ်မှ အစိုးရအဖွဲ့က ကားလမ်းသစ်ကြီး အတိုင်း ဆင်းလာ နေကြသော ခရီးသည်များကို တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ဆက်ကာ တွေ့မြင်နေရ၏။ သို့သော်-မမြင်ချင်သော မြင်ကွင်းများ မဟုတ်၊ မြင်ကွင်းကောင်းများ ဟု ဆိုရပါမည်။ သူတို့ကို မြင်ရတော့ စိတ်အာရုံ တစ်ဖုံ ပြောင်းသွား သည်။ ယခင် မြင်ကွင်းတို့ကြောင့် မကြည်လင် ဖြစ်နေသော အာရုံ ခံစားချက်တောင် သက်သာရာချပြီး ပျောက်လွင့်သလို ဖြစ်လာ၍ ယခု ခရီးသည်များကို ကျေးဇူးတင်ချင်သည်။ ယခု မျက်စိရှေ့တွင် တွေ့မြင် နေရသော ခရီးသည်များကား ရိုးသားကြ၏၊ သန့်ရှင်းကြ၏၊ တိရစ္ဆာန် များကို ညှဉ်းပန်းခြင်း မရှိကြပါ။ သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးပမ်းကြသော ပါဏာတိပါဏ ကံသမား တစ်ဦးဘစ်ယောက်မျှ မပါကြပါ။

ရှေးဦးစွာ တွေ့ရသော သူတို့ကား အိမ်ထောင်သည် မိသားစု တစ်စု ဖြစ်ရကား-အိမ်ထောင် ပြောင်းလာခြင်း ဖြစ်မည် ဟု ခန့်မှန်း သိနိုင်သည်။ သူတို့၏ နေ့စဉ် အသုံးအဆောင်များ ဖြစ်သော ခြံဝတ် ခြံထည် အိပ်ရာသိပ်နှင့် သေတ္တာများ၊ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့နှင့် တောင်း ပလုံး စသည်များ ထုပ်ပိုးယူဆောင်လျက် အိမ်ရှင် ယောက်ျားနှင့် ဇနီး သား မြေး ကလေး ကြီး၊ ငယ်စတူနှင့် ခွေးပါ မကျန် ချီပိုး၍- တချို့ ခြေလျင် လိုက်ပါ၍ လာကြသည်။

‘ဘယ်ဆီက လာခဲ့၍ ဘယ်သို့ သွားကြမှာလဲ’ ဟု ချင်းစကား ဖြင့် မေးကြည့်ရာ မြန်မာပြည်ပိုင် အစွန့်အဖျား ဒေသဖြစ်သော အာသံ နယ်ခြား တောင်အနီး ငှယ်လင်္ဂနယ်မှ လာခဲ့ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်မ

သက်ဆင်းကာ ရုဇဂြိုဟ်နယ်၌ အခြေတကျ ဖန်ထိုင်သွားကြရန် အပြီး ရှေ့ပြောင်း ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖြေသွားကြသည်။

ထိုမိသားစု နောက်တွင်လည်း တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ်-လူ တစ် အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ဆင်းလာနေကြသူများကို ဆက်ကာ တွေ့မြင်နေရ၏။ အချို့အုပ်စုသည် လေး၊ ငါး အိမ်ထောင် စုပေါင်း လာကြသည်။ ယူသင့်ရာရာ တစ်နိုင်စာ ပစ္စည်းများကို ကျောပိုးလာကြသည်။ လူ မနိုင်သော ပစ္စည်းများကို နွားဝန်တင်၊ မြင်းဝန်တင်များ ကျော ပေါ်၌ တင်ဆောင်လာကြသည်။ ဤနည်းနှင့်ရှင် ရှေ့ပြောင်းလာနေ ကြပုံကို မကြာမကြာ တွေ့မြင် ရှောင်ဖယ်သွားနေရသည်။ သူတို့ကို မြင်တော့ တစ်ချိန်က ခံစားခဲ့ရသော ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစိတ်များ မရှိတော့ပါ။ အလိုလို ပြေပျောက်သွားကြသည်။

‘မြန်မာ တောင်ရိုးလျှောက်၊ ချင်းကား မြစ်ရေသောက်’- ဟူသော ရှေးရှေးက ကြားခဲ့သည့် တပေါင်သံ ကောင်းကို သတိ ရလာ ကာ အတွေးမူပြောင်း၍ ခံစားချက်တစ်မျိုး ဝင်လာသည်။ နယ်ခြား ငှက်တောင်ကြီးပေါ်မှာ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းတို့ ကြောင့် လူနေမှုခေတ်ကြီး တစ်မျိုး ပြောင်းနေပေပြီ။ မကြာမီ နှစ် များ အတွင်း ချင်းတောင်၏ သမိုင်းသည် ကဏ္ဍသစ် တစ်မျိုး ရောက် လာပေဦးတော့မည် ဟု အမြင် ပေါက်လာသည်။

မှန်ပါသည်။ ယခုအချိန်သည် အိန္ဒိယပိုင်း အာသံ နယ်ခြား တောင် ဒေသတစ်ဝိုက် မြောက်ပိုင်း ချင်းတောင်ပေါ်မှ ချင်းလူမျိုး များသည် နေထိုင်မှု ဂနာ မငြိမ်ကြတော့ပါ။ အထူးသဖြင့် သူတို့၏ မိဘဘိုးဘွားများ အစဉ်တစိုက် နေထိုင်လာခဲ့ကြသော တောင်ရိုးပေါ် မှာ ဆက်လက်နေထိုင်ရန် ဆန္ဒ မရှိကြတော့ပါ။ နေမြဲတိုင်း ဒေသ၊ နေမြဲတိုင်း ရွာများ၌ နေချင်စိတ် ခေါင်းပါးလာကြပြီး ဟိုပြောင်း သည်ပြောင်း ဖြစ်နေကြသည်။ မြန်မာပြည်မဘက် မြေပြန့်သို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ ဆင်းကာ ရှေ့ပြောင်းသွားကြကုန်လေပြီ။ နှစ်စဉ် တဖြုတ်ဖြုတ် ဆင်းနေကြလေရာ ယခုအခါ နယ်ခြား တောင်ရိုး တစ်လျှောက်၌ ချင်းရွာများ၏ အခြေအနေမှာ လုံးလုံးကြီး ပြောင်းခဲ့လေပြီ။ ဤအရှင် မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သည်။

ရှေးအခါက ရွာကြီးများသည် ယခု ရွာငယ်ကလေးများ ဖြစ်ကျန်ရစ်ကြသည်။ ယခင် ရွာငယ်ကလေးများကတော့ တချို့ ရွာများ၌ သုံးလေး၊ ငါးအိမ်မျှ ကျန်နေသည်လည်း ရှိ၏။ တချို့

သံသရာငဏ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

ရွာများကား တစ်အိမ်မျှ မရှိကြတော့ဘဲ ရွာတောင်ကုန်းသာ တွေ့ရ၏။ ဤအရှင် ခရီး လှည့်လည်စဉ် တွေ့မြင်ရချက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှ၍ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ လှန်ခဲ့သော ၁၉၇၆-ခု၊ နှစ်ဦးပိုင်းက ချင်းပြည်နယ် ဥက္ကဋ္ဌ ဘုန်းကြီးထံ ရောက်လာ၍ ချင်းတောင်၏ 'လက်ရှိ အခြေအနေနှင့် ရွှေအနာဂတ် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ပြောင်းလဲရေး ကြောင်းရာများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ဤအရှင်က မိမိအမြင်ကို ဗေဒင် ဟောကိန်းကဲ့သို့ ပြောပြလိုက်ရာ အထူး အံ့ဩစွာဖြင့် ကျေနပ်အားရ ယုံကြည်စွာ လက်ခံ၍ မှတ်သားသွားမည် ဆိုပါသည်။ ရှေးဟောင်း သမိုင်းရှိပြီး ဖြစ်သောကြောင့် တောင်ပေါ်မှ ချင်းလူမျိုးများသည် တောင်အောက် မြေပြန့်သို့ ပြန်ဆင်းကြပြီး အိုးအိမ် အတည်တကျ နေထိုင် သွားကြတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအခါ မြန်မာတို့နှင့် ပြန်လည် ဇာတ်ပေါင်း သွားကြတော့မည်။

နယ်ခြား တောင်တန်း တစ်ခုခင် မကြာမီက လှည့်လည်ခဲ့စဉ် တွေ့မြင်ချက်များ အရ ဤအရှင်၏ ခန့်မှန်းချက်မှာ ယခု မိမိရှေ့တွင် တွေ့မြင်နေရသော အချိုးအတိုင်း နှစ်စဉ် ပြောင်းရွှေ့ သွားကြလျှင် မကြာမြင့်သော နှစ်များအတွင်း ချင်းတောင်ပေါ်၌ ချင်းလူမျိုးများ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး ချင်းတောင်ဟူသော အမည်မျှသာ ကျန်ရှိပေတော့မည် ဟူ၍ အတတ် ပြောနိုင်သလောက် အခြေ ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၃၃၅-ခုနှစ်တွင် ထန်တလန်နယ်ရှိ လူများမှ သုံးပုံနှစ်ပုံ ပြည်မဘက် ဆင်းကြတော့မည် ဟု သတင်းကြားနေရပြန်၏။ ထိုနည်းအတူ အခြား နယ်များမှာလည်း အမျိုးမျိုး ကြားနေရ၏။

အချို့ ဒေသများ၌ မိုးခေါင်၍ လည်းကောင်း၊ မိုးများလွန်း၍ လည်းကောင်း တောင်ယာလုပ်ကွက်များ မကောင်းကြပါ စားနပ်ရိက္ခာ ပြောပလောက်အောင် ဘာမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရကြဟု ဆို၏။ ဤနည်းကား- နှစ်စဉ် ကြားနေရသော အကြောင်း တစ်ချက်၊ အိန္ဒိယနယ်ခြားတောင် ဒေသ၌ ဟိုသက်မှ မိဇိုသူပုန်၊ နာဂသူပုန် တို့ လှုပ်ရှား နေကြခြင်းက နေရေး၊ ထိုင်ရေး မသာယာခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ချက်၊ ချင်းတောင်ယာများလည်း သစ်ပင်တောအုပ် တွေ ခုတ်ထင် လွန်းခြင်း၊ နှစ်စဉ် တောမီးတွေ စည်းလွတ်ကမ်းလွတ် ရှိနေခြင်းတို့ကြောင့် မြေဩဇာများ ခြောက်ခန်းနေပြီး စိုက်ပျိုးရေး၌

ရှေးလူကြီးများလက်ထက်ကလို ပြောင်းဖူး၊ ဆပ်ဆံ-စသည် ပြုစုထွန်း
 တော့ခြင်းက အကြောင်း တစ်ခုက စသော အကြောင်းကြောင်း
 ကြောင့် တောင်ပေါ်ပေါ်၌ ဆက်လက်နေထိုင်ရန် ပြုစုနိုင်ကြတော့ဟု
 ဆိုကြရာ အခြေအနေများက ခေတ်ပြောင်းရန် အမျိုးမျိုး ဖန်တီးပေး
 နေကြသလို ဝိနေကြပုံကလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
 တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ချင်းတောင်ပေါ်မှ ချင်းရွာများသည် ပျောက်၍
 ပျောက်၍ သွားနေကြပုံမှာ နှစ်ကြာကြာပင် လူများစရာ၊ ရွာများပါ
 ဆက်လက် တည်ရှိတော့မည် မထင်ပါ။ အပြောင်းမြန်သော ခေတ်ကာလ
 သင်္ခါရလောက၏ သမိုင်းသစ် ကဏ္ဍ တစ်ရပ်ကား ယခု စတင် ပေါ်
 ထွက်ခဲ့ပြီ ဟူ၍သာ နားလည်ကြရပါတော့မည်။

ရှေးက တပေါင်သံတွင်- 'မြန်မာတောင်ရိုးလျှောက်' ဟူ၍ ပါရှိ
 လေသေးရာ ထိုစကားသည် မှန်နေပါသည်။ တကယ် မှန်နေပြီ ဟု
 အတတ်ကို ဆိုရပါတော့မည်။ ယခုလက်ရှိ ထိုင်းပြည်ပို့ အုပ်ချုပ်မှု၏
 စီမံကိန်းများ အရ မြန်မာတွေ လာရောက်၍ တောင်ရိုးလျှောက်နေကြ
 ပါပြီ။ အုပ်ချုပ်ရေး- လုံခြုံရေး- ပညာရေး- တရားရေး- ကျန်းမာရေး-
 စိုက်ပျိုးရေး- လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး- အကောက်ခွန် စည်းကြပ်ရေး-
 လမ်းပန်းဆက်သွယ် ဖောက်လုပ်ရေး- အလုပ်သမား စီမံခန့်ခွဲရေး-
 အလုပ်စင်ဆေးရေး- ကုန်သွယ်ရေး- ပြည်နယ်စီမံကိန်း ညွှန်ကြားရေး
 စသော ဌာန အဖြာဖြာတို့ အတွက် တာဝန် ထမ်းဆောင်ကြရန်
 တက်ရောက်လာနေကြသော ပြည်မသား မြန်မာ လူမျိုးများကလည်း
 တောင်ရိုး တစ်ခွင်မှာ ပြုပြင်အောင် မနေမနား လျှောက်လျက်
 ရှိနေကြပါပြီ။ ရှေးကိုလည်း ဆက်၍ လျှောက်နေဦးမည် သာတည်း။
 မျက်မှောက် လက်ရှိ ထိုအခြေအနေကို ကြည့်၍ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ကြည့်
 မိသည်။

ဤအရှင်ထံသို့ လာရောက် ဆည်းကပ်ကြသော မင်းမှုထမ်း၊
 စစ်မှုထမ်း၊ ဆက်သွယ်မှု အမှုထမ်း၊ အရာသပ်းတို့အား ထိုအကြောင်း
 ပြောမိကြသည်။ စကားစပ်မိလေသိုင်း 'မြန်မာ တောင်ရိုးလျှောက်'
 ဟူသော ရှေးက တပေါင်သံ စကားသည် ယခုလက်တွေ့မှာ တကယ်
 မှန်နေကြောင်း ပြောဆိုမိကြသည်။ လူအချို့က သူတို့ အချင်းချင်း
 ကိုယ်တွေ့ သောလုံး ပြောဆို ရယ်မောကြသည်။

သုတေသနစာကြည့်တိုက်

သုတေသနစာကြည့်တိုက်၊ ဘုံပြန်လွှဲရေးအဖွဲ့၊ မိမိတို့အဖွဲ့အစည်းများ
ကမ္ဘာအေး၊ ချစ်ကုန်၊ စာကြည့်တိုက်

သံသရာဝဋ်ကို လွှတ်အောင်ရန်ကြံစီရုံ ၂၁

လမ်းခရီး တစ်လျှောက်၌ ခရီးသည် အမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်
ရ၍ စိတ်အာရုံအမျိုးမျိုး ခံစားချက် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီးနောက် ခရီးရှည်
တစ်ခေါက် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ နေပြီကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်၍
ခရီးသွားခြင်း ရုပ်ဆိုင်းလိုက်ချိန်တွင် မိုးတိုင်းကာလပိုင်း ရောက်ခဲ့
လေပြီ။ နယ်ခြားအောင်ကြီးပေါ်၏ ထုံးစံမှာ မိုးတိုင်းကာလ ရောက်
ပြီဆိုလျှင် ရွှေမိုးငွေမိုးချာနည်းကား တစ်ရံနည်းကြီး ရွာဘတ်သည်။
တစ်မိုးပြီးတစ်မိုးကောက်၍ အနားမရှိသလောက် နေ့ည ဆက်တိုက်
ရွာလေတော့သည်။

ဤ ၁၃၃၈ ခုနှစ်တွင် ဤအရှင် နေထိုင်သော တောင်ကြီး
ပေါ်၌ အခြားနေရာဒေသများထက် မိုးအလွန်များပါသည်။ မိုးလေ
ကြောင့် အေးသောရာသီဇာတကို ခံရချက်လည်း အတော်ဆိုးပါသည်။
ရာသီဇာတ ကဲလွန်းသော ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် လူအများ ဖျားနာကြ
လေရာ ဤအရှင်သည်လည်း သူများနည်းတူ ဖျားခဲ့ရသည်။

ယခုနှစ် ဖျားပုံဖျားနည်းမှာ တုပ်ကွေးဆန်ဆန်ဖြစ်၍ နှစ်စဉ်
ဖျားနေကျထက် ခံရချက်ပိုပါသည်။ ရက်ကြာကြာကြီး ခံရသေးသည်။
တော်သလင်း တစ်လလုံး- သီတင်းကျွတ် တစ်လလုံး ကြာခဲ့ပြီးနောက်
တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်အထိ နှစ်လခွဲကြာအောင် လူမမာ ဖြစ်နေရ
သည်။ နတ်ဆေးဂမုန်း မှန်မှန်စားနေရလျှင် မဖျားပါ။ ဖျားစေဦး
ခေတ္တနှင့် ပျောက်ကင်းသွားလေ့ ရှိသည်။ ဆေးပတ်၊ ပျားရည်
အဆင်မပြေ၍ နတ်ဆေးဂမုန်း မစားရသောကြောင့် ဓာတ်လေးပါး
မခိုင်ချိန် အဖျားကြာကြာ ဝင်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို မိမိ သိသည်။

ရုပ်ခန္ဓာ ဓာတ်လေးပါး ဖောက်ပြန်၍ ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်း
နေချိန်ကာလ အတွင်းမှာ မိုးကလည်း ကောင်းလွန်းပါတိသည်။
နေ့ညမနား စေ၍ အလွန်အကျွံကြီး ရွာနေပြန်၏။ ထို့ကြောင့်ထင်၏။
ဆေးအမျိုးမျိုးစားလျက်နှင့် သက်သာလာသည်မရှိ။ တစ်ကြိမ်ဖျားရင်
ဆက်တိုက်ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဖျားနေသည်။ ရက်ကြာကြာ ဆေးအမျိုးမျိုး
စားလာတော့ ရုပ်ခန္ဓာအပေါ် ဆေးတွေကပါ ဒဏ်ပိလာကြပြီး
အမျိုးမျိုး ထွေလာပြန်သည်။ နေ့ရ ထိုင်ရပုံ ခေါင်း မကြည်လင်ခြင်း၊
စိတ်မကြည်လင်ခြင်း၊ အိပ်မပျော်ခြင်း စသည့် ဖောက်ပြန်လာကြ
သည်။ မစားချင်၊ မသောက်ချင်ပုံကလည်း ဆန်ပွတ်တောင် မသောက်
ချင်၊ ကော်ဖီလဲ မသောက်ချင်ပါ။ ခံတွင်းပျက်သည်ကလည်း ဘာစား

ကြည့်၍မူ အရသာမရှိ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘာမှ မစားချင်တော့ပါ။ မစားချင်၍ မစားဘဲနေသည်။ ဤပုံဤနည်း ရက်တေ့ ကြာလာသော အခါ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး နှမ်းနယ်လာသည်။ ချည့်နဲ့နဲ့ဖြစ်ပြီး အားပြတ် လာသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ ထရ၊ ထိုင်ရသည်ပင် တုန်တုန်ရီရီနှင့် မနည်း အားခဲထရ၊ ထိုင်ရသော အခြေ ရောက်လာသည်။

ဤအရှင် အတော် ဖျားနေကြောင်း သတင်း ရလေလျှင် ဖလမ်းမြို့မှ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ကုန်သွယ်ရေး ဦးစီးမန်နေဂျာ ဦးသန်းလွင်သည် လမ်းမိုလ် ဦးမင်းဟန်နှင့်အတူ ကားဖြင့် လာရောက် ပြီး ဆေးကုသပေးရန် ဖလမ်းသို့ ပင့်ခေါ်ကြသည်။ (၇) ရက်ခန့် ဖြစ် စေ ကြပါ။ အရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေး ပါရစေဘု လျှောက်ကြ၏။ မိမိရုပ်ခန္ဓာမှာ ဖျားနေချိန်အတွင်း အမျိုး မျိုး ဖောက်ပြန်နေပုံကို မိမိသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်သောကြောင့် သူတစ် ပါးထံ သွားရောက်နေရန် မသင့်ပါ။ စိတ်ထဲက အလွန် ဝန်လေးနေ သလိုရှိ၍ မလိုက်ပါရစေနှင့်ဟု တောင်းပန်လွှတ်လိုက်သည်။ လူအိုတို့ ၏ ထုံးစံ ချည့်ချည့်နဲ့နဲ့ ဖြစ်နေခိုက်အခါမှာ နေမြဲတိုင်း ကျောင်းမှာနေ၍ အိပ်နေကျအိပ်ရာ၌သာ ပုံမှန် အခြေမပျက် နေလိုသည်။

ကျန်းမာရေး အတော် ညံ့နေချိန်အတွင်း မိမိ၏ ကျောင်းမှ တစ်မိုင်ခန့်သာ ပေးသော အစိုးရ စိုက်ပျိုးရေး သိပ္ပံ အထက်တန်း ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးစိုးမောင်နှင့် မြန်မာ ကျောင်းဆရာ များ ဖြစ်ကြသော ဦးစိုးဟန်၊ ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်ဝင်းတို့ သုံးဦး ကပါ အတူညီကျ ဆွမ်းပွဲခြင်း၊ နွားနို့၊ ဆန်ရွှတ်ပွဲခြင်း အားထုတ် ကြရှာ၏။ ၁၀-ရက်ခန့်အတွင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေး ပုံမှန်ဖြစ်နေချိန် မှာတော့ ဖပွဲနိုင်ကြပါ။ သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စားသောက်ရေး ခက်ခဲကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးကတော့ တစ်ခါ တစ်ရံ ပွဲလေ့ ရှိပါသည်။

အခြေအနေမှာ သီတင်းကျွတ် လဆန်းပိုင်းတွင် အတော်ဆိုး လာရာ ဘာမှ မစားနိုင်တော့ပါ။ တစ်ဖန် သီတင်းကျွတ် လပြည့်ခါနီး ရက်များတွင် တက်သာသလို ရှိပြန်၏။ အခြေအနေ ကောင်းတော့မည် ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် ထင်သလိုမဟုတ်ပါ။ လပြည့်ကျော်ခွဲပြီးနောက် သီတင်းကျွတ်လကုန်ခါနီးမှာ ပို၍ ဆိုးလာပြန်၏။ နေ့ရထိုင်ရ အဆိုး

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရဲ

ဆုံးခံစားနေရချိန် ဖြစ်သည်။ (၇) ရက်ခန့် အပြင်းပျားနေဆဲ ကာလ တွင် အမောဆိုက်လာသည်။ (၈) ရက် ဆက်တိုက် မကြာခဏ အမော ဆိုက်လာပုံက ထူးခြားချက် ခံစားရပြန်၏။ အသက်ကလည်း အိုခဲပြီ ဖြစ်၍ ဝေဒနာခံစားရင်း တောင်တေး မြောက်တေး စိတ်အာရုံ ထွေပြားနေမိသည်။ ဖလမ်းမြို့မှ ရင်းနှီးသော ကျောင်းဆရာကြီး ဦးအောင်ဖေ သေသွားပုံကို သတိရလာသည်။ ရှေးတစ်ချိန်က ဤအရှင် ၏ သာသနာရေးတွင် ပါရမီဖြည့်ဖက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ယခုနှစ်တွင် အချိန်ကြာကြာ တရှောင်ရှောင် ပျားနေခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သော တော်သလင်း လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့၌ ကွယ်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်း ကို ထောက်စာသလို သတိရလာပြီး 'ငါလဲ ဒီတစ်ခါဘော့ သေချင်လို့ ထပ်ပြန်တလဲ ပျားပြီး မသက်သာနိုင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေလေသလား' ဟု အတွေးစိတ် မကြာမကြာ ဝင်လာနေသည်။

သို့ရာတွင်-'ကေန ငါသေရတော့မယ်' ဟူ၍တော့ ယုံကြည် ချက် မရှိပါ။ စိတ်ကစားမှု ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဤအရှင်သည် ဓိဋ္ဌာန်ချက် လေးနက်စွာ ပြုထားပြီး ရှိသည်။ မိမိ ကေန ပျံလွန် ရမည့်အခါ ရောက်လျှင် (၃) နှစ်မှ ကြိုတင်၍ သိနိုင်စေရမည်။ သိသာ ထင်ရှားသော နိမိတ်ဖြစ်စေ၊ အိပ်မက်မြင်၍ဖြစ်စေ- တစ်စုံတစ်ယောက် က လာပြောသကဲ့သို့ မိမိ နား၌ တစ်မျိုးမျိုးသော စကားသံ ကြား ရ၍ ဖြစ်စေ သိထားပြီး ဖြစ်စေရမည်ဟု ယုံကြည် စိတ်ချထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် ယခုလို ရာသီဒဏ် ဖောက်ပြန်၍ ဓာတ်လေးပါး မညီညွတ်သော အခိုက်အတန့် ပျားနာရခြင်းမျိုးလောက် ဖြင့် မိမိ မရေမရာ မသေနိုင်ဟု စိတ်ချထားသည်။

သုံးရက်ဆက်၍ မကြာမကြာ အမောဆိုက်နေချိန်တွင် မျက် ရည်ပေါက်ကြီးများ ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာသည်ကား ထူးခြား သလိုလို ရှိသည်။ ထို့ပြင် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ဆက်တိုက် ကျနေစဉ် အတွင်း စိတ်အာရုံတွင် ဝမ်းနည်းခြင်း ခံစားချက် တစ်မျိုးဖြစ်ပေါ် လာသည်။ ဤပုံဤနည်း (၃) ရက်တိုင် ထပ်တူ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်-ငိုချင်ရာမှ ရှယ်ချင်စိတ် ပြောင်းလာပြန်၍ တစ်မျိုးထူးခြားချက် သတိပြုမိသည်။

မိမိရယ်ချင်စိတ် ပြောင်းဝင်လာသည်ကား မဆိုင်မစပ်နှင့် ရှေးက ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး ညမောင်းမိုက်ကြီးအတွင်း လှည်းခရီးသွား

ရင်း တောနက်ကြီးထဲ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ၍ တောချုံထဲ လှည်းဖြင့် အိပ်ကြပုံအကြောင်း ဘာတိရ၍ ဖြစ်သည်။ ရှေးက ဤအရင်း၏ ဇာတိရွာ အနီး ရွာမှ သက် တော် ၈၀-ကျော် ဆရာတော်ကြီး ဦးလာဘသည် ရုပ်ဝေးလှို ကျည်းနှင့် ခရီးသွားခဲ့ပြီး အပြန်တွင် ညမောင်မိုက်ကြီးထဲ ငါ့မင်းလာကြရာ လင်းမှားသလို ဘယ်ရောက်နေကြမှန်း မသိကြချေ။ သို့သော် နွားများကား-မိမိတို့ ရွာပြန်လမ်းကို သိကြသည်။ နွားဆွဲသွားရာသို့သာ လိုက်ပါနေကြရသည်။ နောက်ဆုံး လမ်းမဟုတ်သော ချုံပိတ်ပေါင်းတို့ အကြား တိုးဝင်ပြီး လင်းပျောက်သွားသည်။ နွားများက ရှေ့သွားမရတော့၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက 'တောနက်ကြီးထဲ ရောက်နေကြပြီ ထင်တယ်ဟေ့၊ ငါတို့ နတ်လွင့်ခြင်းများ ခံနေရလေသလား မပြောတတ်၊ ဘယ်ရောက်နေကြမှန်း မသိဘူး၊ ကြာရင်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်ကြခို့ရဲ့။ နံနက်လမ်းမှ မြင်မြင်သင်္ဃာတင် လမ်းရှာပြီး သွားကြမယ်' ဟု အမိန့်ရှိ၍ လှည်းသမားများလည်း နွားဖြုတ်ပြီး ထိုနေရာ၌ အိပ်ရသည်။

နံနက် အရုဏ်တက်အချိန်သို့ ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်၏ တွန်သံကြားကြတော့ ဆရာတော်ကြီးက 'ဟင်း... ဒီကြက်သံဟာ ငါ့ကျောင်းက ကြက်ဖကြီး အသံပါကွာ' ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကြက်တွန်သံ ကပ်ခါ ကြားချပြီးနောက် မိုးလင်းလာ၍ ထွက်ကြည့်ကြသောအခါ ဆရာတော်ကြီး သီကင်းသုံးရာ ကျောင်းပရိပုဏ်အနီး ကပ်လျက်ရှိသော ရှေ့ကန်ချုံ တောကြီးထဲ ကြံကြံဖန်ဖန် ရောက်နေကြပုံကို မြင်တွေ့ကြရ၍ တအံ့တဩ ရယ်မောကြရသည် ဆို၏။ မိမိသည် တောင်မပပ် မြောက်ပစပ် စိတ်အာရုံတွင် ထိုဖြစ်ရပ်ကို သဘိရပြီး ရယ်ချင်စိတ် ဝင်ကာ တစ်ပါးတည်း အသံထွက် ရယ်မိသည်။

ဤကား-မိမိ ဉာဏ်အမြင် ဟောကိန်း တွက်ချက်ဖြင့် 'ငါ... ဒီရောဂါကြောင့် မသေပါဘူး၊ မကြာမီ ကျန်းမာလာမယ်၊ ကျန်းမာ၍ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စွာ နေရသိမ့်ဦးမယ်' ဟု အဖြေ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိတွက်ဆချက် ဟောကိန်းကို ယုံကြည်စွာ လက်ခံပြီး စိတ်ရှမ်းရှမ်းတား နေလာခဲ့သည်။ ဤတွင် နည်းပေးပါသည်။ စိတ်ညစ်နေရာမှ ရယ်စရာ ပျော်စရာ ဖွယ်ရာ စိတ်အာရုံတွင် ဝင်ရောက် သတိရလာလျှင် မိမိ၏ စိတ်ညစ်ခြင်း ခဏသာ ဖြစ်ပါသည်။ မကြာမီ

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

ပြေပျောက်၍ ချမ်းမြေ့ သာယာစွာ ရောက်လာမည်ဟု မှတ်ပါ။
 ငိုချင်နေရာမှ ရယ်ချင်စိတ် ဝင်ရောက်လာလျှင် မကြာခင် ငိုဖျော့
 ပျောက်လွင့်သွားမည်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ခံစားရမည့် ဟူ၍မှတ်ပါ။
 ဤဆောင်းပါးတွင် မိမိ ဖျားနာခြင်း စသော ကြောင်းရာများကို
 ဖော်ပြခြင်းကား ဤအရှင်ကဲ့သို့ သက်ကြီး၍ အိုကြသူများ အတွက်
 ဖြစ်သည်။ လူအိုများသည် ရံခါ နာမကျန်းဖြစ်ကြရသောအခါ စိတ်
 အား မငယ်ကြရန်နှင့် သေရေးနှင့် ရှင်ရေး အမှန် ကြုံရမည့်အခါ
 တွင် လူတစ်ရာလျှင် ၆၀-ရာခိုင်နှုန်းမှာ သူတို့၏ စိတ်အာရုံတွင် သေ
 ရမည် သို့မဟုတ် မသေပါဘူး ဟူ၍ ခန့်မှန်း သိနိုင်လောက်သော
 အချက်အလက် ဉာဏ်အမြင်ပေါ်လာတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်း
 ကိုပါ နည်းပေးလိုသည့်အတွက် ရေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟောကိန်း မှန်ချင်တော့ အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းလာ
 သည်။ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၃) ရက် နေ့တွင် ဖလမ်းမြို့ ဗုဒ္ဓဘာ
 သာအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန်းလွင်နှင့် ရဲဝန်ထောက်ကြီး ဦးလှမြင့် တို့က
 ဆိုဗီယက်ပြန် ဆရာဝန် ဒေါက်တာလှထွန်းကို ကားဖြင့် ခေါ်ဆောင်
 ယူခဲ့ကြပြီး ဆေးအမျိုးမျိုး ထိုးပေးကြသည်။ စားဆေးများလည်း
 ပေးသွားကြသည်။ ထို့နောက်လည်း တစ်ကြိမ်လာ၍ ဆေးကုသပေး
 ကြပြီးလျှင် ကျန်းမာစပြုလာသည်။ အားပြတ်လွန်းနေ၍ အားဆေး
 သွင်းပေးကြသည်ဆို၏။ ထူးပုံကား- ဆိုဗီယက်ပြန်ဆရာဝန်က မာနေ
 သော ဤအရှင်ကို ရောဂါရှာဖွေ စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ ကိုယ်ခန္ဓာ
 တွင်း၌ ဘာရောဂါမျှ မတွေ့ရဟုဆို၏။ သို့သော်- ဆေးထိုးခြင်း၊
 စားဆေးပေးခြင်းတော့ ပြုသွားသည်။

ချင်းလူမျိုးရောဂါသည် အတော်များများသည် ဖလမ်းဆေးရုံ
 တက်ရောက်ကုသပြီးမှ သူတို့ရောဂါ ဆေးရုံမှကုသ၍ မပျောက်ပါ
 ဟူ၍ ဘုန်းကြီးထံ အားကိုးပြု လာရောက်ကြသောကြောင့် ဆေးဆရာ
 မဟုတ်ဘဲလျက် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရှိသမျှ မြန်မာ့ဆေး နည်းနည်း
 ပါးပါးနှင့် ကုသပေးလိုက်ရသည်။ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်သွားကြ
 သူပေါင်း များလှပြီဖြစ်သည်။ မိမိကို ဆရာဝန်က ထိုးဆေး-စားဆေး
 ဖြင့် အဖျားရောဂါဘေးကို အားပေးနှင့် ကုသပေးကြလေရာ သူ့နေရာ
 နှင့်သူ တန်ခိုးဖြစ်ပုံ သတိပြုကာ ပြုံးမိပေသေး၏။ တန်ဆောင်မုန်း

လပြည့်နေ့တွင် ပုံမှန်ဆွမ်းစားခြင်းမှစ၍ အခြေမှန် ပြန်ရောက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။ ထိုနေ့၌ ဟန်ဆောင်တိုင်ပုံလုပ်ကြရာ ဖလမ်းမြို့ပု ရဲပန်ဖောက်ကြီး ဦးလှမြင့်တို့က ကားဖြင့်လာပင့်ကြ၍ တရားတစ်ပွဲ ကောင်းစွာ ဟောနိုင်ခဲ့သည်။ ဒကာများ အလွန် ဝမ်းမြောက်ကြသည်ဆို၏။ မိမိ၏ တွက်ဆချက်တွင် ယခုရောက်နေသော ၇၀-အရွယ် အသက်ပိုင်း အချိန်၌ မပျံ့လွန်သေးဟု ယုံကြည်ချက်ရှိသည်။ ယခင် နှစ်များဆီက ဤအရှင်ကို ကျန်းမာစွာ ရှိနေလျက်နှင့် ပုံလွန်သွားပြီဟု မဟုတ်မမှန် ကောလဟာလ သတင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဤအကြောင်းအရာပါ ရေးပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မကျန်းမာစဉ်က အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်းနေရသော အချိန်က များခဲ့လေရာ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖောက်ပြန်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသော်လည်း စိတ်အာရုံကိုတော့ ထိန်းနိုင်သမျှ သမာဓိတည်ငြိမ်အောင် ထားနေပါသည်။ နေ့စဉ် ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်ကို (၂) ခေါက် ရှုတ်နေကျအတိုင်း အသံထွက် မရှုတ်နိုင်သော်လည်း ဝတ်မပျက်အောင် စိတ်ထဲက ရှုတ်နေခဲ့သည်။ ညစဉ် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်မြဲ ဝတ်ကိုလည်း မပျက်စေပါ။

ထူးသည်ကား- ယခင်နှစ်များဆီက ဇွားနေခိုက် ကာလတွင် အိပ်ရာပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ နေ၍ရသည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း၍ မိမိ၏ ရုပ်ခန္ဓာကို အနှစ်သာရမရှိပုံ- နှစ်သက်ဖွယ်မရှိပုံ- အနတ္တဝိပဿနာ ပိုင်စွာမြင်အောင် ရှုပွားခဲ့ရာမှာ စိတ်အာရုံကြည်လင်၍ ကျေနပ်စွာ နေလို့ရခဲ့သည်။ ယခုနှစ် ဖျားနေပုံကား ကြမ်းသည်။ ရှင်ဘွဲ့ ဖောက်ပြန်လွန်းသဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ မနေနိုင်ပါ။ အခဲရခက်သည်။ ဖောက်ပြန်မှုဒဏ်က တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းလဲ၍ ခံနေရသည်။ အနတ္တ ဝိပဿနာကို ယခင်ကလို ရှုပွား၍ မကြည်လင်ပုံ တွေ့ရသည်။ စိတ်မတည်ငြိမ်နိုင်သောကြောင့် မမြဲသော အနိစ္စ ဝိပဿနာ ပြောင်းလဲကြည့်ရာ နေရာကျသည်။ အံ့ကိုက်ဖြစ်ပုံ တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ ဝမ်းမြောက်လာသည်။

အနိစ္စမပွားခင် ဒုက္ခဝိပဿနာကို ရှုပွားကြည့်ရာ နေရာကျပါ။ လက်ရှိခံစားနေရဆဲ ဒုက္ခဝေဒနာတွေက မခံသာအောင် ပို၍ ထကြွလာသကဲ့သို့ လင်ရသည်။ အံ့မကိုက်ပုံ နားလည်ရသည်။ စိတ်အား

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

ခိုင်မာနေချိန်မှာ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ မည်မျှပင် ထကြွ လာစေကာမူ နိုင်နင်းစွာ ကျော်သွားသွားနိုင်အောင် ကြိုးစားရှုပွား၍ ရှုကြောင်း သိပါ၏။ ယခုလို ချည့်နဲ့နေဆဲ အခါမှာ-လူနာ လူမမာ အခိုက်မှာ စိတ်အားလည်းမကောင်း- ဓာတ်ဆေးတွေ ဇား၍ ခေါင်း မကြည်လင် ခြင်းလည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ ပြောင်းယူရခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို ရုပ်ခန္ဓာ ဓာတ်လေးပါး မညီညွတ်၍ လူမမာ ဖြစ်နေ စဉ်အခါမှာ စိတ်အာရုံ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပေးထားရန် လိုအပ်ပါ သည်။ စိတ်အာရုံ တောင်ရောက် မြောက်ရောက် သွားချင်ရာသွား လွတ်မထားသင့်ပါ။ အချိန်တွေ အကျိုးမဲ့ ကုန်မသွားသင့်ပါ။ ၎င်းပြင် စိတ်အာရုံ မတည်ငြိမ်ခြင်းက ရောဂါခံစားချက် ပိုဆိုးစေသည်။ ထို့ ကြောင့် အနတ္တကို လိုရှင်းကမ္မဋ္ဌာန်းအဖြစ် ပူသေထားပြီး အရေးပေး လိုအပ်ချက်အနေဖြင့် ကြားဖြတ်အနိစ္စ ဝိပဿနာကို 'စိတ်အာရုံတွင် ပုံသေ မြဲမြံထား ရှုပွားနေလိုက်သည်။ အကိုက်ဖြစ်၍ စိတ်အာရုံ ကြည် လင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်လည်ကျန်းမာလာသည်အထိ မရပ်မနား ရှုပွားလာခဲ့ရာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းလင်းစွာမြင်အောင် ပိုင်နိုင်ခြင်း ရရှိသည်။ အချိန်ကြာ၍ အချိန် ကောင်းလာသောအခါ စိတ် အထူး ကြည်လင်ပြီး လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ဘာမှ အမြဲအစွဲ မတည်ပုံ အထင်းသား မြင်လာသည်။

ဆက်လက်၍ 'ငါ၏ ရုပ်ခန္ဓာ၌ ဖောက်ပြန်နေသော ဒုက္ခပေးဆဲ ဝေဒနာများလည်း မတည်မြဲနိုင်ပါ။ မကြာခင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်း လဲသွား၍ ကျန်းမာရေးကောင်းလာရမည်' ဟူ၍ ယုံကြည်စိတ်ဝင်လာ သည်။ ထိုယုံကြည်ချက်က စိတ်ကို အထူး အားတက်လာစေသည်။ ဤအရှင်၏ ကိုယ်တွေ့မှာ စိတ်အားတက်၍ မကြာခင်ပင် အိပ်ရာပေါ်မှ ထ၊ ခဲ့ပြီး လူ့ဘဝင်းပကတိကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ သို့နှင့် ကျောင်းတန်း ကျောင်းပြင် သွားလာ လှုပ်ရှားနေနိုင်သည်။ အိပ်ရာပေါ် ပြန်မသွား ချင်တော့၍ စားပွဲဘိုင်ကာ စားရေးနေလိုက်သည်။ ဤကား-စိတ်တန်ခိုး စွမ်းအားက ရောဂါကို တွန်းလှန်ခြင်းတည်း။

ဘာမျှ အမြဲမရှိသော အနိစ္စဝိပဿနာကို နှလုံးသွင်းနေခြင်းသည် အသွန်ကောင်းပါသည်။ နေရံ ထိုင်ရ ပေါ့ပါးသွက်လက်ခြင်း ဖြစ်နေ သည်။ ကျန်းမာရေး ပြန်လည် ကောင်းမွန်လာသော အခါမှာကား

မိမိရုပ်ဝိသေသတို့ ကျော်လွန်ထွက်ခွာ၍ အပြင်လောကကိုပါ အမြဲမတည်ကြည်ပုံတို့ ဟိုရောက် သည်ရောက် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး တွေးတောကြည့်မိရာ အဆုံးအမရှိအောင် တစ်သိကြီး မြင်လာနေကြသည်။ ထိုသို့ မြင်နေရသည်တို့တွင် သက်ရှိသတ္တဝါများလည်း ပါ၏။ သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတော်လည်း ပါ၏။ ဖြစ်ပျက် သွားကြလေပြီးသော ဇာတ်လမ်းတွေလည်း ပါ၏။ ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ဖြစ်နေဆဲ သမိုင်းများလည်း ပါ၏။

လွန်ခဲ့သော တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့က ဖလမ်းမြို့လယ် ဆုကောင်းပြည့်တူလားကြီး မွှောရုံအတွင်း၌ တရားဟော၍ ပြန်လာခဲ့သော ညမှာ တစ်ပါးတည်းနေသော ဤအရှင်သည် အခါတိုင်းနေ့များနှင့်မတူချေ။ စိတ်အာရုံထွေပြား၍ တစ်ပိုတစ်ပါးသို့ လွင့်ပါးသွားနေသည်။ ဘယ်အရာ ဘာ၍ စူးစိုက်မှုမရှိ။ သောင်းပြောင်း ထွေလာ ဟိုရောက်သည်ရောက် ဖြစ်နေသည်။ အများအားဖြင့် ဖလမ်းမြို့တစ်ခု၌ ယောင်လည်ခတ်နေပုံကို သတိပြုမိသည်။ ပုထုဇဉ်တို့၏ စိတ်သဘာဝ လွတ်သွားလျှင် ထွေကြွံခဲ့ပြီး အကြောင်းရာများဆီသို့ ပြန်လည် ဝင်စားနေတတ်ပုံ ဖြစ်သည်။

အသွားအပြန်ခရီးမှာ ရဲဝန်ထောက်ကြီး ဦးလှမြင့်က ကားဖြင့် ပို့ဆောင်ပေး၍ ကိုယ်အားဖြင့် ပင်ပန်းခြင်းမရှိပါ။ လူမမာ ဘဝမှ နာလန်ထစအစိုက်ဖြစ်၍ သူတို့ကျွေးသမျှ စားခဲ့ရသည်လည်း ကျေနပ်သည်။ ပရိသတ်အား တရား ဟောပြောခဲ့ရသည်လည်း ကျေနပ်သည်။ ဖလမ်းမြို့၌ ရှိနေကြသော ပရိသတ် ကြီးငယ်များသည် ဤအရှင်ကို ဆရာတော်ကြီးဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုကာ လေးစားကြသည်။ ချင်းတောင်ပေါ်သို့ စဦးစွာ တက်ရောက် သာသနာပြုခဲ့သော ဆင်းရဲအခံ နိုင်ဆုံး-သတ္တိဗျတ္တိ အကောင်းဆုံး-သက်တမ်း အရှည်ဆုံး ဘုန်းကြီး အိုကြီးဟူ၍လည်း သိရှိနားလည်ကြကာ သနားကြည်ညိုလေ့ ရှိကြသည်။

ဤအရှင်သည် မြို့နှင့်ဝေးသော တောတောင်ထဲ၌ အမြဲနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောကြောင့် တွေ့ကြုံရခိုက်အခါ ကြင်နာစွာ ပြုစုလုပ်ကျွေးလိုကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှ တွေ့မြင်ကြရသည်။ ကြုံကြိုက်မှ စကားပြောခွင့်ရသည် ဟူ၍ တွေ့မြင်လိုကြသည်။ စကားပြောချင်ကြသည်။ မိမိ၏နားထိုက်မှ မြက်ဆီပြောသမျှ ဘာအကြောင်း ပြောပြော နားယောင်ချစ်ကြသည်။ ဗဟုသုတများသည်၊ အဓိပ္ပာယ် လေးနက်သည်။

သံသရာငဏ်ကို လွတ်အောင်ရှင်းကြစို့ရဲ့

ပြောပုံ ဆိုပုံ ရှင်းလင်း ပြတ်သားသည်။ မှတ်သားစရာချည်း ဖြစ်သည် ဟူ၍ ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ နားထောင်လိုကြသည် ဆို၏။

ထိုနေ့တရားပွဲတွင် ဤအရှင် ဟောပြောခဲ့သော ကြောင်းရာကို သိချင်ကြသူများ ရှိကောင်းရှိပေမည်။ အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြပါမည်။ ရှေးဦးစွာ တစ်နှစ်အတွင်း တစ်ဆယ်နှစ်လ ရှိသည်တွင် မြန်မာတို့၏ ရှေးရိုး စဉ်လာအရ ပွဲတော် ၁၂-ပွဲရှိပုံ အကြောင်း၊ တန်ခူးလ ခါသင်္ကြန်ပွဲ၊ ကဆုန်လ သောင်ရေသွန်းပွဲ စသည်ဖြင့် လ၊ အလိုက် တစ်မျိုးစီ ကြောင်းရာ ခြေနေပါ ရှင်းလင်း ပြောပြသည်။ ယခု တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့၌ သတင်းစာများက တန်ဆောင်တိုင် ဟု ရေးသားလေ ရှိကြသော်လည်း ရှေးခေတ်က နက္ခတ်သဘင်ပွဲ၊ မြန်မာ ပြည်၌ ကထိန်ပွဲ၊ မသိုးသင်္ကန်းကပ်ပွဲ၊ တာဝတိံသာပွဲ၊ ရှင်မာလပွဲ စသည် ဒေသအလိုက် ပွဲတော်အဖုံဖုံ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြပုံ မျက်မြင် ကိုယ် တွေ သာဓကများနှင့်ပြောပြရာ ဆောင်းပါးကောင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်ရသလို ဖြစ်၍ ပရိသတ်အများ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။

ထို့နောက် ဖလမ်းမြို့မ ရဲတပ်ဖွဲ့မှ သင်္ကန်း အလှူပွဲ ပါရှိ၍ သင်္ကန်းတရား ဆက်ဟောရာတွင် ကြားနာရခဲ့သော ဝတ္ထုကြောင်း များဖြစ်၍ ကြားနာသူတိုင်း ယခင်ပြောခဲ့သော ဝတ္ထုကြောင်းများ ထက် ပိုပြီး အလွန် စိတ်ဝင်စားကြသည်ဆို၏။ သင်္ကန်း လှူခဲဖူးသူနှင့် မလှူခဲဖူးသူတို့၏ အဆုံးဘဝ၌ အကျိုးပေးကုန်မှာ အလွန်ကြီးခြားနား ကြပုံကို မာလုကျပုတ္တ ဘဝ အကြောင်းအရာနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဓနမင်းမှာ ထီးဖြူအောက်၌ အရဟတ္တဖိုလ် တည်ပြီး မကြာခင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူသွားရပုံ၊ ရဟန်းဘဝ မရောက်ပုံ အကြောင်း များ ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုအကြောင်းအရာ ပြောဆိုရာမှာ မာလုကျပုတ္တ၏ ဘဝဖြစ်စဉ် တိုစိပြောသင့်ရာ အပိုင်းများ ထည့်သွင်း၍ ကြီးစားပမ်းစား ခရီးပြင်း လာခဲ့ပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင် ဆွမ်းခံကြွခိုက် အတွင်း မတ်တတ် တရား နာကြားရင်း အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ ရန်သူဘီလူး၏ လက်ချက်ကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားရပုံ၊ ရဟန်းအဖြစ် မရောက်ရပုံ စသည်ကို ရှေ့နောက် ကျိုးကြောင်းစပ်၍ ပင်လယ်ထဲ သင်္ဘောပျက် ခဲ့ရပုံနှင့် တကွ ကဿပဘုရား လက်ထက်တော်က ဘဝ ဖြစ်စဉ်ကိုပါ အကွက်ကျကျ တိုစိ ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။

တဘိယ အဆင့်အနေဖြင့် နောက်ပိုင်း ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရ အကြောင်းကို ဟောပြောသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုး မှန်လျှင် ရုပ်နာမ် လောကံတော့ ခွဲခြား သိကြရမည်။ မိမိ ရုပ်၊ နာမ်၊ ဓမ္မ သင်္ခါရကို ရှုကြည့် ဆင်ခြင် တတ်ကြမည်။ ရှုကြည့် ဆင်ခြင်၍ သိမ်းဆည်းတတ် ရမည်။ ရုပ်ဆိုသည်ကား- မြင်နေကြရသော ကိုယ်ခန္ဓာ ဖြစ်သည်။ နာမ်ဆိုသည်ကား- မမြင်ရသော် စိတ်ကိုခေါ်သည်။ သက်ရှိ သတ္တဝါ တိုင်း ရုပ်၊ နာမ်နှင့် တွဲလျက် ရှိနေကြသည်။ ဤတွင် ရုပ်ခန္ဓာကို ဦးတည်ပြောမည်။ ရုပ်ခန္ဓာသည် မမြဲပါ။ ဘဝနောက်ဆုံးတွင် ဥတုဇ ရုပ်ကြီး သင်္ခါရ်ကုန်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဘာသစ် တစ်ခုသို့ သွားရောက်၍ ခန္ဓာသစ် တည်ဆောက်ကြရဦးမည်။ ထိုဘဝ၌လည်း မမြဲပါ။ ရုပ် ခန္ဓာဟောင်း ခုန်ပစ်၍ တစ်ဖန် ဘဝသစ် ကူးကာ ခန္ဓာသစ် တည် ဆောက်ကြရဦးမည် သာတည်း။

ဤခုံ၍နည်း၍ပင် ပရပ်မနား ဘာတော့ မဆုံးနိုင်အောင် သွားနေကြမည်။ တစ်ဘဝ ဆိုသည်ကလည်း ကြောလှပါ။ ဥပမာပြော ရလျှင် ညွှန်ပုံအတိုက် ဆောက်လုပ်အပ်သော ယာယီ မဏ္ဍပ်ကဲ့သို့ပါ။ ပွဲပြီးတော့ ဖျက်ပစ်လိုက်ကြရသော နည်းတူပင် ခဏဘာမျှ ရပ်တည် နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မသေခင် ကာလအတွင်း ရုပ် ခန္ဓာကြီးကို ကျွေးမွေး သုတ်သင်နေကြရသော တာဝန်ကား အကြီး လေးဆုံး ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် အစာအကျွေး၍- ရေချိုး၍- အဝတ်ခြုံ ဆင်ယင်၍ ပေးနေ ကြရမည်။ မနုဿ 'လောကကြီး တစ်ခွင်ဝယ် ရုပ်ခန္ဓာကြီးအတိုက် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး ထမ်းဆောင်' နေကြရသော တာဝန်ဟာ အကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း မြင်အောင် ကြည့်တတ်ကြရမည်။ ဝိညာဉ် ချုပ်သွားတော့လည်း ရုပ်ကြီးဟာ အာမေ အသုံးမကျတော့ပါ။ ကြည့်နေရန်လည်း မကောင်း၊ ကြာရှည် တား၍လည်း မကောင်း သောကြောင့် သုသာန်သို့ တုတ်ဆောင်ကာ ပစ်လွှင့် ကြရသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည့်လျှင် ဘဝဆိုသည်မှာ မိမိ သေရမည့် နေ့ကို ထမင်းစား၍ စောင့်နေကြရခြင်းသာ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုဆိုက်သည်ကို ကွက်ကွက်တွင်းတွင်း ထင်မြင်နေစေကြရမည်။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် နားလည် နေအောင် ရှုကြည့် ဆင်ခြင် တတ်ကြရမည်။ နှလုံးသွင်းတတ်ကြရ မည်။ ဤသို့ ရှုကြည့်၍ ဆင်ခြင်နေခြင်း အလုပ်ကို ရုပ်တရား၌ သိမ်းဆည်းတတ်သည်ဟု ဆိုသည် စသဖြင့် ဟောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရန်

ထို့ညွှန် အိပ်ရာထဲ ရောက်ပြီးနောက် အခါတိုင်း ညတိုက်သို့ တရားနုလုံးသွင်း အိပ်ရာဝင်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်၍မပျော်ပါ။ နေ့လယ်က ဖလမ်း၌ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကြောင်းရာ တွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကာ သတိရနေမိသည်။ မြင်ယောင်ချက် များတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့၏ သင်္ကန်း ကပ်လှပုံ အကြောင်းလည်း ပါ၏။ ရဲဝန်ထောက်ကြီး ဦးလှမြင့်ခေါင်းဆောင်၍ တစ်ပါးကို သင်္ကန်းတစ်စုံ ကျစီနှင့် ဥတ်သင်္ကန်းအတွက် နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီး တစ်ထည် ဝယ်ယူ ထားပြီး ကထိန်ခင်းကြရန် စီစဉ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ကထိန်ခင်းနိုင် ရန်မှာ သံဃာ (၅) ပါးရှိမှဖြစ်သည်။ ဖလမ်း တစ်နယ်လုံး အတွင်း၌ ဘုန်းကြီး (၃)ပါး တည်းရှိ၍ သင်္ကန်းလှပုံ အဖြစ်သာ ကျေနပ်ကြစေ ရ၏။ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို မဲချ လှူရာမှာ ဤအရှင် မဲကျ၍ ဒကာ များက အထူး အားရဝမ်းသာကြသည် ဆို၏။

ထိုနေ့တွင် ဟားခါးမြို့၌လည်း အစိုးရအမှုထမ်း ဗုဒ္ဓဘာသာ များက စုပေါင်း၍ ကထိန်ခင်းပွဲ ပြုလုပ်ကြသေးရာ ဟားခါး တစ်နယ်လုံး အတွင်း၌ ဘုန်းကြီး (၂) ပါးတည်းသာ ရှိ၍ ကထိန် ခင်းမဖြစ်။ သင်္ကန်းလှပုံသာ လုပ်ကြရသည် ဆို၏။ သင်္ကန်းလှပုံ လုပ်ကြစဉ် ရယ်စရာလိုလို ဖြစ်ရပ်ထူးတစ်ခု သူတို့ ကြုံတွေ့ကြပုံ ဟားခါး မှ ဒကာများက လျှောက်၍ ကြားသိရသည်။

ဖြစ်ပုံကား- ရန်ကုန်မှ ဟားခါးမြို့ ကုန်သွယ်ရေး ဌာနသို့ သင်္ကန်းစုံရေ ၄၀-ပို့လိုက်၍ ရောက်လာရာ မြို့နယ် လူကြီးများက ထိုသင်္ကန်းအားလုံးကို လှူများအား ခွဲတမ်းချ၍ ဝေပေးလိုက်သည်။ ခွဲတမ်းရသော ချင်းလူမျိုးများက ဝယ်ယူကြပြီး ဖြတ်တောက် သုံး လိုက်ကြသည်။ ခွဲတမ်း ပေးရာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ အစိုးရ အမှုထမ်းများ မပါ၍ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြ။ အဆိုပါ တန်ဆောင် မုန်း လပြည့်နေ့၌ သင်္ကန်းလှပုံ လုပ်ကြရန် ကုန်သွယ်ရေးသို့ သင်္ကန်း ဝယ်မရကြမှ ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင်းစုံ သိကြသည် ဆို၏။

ရယ်မောစရာ- မကျေနပ်စရာ ရောထွေး စကား များကြပြီး ရနိုင်သမျှ လိုက်လံ ရှာဖွေပြီးသောအခါ ၁၅ စုံသာ ပြန်လည်ဝယ်ယူ၍ ရကြသည်ဟုဆိုရာ အံ့ဩဖွယ်လည်း ကောင်း၍ ရယ်စရာလည်း ကောင်း သော သမိုင်းထူးဟု ဆိုကြလေသည်။ ဟားခါးမြို့ပေါ်၌ ဘုန်းကြီး

(၂) ပါး ရှိနေကြပါသည်။ သင်္ကန်းသည် ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် များသာ ဝတ်ထိုက်ကြောင်း၊ လူများ မဝတ်ထိုက်ကြောင်း ဆိုသည်မျှလောက် မသိကြဘူး ဟူသော အဖြေကား ထိုဘုန်းကြီးတို့သည် ချင်းဒကာတို့ အား အသိဉာဏ်ပေးခြင်း အားနည်းကြလေရော့သလား ဟု တွေးဆ ဖွယ်ရာသာ ရှိလေတော့သည်။

‘ဖြစ်ပြန်ပျက်ပြန် လောကဓံ’ ဟူသော စကားကဲ့သို့ မမြဲသော သင်္ခါရသဘောတရားဟု ဆိုရမလို ချင်းတောင်ပေါ်မှ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် များ ကပြည်းပြည်း ပျောက်လွင့်သွားပုံကား ကထိန်ခင်းချင်ရှာကြ သော လူဒကာများက ဝမ်းနည်းကြသည်။ သူတို့၏ ထက်သန်သော စေတနာ ဆန္ဒမှာ သံဃာအားနည်းလွန်းမှုကြောင့် မပြည့်စုံနိုင်သည်ကို လည်း ဘုန်းကြီးတို့ဘက်က သနားစိတ်ဝင်မိသည်။ မြောက်ပိုင်း ချင်းတောင် ဖလမ်းနယ်တွင်းရှိ ရှေးတစ်ချိန် ဤအရှင် တစ်ပါးဘည်း ဦးစီးခေါင်းဆောင်၍ သာသနာပြု လုပ်ငန်းကြီး ကြိုးပမ်းနေခဲ့သည်ကို ရဟန်းရှင်လူအများ ကြားသိခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်အခါက သံဃာ ပရိသတ် စည်ကားခဲ့သည်။ ချင်းလူမျိုး ကိုရှင် သာမဏေများလည်း အခါခပ်သိမ်း စည်ကားခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်လူဦးရေလည်း အတော်ကြီး များပြားခဲ့ဖူးသည်။ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ အစိုးရအမှုထမ်း လူကြီးများသည် ဤအရှင်၏ အချိန်နှင့် အရှိန်ကိုလည်းကောင်း- လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို လည်းကောင်း- စွမ်းအင် သတ္တိ ပါရမီနှင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကြိုးပမ်းချက် ခြင်းရာကို လည်း ကောင်း သိကြသည်။ ငမ်းသာအားရ ရှိကြသည်။ ယခုအခါ မိမိကို အတု လိုက်၍ ဘယ်သူ တစ်ဦးမျှ- ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ပါးမျှ ခြေရာ လက်ရာ မီအောင် မလိုက်နိုင်ကြတော့ပါ။ ယခုမျက်မှောက် အခြေအနေဖြစ်နေ ပုံကိုကြည့်၍ ထိုစဉ်က ရှေးမိနောက်မီ ချင်းတောင်ရောက် စပ်ဘက် နယ်ဘက် အမှုထမ်း အရာထမ်းများက ဝမ်းနည်းစကား ပြောလေ့ ရှိကြသည်။

စကားအလျဉ်းသင့်၍ ဖြစ်ရပ်ဟောင်း သမိုင်းတစ်စုနုန်းတစ်စု ကို ပြောရလျှင် ဖ-ဆ-ပ လ အဖွဲ့ကြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကဲ့ပြား၍ ပြည်ထဲပေး ပငြိမ် ဖြစ်နေချိန်အတွင်း ကမ္ဘာမီး လောင်နေရာတွင် ဆီမီးခွက်က တတောက်သကဲ့သို့ ဤအရှင်၏ အောင်မြင်မှု အား

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရုံ

ကောင်းလျက် ရှိနေသော သာသနာပြု လုပ်ငန်းကြီးကို ယခုအခါ မရှိကြတော့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုက ဤအရှင်၏ ကျောင်းကန်နှင့်တကွ အားလုံး သိမ်းကြုံးယူကြရန် ကြိုးစားသည်။ ပြည်ထဲရေး မကောင်း ချိန်တွင် ဘယ်သူနှင့်မျှ စကားမပြောလိုသောကြောင့် ကြိုက်သလိုလုပ် ကြတော့ဟူသည့် အနေမျိုးဖြင့် လွတ်လွတ် ရှောင်ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ မိမိ ကြိုးပမ်း၍ အောင်မြင်ပြီး နေရာကို ဖယ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သူ တစ်ပါး မသွားရောက်နိုင်သော တောစွန် နယ်ခြားဒေသများကို လှည့် လည် သွားရောက်ပြီး တစ်ပါးတည်း သာသနာပြုနေခဲ့သည်။ 'ဤကား- အလုပ်ဟူသမျှကို သမိုင်းက စကားပြော ကျန်ရစ်မြဲတည်း' - ဟူသော ရာဇဝင် ဆိုရိုးအတိုင်း နောက်ပိုင်းတွင် သမိုင်းကို ကာကွယ်မရကြောင်း ပြဆိုခြင်းတည်း။

မိမိ၏ နေရာဟောင်း၌ နေရာဝင်လုကြသူတို့၏ အခြေအနေနှင့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ မိမိနေထိုင် ခဲ့စဉ်အခါနှင့် လုံးဝမတူအောင် ဆုတ်ယုတ် ကျဆင်းသွားကြကုန်ပြီလို့ မြင်ရတော့ စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းမိသည်။ သို့ရာတွင် အောင်မြင်ပြီးတော့ ပျောက်ဆုံး သွားသည်ကို ပြန်မယူရတော့သော်လည်း လာရောက် နေထိုင်ကြသော တစ်ပါးဆင်း တစ်ပါးတက် ရုပ်သေးစင် ဟိမဝန္တာ ခန်း ထွက်နေကြသော သာသနာပြု ကိုယ်တော်များထဲမှ အချို့ ကိုတော့ ဤအရှင်က ဝင်ရောက် ကူညီပေးရ ကယ်တင် ဖေးမပေးရသည်လည်း ရှိပါ၏။ ကျောင်းကြီး ပျက်စီးမသွားအောင် ကြားဝင် စောင့်ရှောက် ပေးရပုံလည်း ကြုံခဲ့ရ၏။ စုံလို့ပါ။

အမှန်ပြောရလျှင် ဤအရှင် ရှောင်ဖယ်ပေးလိုက်သော အချိန်မှစ၍ ချင်းတောင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ပုတ်သင်ခြေကျိုး သစ်ပင်တက် သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီဟု ဖလမ်းမြို့ မျက်မြင်လက်တွေ့ မြို့ခံလူကြီးများက ပုံထိုးပြောလေ့ ရှိကြသည်။ ပုတ်သင်ခြေကျိုး သစ်ပင်တက်ပုံမှာ ရှေ့ တစ်လှမ်း တက်လိုက် နောက် နှစ်လှမ်း ပြုတ်ကျလိုက်၊ တစ်ဖန် ရှေ့ တစ်လှမ်း တိုးတက်လိုက် နောက် နှစ်လှမ်း လျော့ကျလိုက်ဖြင့် အပေါ်သို့ တိုးရောက်သွားသည် မရှိချေ။ အောက်သို့သာ ပြုတ်ပြုတ်ကျနေသော ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် မြေပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး လျော့လျော့ လျော့ လျော့နှင့် ချုံထဲပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။ ယခုလည်း ထိုပုံနှင့် မခြား ဟု ဆိုကြသည်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာဓက

မြောက်ပိုင်း ချင်းတောင်ပေါ်၌ တိုင်းရင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျဆင်း ဆုတ်ယုတ်သွားလိုက်ပုံက စစ်ဗိုလ်ကြီးများက စိတ်ပျက်လောက်အောင် လွန်လွန်းနေ၏။ ချင်းကိုရင် တစ်ပါးမျှ အမြဲနေသူမမြင်ရ၊ တောင်ပေါ်၌ နေထိုင်ကြသော ရဟန်းသံဃာကို ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း အလွန်ကြီးကို နည်းပါးသွားနေပါပြီ။ ဖလမ်းတစ်နယ်လုံးအတွင်း ဤအရှင်ပါ (၃) ပါးတည်းသာ ရှိသည်။ ဖလမ်းမြို့ပေါ်၌ (၂) ပါး၊ မြို့အပြင် တောတောင်နယ် တစ်ဝန်းလုံး၌ ဤအရှင် တစ်ပါး စုစုပေါင်း (၃) ပါး ဖြစ်သည်။ မြို့ပေါ် (၂) ပါးရှိသည်တွင် မြို့လယ် ဘုရားကြီးဓမ္မာရုံ၌ နေထိုင်ပြီး သပိတ်ဖြင့် ဆွမ်းခံစားနေသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ သာသနာရေးဌာနကို လက်ခံသုံးစွဲနေသော အဖွဲ့က တစ်နှစ် တစ်ထောင်ကျ ရိက္ခာထောက်ပြီး ပို့လွှတ်ထားသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် တစ်ပါးဖြစ်သည်။ ဖလမ်းတစ်နယ်လုံးတွင် သူတစ်ပါးတည်းသာ ကျန်ရှိတော့သည်။

ရှေးအခါက ဤအရှင် ဦးစီး ခေါင်းဆောင်၍ ပြုစုနေခဲ့စဉ်က ဖလမ်းနယ်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်း (၉) ကျောင်းရှိပြီး ရဟန်း ၁၀-ပါး ကျော်နှင့် ချင်းကိုရင်များ အမြဲတမ်းရှိခဲ့သည်။ ယခုမူကား-တောရွာကျောင်းများ၌ ဘုန်းကြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး မြို့ပေါ်၌နေသော လက်ရှိ (၂) ပါးကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပြည်မဘက် မြေပြန့်သို့ဆင်း၍ သွားချင်ရာ ကြွသွားနေကြသောအခါ ဖလမ်းတစ်နယ်လုံးအတွင်း ချင်းတောင်ပေါ်မှာ မိမိတစ်ပါးတည်းသာ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီး တွေ့မြင်ကြရတော့သည်။ ဤမျှ အားနည်းနေပါပြီ။

ဟားခါး မြို့နယ်၌လည်း မများပါ။ ဘုန်းကြီး နှစ်ပါးသာရှိရာ မြို့ပေါ်၌ (၂) ကျောင်းတည်း နေကြသည်။ တော ကျေးလက်နယ်တွင် တစ်ပါးမျှမရှိပါ။ တီဒင်မြို့နယ်၌လည်း မများပါ။ (၄) ကျောင်းတည်းရှိ (၄) ပါးရှိကြသည်ဆိုသော်လည်း ပုံမှန်မရှိပါ။ ရံခါ (၃) ပါး-ရံခါ (၂) ပါးရှိ၍ ရံခါ တစ်ပါးတည်းသာ ရှိတတ်သည်။ ဤကား-မြောက်ပိုင်းချင်းတောင်ပေါ်၌ ရဟန်း သံဃာတော် အပါး ၆၀-ကျော် ရှိသည်ဆိုတာ မှန်ပါသလားဟု ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးက မေး၍ ပြောဆိုရခြင်း လက်ရှိ သာသနာဝင် သမိုင်းပါတည်း။ ထို့ပြင် လောကကြီး တစ်ခွင်ဝယ် ဘာမျှ တည်မြဲခြင်း မရှိကြောင်း ဆင်ခြင်

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

ကြည့်မိရာမှ ကထိန် ဒကာရှိ၍မှ သံဃာမပြည့်သောအခြေ ရောက်ကြပုံ အစထား၍ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ ဖွယ်ကိုပါ ပြန်ပြောင်း သတိ ရမိသောကြောင့် ဘာမဆိုဟူသော သင်္ခါရ သဘောတရား မတည်မမြဲ ကြတကားဟု မျက်မြင်လက်တွေ့ သက်သေထူပြခြင်း ဖြစ်သတည်း။

အိပ်မပျော်ခင် စိတ်အာရုံက အပြင်လောကတစ်ခုလုံး လှုပ်ပါး လျက် ကျက်စားနေရာမှ အာရုံဖြတ်လိုက်ပြီး သတိဖြင့် မိမိ၏ ရုပ်ခန္ဓာ အတွင်းသို့ ပြန်လည် သိမ်းယူလိုက်သောအခါ ရုပ်ခန္ဓာကို အတော်ကြီး ငြီးငွေ့လာ၏။ ရုပ်ခန္ဓာ နာမကျန်းမှုဒဏ်ကို ကြာကြာ ခံထားရသော ကြောင့် အထူးရှုံ့မှန်းနေသည်။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတွေ ဖြစ်တည် နေရမည့် ဘုံဘဝမျိုးဆိုလျှင် ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဘဝကိုမှ မလိုချင်တော့ချေ။ ယခု လောလောဆယ်မှာ အလွန် ငြီးငွေ့နေမိသည်။ ရုပ်နာမ် နှစ်ဖြာ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့သာ အမြန် ရောက်လိုက်ချင်တော့သည်။

ဤစိတ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်၍ ထပ်ကာ အားကောင်း နေချိန်တွင် လူ့လောကကြီးမှ လွတ်လွတ်ကင်းကွာ နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ မိမိ၏ လက်ရှိ ဘဝနေရာ စသည်ကို မေ့နေတတ်သည်။ ဖြစ်နိုင်မည် ဆိုလျှင် ချက်ချင်း လောကသုံးခုလုံးမှ လွတ်မြောက်အောင် သွားလိုက်ချင်သည်။ အချိန် အတန်ကြာအောင် ပစ္စုပ္ပန်လောကမှ ထွက်ခွာသွားနေရ သကဲ့ သို့ အလွန်ပေါ့ပါး၍ ချမ်းမြေ့ လွတ်လပ်သော စိတ်အာရုံ ခံစားချက် ဖြစ်ပေါ် ခံစားနေမိသည်။ တစ်ဖန် မျက်မှောက်ဘဝကို သတိရပြီး လျှင် ယခုမျက်မြင်တော့ နိဗ္ဗာန် မရောက်နိုင်သေးပါဘူးဟု စိတ်ထဲက အလိုလိုပြောကာ အခြေမှန်ကို ပြန်လည် မြင်လာပြန်သည်။ သို့ရာတွင်- ဤကဲ့သို့ ဝိဝေကစိတ်မျိုး၊ နိဗ္ဗိန္ဒစိတ်မျိုး အမြဲကိန်းနေခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် မကြာခဏ ဝင်စားနေခဲ့လျှင် သံသရာဝဋ်မှ လွတ်ထွက်ဖို့ လမ်းစပေါ် ပြီဟု စာပေဗဟုသုတ အသိဖြင့် စိတ်အားရှိလာသည်။

မည်သူမဆို ရုပ်ခန္ဓာကြီး ရရှိနေကြရသမျှ ကာလ ပတ်လုံး မဖောက်မပြန် တစ်မျိုးတည်း တစ်ပြေးညီ တည်ရှိနေနိုင်မည် မဟုတ် ပါ။ ဖောက်ပြန်မှုတွေ ရှိနေကြရမည်သာတည်း။ ရုပ်ခန္ဓာနှင့်စပ်သော ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ခံယူနေကြရဦးမည်သာတည်း ဟု အားလုံးကို ခုံ၍ ကြည့်မိသည်။ ယင်းသို့ ကြည့်မိပြီးဆိုမှဖြင့် ရုပ်ခန္ဓာကြီး၌ ငြီးငွေ့ခြင်း

အလေ့ ထုံနေပြီးသော အတွင်းစိတ် အာရုံက နောက်ထပ် အမြင်တွေ တပ်မျှော်ကြီး တပ်ခေါ်ကြီး ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။

ယခုလို ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားနေရလေ့ရှိရင်း နှစ်ပေါင်း ကြာမြင့် စွာက ပွားများလာခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ထုံနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ထင်၏။ မိမိ၏ ရုပ်ခန္ဓာအပေါ်၌ သုခဟူ၍ မမြင်သလို လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ တွေ့မြင်ခဲ့ရသော လှုပ်ရှား သွားလာနေကြသော လူအားလုံးကိုပါ သုခ မရှိပုံ မြင်နေသည်။ ‘လူတွေဟာ အားလုံး ဒုက္ခတွေ ကိုယ်စီနှင့် အခါ ခပ်သိမ်း ခံစားနေကြရသလို သာတည်း’ ဟူ၍ ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း ရှမ်းရှမ်းကြီး ထင်မြင် နေမိသည်။ ခံယူ နေကြရသော ဒုက္ခ ခြင်းရာသာ တစ်မျိုးစီ ခြားနားချက် ရှိကြသည်။ သုခ ဟူ၍ ကား- သယ်ယူ အတက်ကိုမျှ ကွက်၍ မမြင်မိချေ။

ဤမြင်ချက်များသည် ယထာဟူဘ ကျသည်။ စစ်မှန်သည်။ လေးနက်သော တရားအမြင် ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း ယုံကြည်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူအချို့ တို့၏ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာတတ် သော အပေါ်ရံ တွေးတောကြံဆချက်များနှင့် မတူပါ။ အတွင်းစိတ် ဓာတ်မှ ခံစားချက် လေးနက်မှု ရှိသည်။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို တကယ် ငြီးငွေ့လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်းတို့၏ စစ်မှန် သော အမြင်မျိုး ဖြစ်သည် ဟု မိမိ ယူဆသည်။

ဟိုယခင် နှစ်များဆီက အကြိမ်ကြိမ်သော တောတောင်ခရီးကို တစ်ပါးဘည်း သွားလာခဲ့စဉ်မှာပင် ယခု အမြင်မျိုးကဲ့သို့ လပ်တူပင် စိတ်အာရုံတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဝင်စားခဲ့ဖူး၏။ ငါသည် ခရီး သွားနေရသကဲ့သို့ သူတစ်ပါး တို့လည်း ခရီး သွားနေကြသည်ပင်။ သူတစ်ပါးတို့ကို ကြည့်လျှင် လွတ်လပ် ပေါ့ပါးစွာ သွားရသူထက် ကိုယ် ဝန် ကိုယ်ထမ်း၍ ကိုယ် လမ်းကိုယ် လှုပ်ရှား သွားလာနေကြ သော လူတွေက များလေသည်။ ခရီးသွား လူများကို မြင်ရလျှင် သနား စိတ် ဝင်မိသည်။ ထို့အပြင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို လည်းကောင်း- ကျေးဇူးများကို လည်းကောင်း အစာရှာရန် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြ ရရှာသည်ကို မြင်ရသည့်သူတိုင်း သနားမိသည်။ ‘ငါ အပါအဝင် သူတို့ အားလုံး ချမ်းသာမှု ခံစားနေကြရသည် မဟုတ်။ စင်စစ်မှာ ဒုက္ခခံစားနေကြရခြင်း သာတည်း’ ဟု သိမြင်လာသည်။ ငါလဲ ပါသည် ဟု သိမြင်လာပြီး လောကကြီးကို အထူး ငြီးငွေ့လာတော့သည်။

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

ငြီးငွေ့စိတ် ဝင်လာပြီး နောက်ဆက်တွဲ၍ ငါဘာလုပ်မည် နည်းဟု ခရီးသွားရင်း ခြေလှမ်းမပျက် အတန်ကြာအောင် တွေးတော နေမိသည်။ ဒုက္ခထူပြောသော သံသရာနယ်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားရန် ရှေးဦးစွာ နည်းလမ်းရှာရမည် ဟု မြင်လာ၏။ ဆက်လက်၍ သံသရာ ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရန်နည်းလမ်းကို ဘယ်ပုံရှာမလဲဟု တွေးဆရပြန် သည်။ ထိုအခါ သူတစ်ပါးနည်းလမ်းကို ရှာဖွေယူ၍ ရနိုင်သည် ဟု အဖြေ ထွက်လာ၏။ ဤတွင် သူတစ်ပါးနည်း ဆိုသည်မှာ ကျမ်းဂန်ထွက် ရှေးအခါက သံသရာမှထွက်ပေါက်ရှာ၍ လွတ်မြောက်သွားကြလေပြီ ဟူသော သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့၏ နည်းလမ်းကို ဆိုပါသည်။

ထိုအခါ ထွက်ရပ်ပေါက် လမ်းအစကို မှန်းဆ မြင်လာပြီဖြစ် သောကြောင့် လက်တွေ့ကျင့်သုံးလိုက်နာရန် မခက်တော့ပါ။ ပထမ ဆင့်- ဒုတိယဆင့် စသည့် အဆင့်ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ရန်သာ လိုသည်။

ပထမဆင့် အနေဖြင့် ရှေးသူတော်ကောင်းတို့၏ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်ရပ်ပေါက်သွားကြပုံ နည်းလမ်းပေါင်း အမျိုးစုံတို့ တွင် မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒနှင့် အသင့်တော်ဆုံးဟု ယူဆရသော နည်းလမ်းကို အတုယူပြီး ခရီးဆက်သွားရန် မူချထားရမည်။ မူချပြီးနောက် ဒုတိယ ဆင့်ပိုင်းမှာ ရှေးသူတော်ကောင်းတို့ သံသရာဝဋ်မှ လွတ်ခွေးအတွက် ပါရမီဖြည့်ကြရာတွင် လမ်းတိုနည်းနှင့် လမ်းရှည်နည်း နှစ်မျိုးရှိနေ သည်။ ရှေးချယ်ရန်မခက်ခဲပါ။ မိမိ၏စိတ်ဆန္ဒ အားခကောင်းရာဖက် သို့လိုက်၍ ကြိုက်ရာလမ်း ရွေးရမည်။ ရွေးပြီးလျှင် မူသေ ပုံမှန် သတ်မှတ်ထားရမည်။

တတိယ အဆင့်မှာ အထက်ပါ ကြိုက်ရာ ရွေးယူထားပြီး လမ်း စဉ်ကို ကျေကျေနပ်နပ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် မနေမနား ကြိုးစားလိုက်နာနေရန်ဖြစ်သည်။ နေ့ရှိသမျှ အချိန်ရသမျှ အကျိုးမဲ့ အချိန်မကုန်စေဘဲ ပါရမီ ဖြည့်သွားစေရန် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ ဝေယျာဝစ္စ စသည်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်စေရမည်။ သို့မဟုတ် တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်နေခြင်းအလုပ်ဖြင့် အချိန်ကုန်သွားစေရမည်။

ဤတွင် လမ်းတို လမ်းရှည် ရှင်းပြမည်။ လမ်းရှည်သည် ဘုရားအလောင်းတော် ဆုကြီးရှင်တို့ နှင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အလောင်း

အလျာတို့၏ ပါရမီဖြည့်နည်း လမ်းစဉ် ဖြစ်သည်။ သံသရာ ဘဝ ရေယာဉ် ကြောငယ် ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ ကြာရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ပါရမီနှင့် ကပ်ကမ္ဘာ အပိုင်းအခြားကို ပြည့်စုံအောင် မြင်ပြီးခါမှ လွတ်မြောက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

လမ်းတို့သည် သာဝက တို့၏ ထွက်ရပ်ပေါက် နည်းလမ်း ဖြစ်သည်။ သာဝကသုံးမျိုး ရှိပြန်ရာတွင် ပကတိ သာဝက ရဟန္တာ တို့၏ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေး လမ်းစဉ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ အမြန် ရောက်နိုင်သောကြောင့် အတိုဆုံး နည်းလမ်း ဖြစ်သည်။ ဤတွင် သူတစ်ပါးတို့ ထွက်ရပ် ပေါက်သွားကြဖူးသော ပုံစံ တစ်ခု မှချ၍ ရှေးသူတော်ကောင်းတို့၏ နည်းမှန်လမ်းမှန်ကို လေ့လာယူရပေမည်။ ‘ငါဘယ်သူ၏နည်းကို ပုံစံမှီး၍ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်၏ လွတ်မြောက် နည်းကို လိုက်မည်နည်း’ ဟူသည်ကို မိမိကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ်ယူရမည်။ ရှေးသူတော်ကောင်းတို့ သွားရိုးလမ်းစဉ် နည်း တွေကား ပေါများစွာရှိနေပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အပဒါန်ဝတ္ထုတော် များ၊ ယေရီ၊ ယေရာ ဝတ္ထုတော်များ၊ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်များ၊ စရိယာပိဋကတ်တော်များ စသည်တို့ဖြစ်ကြ၏။ ထိုကျမ်းဂန် ဝတ္ထု တို့သည် အလိုရှိကြသူတို့အတွက် အလွယ်လိုက်နိုင်ရန် နည်းလမ်း တွေ ပေးသွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ တွေဖြစ်ကြသည်။ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ တကယ် လွတ်အောင် ရှောင်ရှားနိုင်သော နည်းလမ်းပြ အဖုံဖုံ ညွှန်းတမ်းများ အပြည့်အဝ ရှိနေပြီး ဖြစ်သည်။

လက်စသတ်၍ မဆုံးနိုင်သော ဘဝကြီးဘဝငယ်ဒုက္ခ- တပြောင်း ပြန်ပြန် ကျင်လည်၍ မပြီးပြတ်နိုင်သော သံသရာဒုက္ခတွေကို အမှန် သိမြင်၍ တကယ်ကြောက်ရွံ့ပြီး အမြန် ထွက်မြောက် လိုကြသူတို့ အတွက် အထူးအားကျဖွယ်ရာများဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ချက် မြင်၍ စိတ်အားတက်ဖွယ်လည်းဖြစ်သည်။ စိတ်ဝင်စားသူတို့အတွက် ဆန္ဒ ပြင်းပြခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။ ဆန္ဒပြင်းပြနေသူများ အတွက် လက်တွေ့ လုပ်ဖြစ်အောင် စတင် ကြိုးစားလာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ပါရမီကျင့်ခန်း စတင်၍ ဖြစ်မြောက်လာပေတော့မည်။

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

ဤအရှင်သည် ဟောတောင်ထဲ တစ်ပါးတည်း ခရီးသွားနေရင်း ထိုသို့သော လွတ်မြောက်ရေး လမ်းစဉ် နည်းကောင်းများကို စိတ်ဝင်စားကာ သတိရ၍ ပျော်မွေ့စွာ တွေးတောနေမိတတ်သည်။ တွေးတောနေမိသော ဝတ္ထု ကြောင်းရာတို့ အထဲမှာ သူတစ်ပါးတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေ့နေကြပုံကိုမြင်၍ ‘ငါလဲ သူတို့လို ဒုက္ခမကြုံရန်’ ဟု နှလုံးသွင်းကာ မိမိကိုယ်ကို အလွတ်ရန်ထွက်သွားဖူးသော သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူး တစ်ဦး၏ လမ်းစဉ်ကို အားအကျဆုံးဖြစ်မိသည်။ ယခု မျက်မှောက်ခေတ်တွင် လူများစွာတို့သည် သူတစ်ပါးတို့ တွေ့ကြုံနေကြရသော်လည်း သံဝေဂ မရကြသလို ထူးမခြားနား နေလေ့ ချိကြသည် ဟူ၍လည်း တွေးမိသည်။

သူတော်ကောင်း စိတ်ဓာတ်ခံ ရင့်ပြီးသူတို့သည် သူတစ်ပါးတို့ ဒုက္ခတွေ့ကြုံနေပုံကို မြင်ရပြီဆိုလျှင် ချက်ချင်း သံဝေဂကြီးစွာရလွယ်တတ်ကြသည်။ သံဝေဂရပြီးလျှင် မိမိ၏ လွတ်မြောက်ရေးကိုသာ အဆုံးသတ် ပိုင်ပြီးဖြစ်အောင် အပူတပြင်း အားထုတ် ကျင့်ကြံလေ့ ရှိသည်။ ယင်းသို့ ကျင့်ကြံပြီး ဘဝဒုက္ခကို အဆုံးသတ်သွားသော သူတော်ကောင်းထူး တစ်ဦး၏ သမိုင်းလမ်းကြောင်းကို အထူး စိတ်ဝင်စားကာ ကြည်နူးလှတိသည်။ ထိုအကြောင်း အရာကား.... မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် အခါက သဗ္ဗမိတ္တ မသေရ်၏ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။

ထိုဝတ္ထု အကြောင်းအရာ အကျဉ်းချုပ်ကား ဤသို့တည်း။

သဗ္ဗမိတ္တလုလင်သည် သာဝတ္ထိမြို့သား ဖြစ်သည်။ သူ့ကို လူအားလုံး၏ မိတ်ဆွေဟု ဆိုလိုသဖြင့် မိဘတို့က ‘သဗ္ဗမိတ္တ’ ဟူ၍ အမည်ပေးကြသည်။ မျိုးရိုးကား ပုဏ္ဏားမျိုး ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ သူ အရှယ်ရောက်ပြီးစ အချိန်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး အလှူခံယူသော ပွဲတော်ကြီးနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတော်ကြီးကို အလှူခံတော်မူသော နေ့၌ သာဝတ္ထိ မြို့သူ မြို့သား လူအများတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ကျောင်းတော်သို့ သွားကြရာတွင် သဗ္ဗမိတ္တလုလင် လိုက်ပါ သွားခဲ့သည်။

သမ္ဗုဒ္ဓိတ္တလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်စဖူး စတုဦး ဖူးမြင်ရလေလျှင် ဘုရားရှင်၏ ထူးမြတ်လွန်ကဲသော အသရေတော်ကို ကြည်ညို မြတ်နိုးခြင်း လွန်ကဲစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မြတ်နိုး နှစ်သက်လှသော ကြောင့် အမြဲတစေ နီးနီးကပ်ကပ် နေလိုသည်။ လူဝတ်ကြောင်ဖြင့် အိမ်ပြန်နေရန်လည်း သူ့ အလိုမရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းပြုကာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နှစ်ခြိုက်စွာ နေလိုက်တော့သည်။

ရဟန်းပြု၍ အချိန်အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် တစ်နေ့သ၌ မြတ်စွာ ဘုရားထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူပြီး ဆိတ်ငြိမ်သော အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ တရားအားထုတ်ရန် တောသို့ ရွှေ့ရွှေ့သွားလေသည်။ တောသို့ အသွား ခရီးကြမ်း၌ မပျော်လှစွာ မိသော မြင်ကွင်း နှစ်ခုကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

ပထမ မြင်ရသည်ကား သမင် သားအမိ၏ ဒုက္ခရောက်နေပုံ သနားစရာ ဖြစ်သည်။ မုဆိုးတို့ ထောင်ထားသော ကျော့ကွင်းတွင် သား ဖြစ်သော သမင်ငယ် ဝင်တိုးမိပြီး လည်ပင်း၌ စွပ်မိနေလေရာ ကြောက်လန့်ကြီးစွာ ရုန်းကန်နေရှာသည်။ ရုန်းကန်ရင်း လည်ပင်း တင်းကြပ်ပြီး သေရတော့မည့်အခြေ ရောက်နေရှာသည်။ မိခင် သမင်မ ကြီးသည် သားအပေါ် သနားခြင်း- ကြင်နာခြင်း- စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ပြာလောင်ခပ်နေရှာသည်။ သူ့အနေဖြင့် လွတ်မြောက် အောင် မတတ်စွမ်းနိုင်သဖြင့် သားငယ် သေရှာတော့မည့် အရေးကို စိုးရိမ်ပူပန်ကြီးစွာဖြင့် သားအနီးအပါး၌ ဝဲလည်ခတ် ဒေါင်ချာစိုင်း နေတော့သည်။ အစာမစားနိုင်၊ ရေမသောက်နိုင်၊ ရပ်ဝေးသို့လည်း ခဲ့ခွာမသွားနိုင်ရှာပါ။ ဟိုအနား၊ သည်အနား ပြေးသွားလိုက်- တစ်ဖန် သားငယ်ထံ ပြန်ပြေးလာလိုက်၊ သားကလေးကို နမ်းလိုက်၊ ရန်သူ လာလေမည်လား လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်ဖြင့် ရောက်ယက်ခတ်ကာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဒုက္ခ ရောက်နေရှာသည်။ ထိုသမင် သားအမိတို့၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဒုက္ခကို မြင်နေရသောအခါ ရင်နှင့်လာသည်။ ဪ... ဒုက္ခနယ် ကြီးလိုက်ခြင်းဟု စိတ်ထဲက မချီမဆန့် လှိုက်လှဲစွာ ညည်းတွား လိုက်မိသည်။

စိတ်မချမ်းမြေ့ လှစွာဖြင့် ထိုနေ့ရာမှ ခွဲခွာပြီး ရွှေ့သို့ ခရီးဆက် သွားလေသောအခါ တစ်ခုသော တောအုပ်အနီး ချိုဝိတ်ပေါင်းတို့

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံ့ခိုင်စွာ

အကြား၌ ဒုတိယမြင်ကွင်း တစ်ခုကို- တွေ့မြင်ရပြန်၏။ မြင်ရပုံကား- ခိုးသား လူဆိုးတစ်စုသည် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ဖမ်းယူ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြပြီးလျှင် ထိုယောက်ျားကို အရှင်လတ်လတ် ကောက်ရိုးရစ်ပတ်၍ ရက်စက်စွာ မီးရှို့ သတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းကြပေသည် ဟု ရင်နာမိနေသည်။ လူမိုက်တို့၏ ပြုမူနေကြပုံကို သစ်ပင်များ ဖုံးကွယ်ရာမှ ခေတ္တရပ်ကြည့်နေမိစဉ် သဗ္ဗမိတ္တ ရဟန်း လူ့ဘဝကိုပင် တုန်လှုပ်အောင် စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းနေသည်။ လူနှင့် လူသား အချင်းချင်းကိုပင် သနားမဖက်လေခြင်း- ကိုယ်ချင်း မစာနာလေချင်း- ဤမျှ ရက်စက်ကြလေခြင်း ဟူ၍ ထိတ်လန့်ကြီးစွာ စိတ်ထဲက ညည်းတူးလိုက်မိသည်။

တိရစ္ဆာန်တို့ထက် အသိညက်ရှိ၍ မြင့်မြတ်သော မနုဿ်လူသားဟု မိမိတို့ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေတတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရက်စက်ရဲကြပုံကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး အနေဖြင့် လူနှင့် လူချင်း ဆက်ဆံရမည်ကိုပင် သူ၏ စိတ်တွင် ကြောက်ရွံ့မိသည်။ ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်တကွ ကြက်သီး ထ, အောင် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရဟန်း ပြုခဲ့သည်မှာ မကြာလှသေးသော သူ၏ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့လှသော အချိန်တွင်း၌ ထိုမြင်ကွင်းဆိုး နှစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့် မိသလို လူနှင့် လူချင်း၊ လူနှင့် တိရစ္ဆာန် ဤမျှ ရက်စက်ကြလိမ့်မည် ဟူ၍လည်း မထင်ပေ။ မမြင်လိုဘဲ မြင်ခဲ့ရသော သမင် သားအမိကို သနား ကရုဏာ ကြီးပြီး မီးရှို့သတ်ခံရသော ယောက်ျားကိုတော့ ဝမ်းနည်း ခံခက်ကြီး လိုလို ခံစားနေရသည်။ ထိုမြင်ကွင်း နှစ်ခု အကြောင်းပြု၍ ပုထုဇဉ် ဘဝကို လုံးဝ အလိုမရှိတော့ချေ။ မိုက်မဲတတ်သည်။ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ဘတ်သည် ဟူသော သဘာဝကို မြင်သိပြီး၍ သူ၏ လက်ရှိဘဝကို လွန်လွန် မင်းမင်းကြီး ကြောက်ရွံ့နေတော့သည် စက်ဆုပ်ခြင်း- ရွံရှာခြင်းလည်း ကြီးမားလာခဲ့သည်။

ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ မည်သည်ကား- ဤကဲ့သို့ မိုက်မဲကြသည်။ မိုက်ရဲ ကြသည်။ သူတစ်ပါး အပေါ် ရက်စက်ရဲကြသည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့ကြသည်။ 'ယနေ့ ငါ့ပြုလိုက်သော ရက်စက်

မှုကံသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ဒဏ်ပြန်လာလိမ့်မည်။ ငါပြု၍ တစ်ဖက် သား ခံရသည်ထက် အဆပေါင်း များစွာသော ဝဋ်ကြေး ကြမ္မာ ဆိုးတွေက ငါ့အပေါ်သို့ ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်ခြင်း ကေနိဗ္ဗာန် ရလိမ့်မည်' ဟု မျှော်တွေး ကြောက်ရမှန်း မသိကြလေခြင်း- မသိချက် ဆိုးရှားကြလေခြင်း ဟူ၍ စိတ်ထဲက လှိုက်လှဲစွာ မြည်တမ်း ညည်းတွား မိလေသည်။ ကိုယ်ချင်းမစာ ရက်စက်စွာ ပြုလုပ်တတ်သူ တို့ကြောင့် မရှုမလှ ခံရှာကြသော လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့အား သနားခြင်း ဖြစ်ရသလို ပြုလုပ်ကြသူတို့အားလည်း သူပြုပြီးသော ဝဋ်ကြေးက ရှောင်လွှဲမရ အောင် ပြန်လည် ဒဏ်ခံရှာရဦးမည့် အရေးကို မျှော်တွေး၍ သနား ခြင်း ကြီးမိပြန်ပေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပုထုဇဉ် ဘဝကို ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂစိတ်များ တဖွားဖွား ရောထွေးကာ ဖြစ်ပေါ် လာနေသည်။

မနုဿ လူသားများသည် အဟိတ် တိရစ္ဆာန်တို့ထက် အသိဉာဏ် ရှိကြသည် ဆိုကြသော်လည်း ပုထုဇဉ် အချို့တို့၏ စိတ်နေ စိတ်ထား ကား အဟိတ် တိရစ္ဆာန်တို့ထက် ကြောက်ဖို့ ကောင်း၏။ မိုက်မဲရန်- ရက်စက်ရန် ဝန်မလေးကြချေ။ သူတို့၏ သန္တာန်၌ မိုက်မဲသော စိတ် နှလုံးသား အမြဲ ကိန်းအောင်းနေကြဟန် ရှိ၏။ တောထဲ၌ လွတ်လပ် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသော တိရစ္ဆာန်များကို နည်း အမျိုးမျိုး ကြံဖန်၍ သတ်လိုကြသည်။ လူနှင့် လူချင်းကိုပင် အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့ သတ်ရဲကြသည်။ ဤသို့လျှင် ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့ကြ၏ တကား။ ပုထုဇဉ်မိုက်တို့သည် သက်ရှိ သတ္တဝါတွေကို ဤပုံဤနည်း သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲနေကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုသူတို့သည် ချမ်းသာမှု ကို ဘယ်လိုပင် ရှာကြ၊ ကြိုးစားကြသော်လည်း ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဆင်းရဲခြင်း အတိပြီးသော ဒုက္ခ ဝဋ်ဆင်းရဲတွင်း၌သာ တလုံလဲလဲ ရှည်ကြာ နေကြပေလိမ့်မည်။ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်ကင်းနိုင်ရှာကြမည် မဟုတ်တကား ဟူ၍လည်း အဖန်တလဲလဲ ဆင်ခြင်နေမိ၏။

တောဆီသို့ ရှေးရှု ခရီး ဆက်သွားလျက် ရှိနေသော်လည်း စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းနှစ်ခုကိုကား မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်။ မြင်ယောင်လျက်သာ ရှိနေသည်။ မြင်ယောင်ရင်း ပုထုဇဉ်တို့၏ ဘဝဒုက္ခ ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲမှ ဖြစ်စေနိုင်သော ကြောင်းရာ အထွေထွေ ကိုလည်းကောင်း တစ်မျှော် တစ်ခေါ်ကြီး မြင်နေမိသည်။ အကြောင်း

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

အရာ ထွေထွေကိုမြင်၍ အဖန်တလဲလဲ ဆင်ခြင်နေမိပြန်ရာ ဆင်ခြင်နေ မိလေလေ ပုထုဇဉ်ဘဝ၌ ကြုံတွေ့နိုင်သော ထိတ်လန့်ဖွယ်တွေကို အမြင် ကြီးမားကာ ကျယ်ပြန့်လာလေလေ ဖြစ်နေတော့သည်။

အရင် သဗ္ဗမိတ္တမထေရ်သည် သူတစ်ပါးတို့ ဒုက္ခရောက်နေကြပုံ တွေကိုမြင်၍ အမြတ်ထွက်လာသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ မီးတောက် မီးလှံစွဲ၍ အရှိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်လာသကဲ့သို့ ထင်နေ၏။ အေးဆေးစွာ နေထိုင်မရ ပုထုဇဉ်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေး အတွက်သာ စိတ်နုလုံး အလွန်ပူဆာနေသည်။ ‘ငါ ယခုအခါ ပေါ့ပေါ့ တန်တန် နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ပုထုဇဉ်ဘဝကို အမြန် လွန်မြောက်စေမှ ဖြစ်မည်။ ပုထုဇဉ်ဘဝ ကျော်မြောက်ပြီးကာမှ ဒုက္ခဝဋ်တွေကို လွတ် အောင် ရုန်းထွက်နိုင်မယ်’ ဟူ၍ တရေးရေး တွေးမြင်နေသည်။

သူ၏ ပြင်းပြသော စိတ်ဆန္ဒကို အတည်ပြုသည်။ ထိုနောက် ပြတ် သားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြသည့် အလျောက် သူ့ စိတ်ကြိုက် တောအုပ်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ချွတ်လာခဲ့သည်။ တော အုပ်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် သင့်တော်သောနေရာ၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်သည်။ ထိုင်ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ ပရိကံပြုသည်။ ပြီးလျှင် တစ်ဆက်တည်း စိတ် ထဲက ဆုံးဖြတ်ပြီးအတိုင်း မြတ်စွာဘုရားထံမှ နာကြား မှတ်သားခဲ့ သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စိတ်အာရုံအတွင်း မြဲမြံခိုင်ခံ့အောင် ထား၍ သမာဓိအား ကောင်းကောင်းဖြင့် မရမနေ အရိုးကြေကြေ ကြိုးကြိုး စားစား ပြင်းထန်စွာ အားထုတ်လေသည်။

‘အကျိုးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာရန်မှာ အကြောင်းတစ်ခုတည်းမဟုတ်’ ဟူသော ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း သဗ္ဗမိတ္တရဟန်းသည် မဆွကပင် မြတ်စွာ ဘုရားကို ကြည်ညိုမှု အလွန် အားကောင်းနေခြင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ထံ တော်ပါး၌ နိယံတက နေထိုင်လိုသော အာသာဆန္ဒ များခြင်း၊ ဘုရား တပည့်သား ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းနှင့် ရင်းနှီးမြတ်နိုးစွာ နေထိုင် လိုသော ဆန္ဒရှိခြင်း၊ ဘုရားဟော တရားတော်များကို လေးမြတ် ကြည် ညိုစွာ ကြားနာမှတ်သားလိုခြင်း၊ ဤကောက်ချက်အများက အရင်းခံ ထားပြီး ရှိနေသောကြောင့် တရားရ လွယ်ရန် အားကောင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ‘အဆိုးမြင်၍ အကောင်းကြံ’ ဟူသကဲ့သို့ တောသို့အသွား လမ်းခရီးအကြား ဒုက္ခကြုံတွေ့ နေကြသော မြင်ကွင်းက သူ့အား ကောင်းကျိုးအမြတ် ယှက်လာစေသည်။ ပုထုဇဉ်အနွယ်မှ မြန်မြန်လွတ်မြောက်စေကြောင်း အမွှာခြင်းပြုစေသည်။ အလောတကြီးမီးတိုက်ပေးသလိုဖြစ်ပွားသည် မြင်ကွင်းက နိုးစွာသော အကြောင်းခံ၍ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ သံဝေဂအရှိန် အလွန် အားကောင်း နေခြင်းကြောင့် တရားအားထုတ်လိုက်လျှင် တရားစု လွတ်ပေးတော့သည်။ စတင်နှလုံးသွင်းသော ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ မြင်လွယ်၍ ဝိုင်လွယ်သည်။ တည်ငြိမ် အားကောင်းသော သမာဓိက ဖြစ်စေသည်။ ယင်းသို့ သမထ ကမ္မဋ္ဌာန်း အဆင့်ဖြစ်သော သမာဓိပိုင်းက တည်ငြိမ် အားကောင်း၍ သမထနိမိတ် သုံးပါး အောင်မြင် ပေါက်ရောက်ပြီးလျှင် ဝိပဿနာပိုင်းမှာ အမြင်အဆင့်ဆင့်သို့ တစ်ချိုးတည်းတက်သွားသည်။ အဆက်မပြတ် အာရုံမပြား ခိတ်ဝင်စားစွာ ဆွဲဝက်ထက်၊ ဇွဲထက် ထက်ဖြင့် မဆုတ်မနစ် အားထုတ်လိုက်သည်။ အကြောင်းခံ အခြေ အနေကလည်း အရှိန် အားကောင်းနေခိုက် လုံ့လ စိုက်မှုကလည်း ထက်မြက်၊ သမာဓိ နှင့် ဝီရိယ ညီမျှသော ဇွဲ စေတနာကလည်း အားတက်၊ ဉာဏ်စွမ်းကလည်း ထက်မြက်၊ ထိုသို့သော အကြောင်း အချက်တို့ကြောင့် မကြာမြင့်မီ အတွင်း တရားအမြင် ပေါက်သွားလေသည်။

သူ၏ တရားအမြင် ပေါက်ခြင်းကား သာမန်သော ပုထုဇဉ် တို့၏ အမြင်ပေါက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ပုထုဇဉ်ဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ အရိယာဖြစ်ကာ အရဟတ္တဖိုလ် အဆင့် ရောက်သွားလေသည်။ အရိယာ နွယ်ဝင်၍ ရဟန်းကိစ္စ ပြီးဆုံးရုံမျှ မဟုတ်သေးပါ။ အဘိညာဏ် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဆဋ္ဌာဘိည ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အရှင် သဗ္ဗမိတ္တ မထေရ်ကား ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏ လိုအင်ဆန္ဒ ဖြင်းပြလှသော ပုထုဇဉ်တို့ဘဝ ဒုက္ခနယ်ရှုပ်မှ အောင်မြင်စွာ လွတ်ခဲ့လေပြီ။ ကြောက်မက်ဖွယ်များသော ဘုံလောကနယ်သီးမှ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်အေးခွဲရပေပြီ။ သူ၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ အကွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ချေ။ သံသရာခရီးအတွင်း တပြောင်း

ပြန်ပြန် ကျင်လည်နေရခြင်း ဒုက္ခကို လည်းကောင်း၊ မသေခင်ဘဝ အတွင်း ကြုံတွေ့ရမည့် ဒုက္ခ အဖုံဖုံကိုလည်းကောင်း၊ ဘာအရေး အခင်း၊ ဘာအကြောင်းနှင့်စပ်သော ဒုက္ခကိုမျှ တွေးကောကြောက်ရွံ့ နေရန် မရှိတော့ချေ။ သူ့အတွက် အားလုံး လွတ်ကင်းခဲ့လေပြီ။ အလွန်ချမ်းမြေ့ ကြည်လင်လှစွာသော ဘဝ၏ အဆုံးစွန်အဆင့် ရောက် နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏ကြိုးစားမှုကား အောင်မြင်လှပေ၏။ လောက သုံးပါးမှ ထွက်ရပ်ပေါက်ခြင်း အစစ်ဖြစ်၍ အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သတည်း။

ဤကား- သူတစ်ပါးတို့၏ နည်းလမ်းဖြစ်၏။ ရှေး သူတော် ကောင်းတို့၏ နည်းလမ်းညွှန် ဥပဒေသဖြစ်သော ဘဝကို အဆုံး သတ်ကြပုံ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်အောင် ရှမ်းထွက်သွားကြပုံ အများစု ထဲမှ တစ်ဖုံ ဖြစ်၏။ ကိုင်း-သူတစ်ပါး၏ စိတ်ဆန္ဒ လုံ့လဝီရိယနှင့် လက်တွေ့နည်းကောင်းကိုတော့ သိရပါပြီ။ ငါဘာလုပ်မည်နည်းဟူ၍ မိမိ၏ကိုယ်ကို ပြန်လည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

အဖြေမှာ- မိမိ၏ အနေဖြင့် လောလောဆယ်မှာ အခြေခံကို စတင်မည်။ စိတ်ကြိုက် ဆုပ်ကိုင်ယူသွားမည့် လမ်းစဉ်ကို တိုတို မှုချ မည်။ ထိုနောက် မှုချထားပြီး လမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံး သွားမည်။ ကျင့်သုံးနေဆဲ ထိုထို အချိန်ပိုင်း ကာလအတွင်း၌ လူ့ လောကကြီး တစ်ခုကို ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသော ဒုက္ခထူပြော သော ချမ်းသာမှု ခေါင်းပါးသော ဘုံလောကဟု သိမြင် နေမည်။ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြပုံများကို သံဝေဂ သတိဖြင့် ရှုကြည့်မည်။ လူအချို့ ပြုလုပ်နေကြသော သူတစ်ပါးအသက် သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲ ခြင်း- သူတစ်ပါးဥစ္စာ ခိုးယူခြင်းမှ စ၍ မကောင်းမှု လုပ်ဆောင် ခြင်း အားလုံးကို ဒဏ်ပြန်ခံရမည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ်အဖြစ် ကြည့်ရှု ရမည်။ အရာခပ်သိမ်းကို သံဝေဂသတိဖြင့် တရားနှလုံးသွင်း၍ အမြဲ တစေ ကြည့်ရှုနေသွားမည်။ ဤကား- သံသရာ ကျင်လည်ရာတွင် စင်ကြယ်ရန် အတွက် ဖြစ်သည်။

ဘုံသုံးပါး အတွင်းဝယ် သတ္တဝါတွေ ဒုက္ခမျိုးစုံ ခံယူနေ ကြရပုံ ကြောင်းခြင်းရာ အဖုံဖုံကိုလည်း ကြီးမားသော ကရုဏာ စိတ်ဖြင့် ပိုင်နိုင်စွာ သိမြင်အောင် နေသွားမည်။ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာ

ခပ်သိမ်းကို တရားဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေမည်။ သူတစ်ပါးတို့၏ ဒုက္ခ အထွေထွေကိုလည်း ကြားသိမြင်သမျှ သံဝေဂယူနေရမည်။

အသိပေးပါမည်။ ဤအရှင်ကား- သံသရာကို ခရီးရှည် ဆက် သွားရဦးမည့် ဆုကြီးရှင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ ပါရမီရှည် ခရီးစဉ်နှင့် သင့်လျော်စေရမည်။ ဆုပ်ကိုင် ယူသွားမည့် ကျင့်စဉ်ကို မိမိရရ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိရမည်။ နောက်နောက်က သွားလာခဲ့ပြီးသော ခရီးစဉ်မှ ဖြစ်စေ ခရီးသွားရင်း တွေ့မြင်နေရသော ခရီးသည် အမျိုးမျိုးကို မိမိနှင့် နှိုင်းစာကြည့်မည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား နှိုင်းယှဉ် ကြည့်မည် ဟု ဆိုလိုသည်။

လောက လူသား အမျိုးမျိုးတို့နှင့် နှိုင်းစာ၍ ဒဏ်ပြန်ဒုက္ခ ကြီးမားစေတတ်သော သူတစ်ပါးအသက် သတ်ခြင်း- သူတစ်ပါးဥစ္စာ ခိုးခြင်း- ဖောက်ပြန် ကျူးလွန်ခြင်း- မုသားဆိုးခြင်း စသည်တို့မှ လွတ်ကင်းစေမည်။ ရှောင်သင့်ရာကို လွတ်ကင်းအောင် ရှောင်၍ ကျင့်စဉ်များ အပိုင်းကို နှစ်သက်ကြည်လင်စွာ ကျင့်သုံးသွားမည်။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များကို နောက်နောက်ကလည်း ရှောင်ရှားခဲ့ လေပြီ။ ရှေးခရီးတစ်လျှောက်၌လည်း ရှောင်ကြဉ်သွားမည်။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အားလုံး မိမိ၏ ရုပ်လောကနှင့် နာမ်လောက နှစ်ခုစလုံး အပေါ်၌ တစ်ခုစီ စစ်ဆေးကြည့်ရှု နေရမည်။ လုံးဝ လွတ်ကင်းသည် အထိ တစ်ခုမကျန် စင်ကြယ်စွာ နေသွားမည်။ ဤသည်တို့ကား- အခြေခံ စဘင်၍ ဆုပ်ကိုင် ယူသွားမည့် လမ်းစဉ် ဆိုသော အချက် အလက်များ ဖြစ်သတည်း။

မိမိတို့ ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးကို ပစ္စုပ္ပန် သံသရာဒုက္ခပေးနိုင်သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်ဟူသမျှ အရာခပ်သိမ်းကို လွတ်ကင်းအောင် ရှောင်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျင့်စဉ် သီလပိုင်း၊ သမာဓိပိုင်းကိုလည်း စိတ်ဓာတ်ကြည်လင်ချမ်းမြေ့ စွာနှင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသွားရန် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပကြာမီရက်အတွင်းဆီက ခရီးသွားရင်းတွေ့မြင် ခဲ့ရသော ခရီးသည်တို့နှင့် ဤအရှင်သည် ဒုက္ခသည်များ ဟု သမုတ်

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရုန်းကြစို့ရဲ့

ထားသူတို့နှင့် အသီးသီးနှိုင်းစာကြည့်မိသည်။ ဝက်ကမ်းသမား (၂) ဦး၊ သနားစရာ ဝက်ကြီး မောင်းလာသူ (၂) ယောက်၊ ဝက်အတော် များများကို မောင်းလာသူ (၃) ယောက်၊ ထို့ပြင် နွား၊ ကျွဲတော့၊ နွားနောက်တော့ကို ကြီးချည်၍ မလိုက်ချင်ဘဲ ရုန်းရင်း ကန်ရင်း အတင်းဇွတ်ဆွဲမောင်းနှင်သွားကြသော မကောင်းမှုကံ အားထုတ်နေကြ သူတို့နှင့်စာလျှင် မိမိသည် ထိုဒုက္ခမျိုးမှ လုံးဝ လွတ်မြောက်ခြင်းရှိ၍ ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးလှပါတိသည်။

ပြောင်းဖူးစေ ထုပ် ရိက္ခာဝန်လေးကြီးကို ထမ်းပိုးလာကြသော အတိုးကြီး၊ အမယ်အိုကြီးတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ခြံဝတ်- အိပ်ရာလိပ်- အိုးခွက်- တောင်းပလုံး- အသုံးအဆောင်တွေ ထုပ်ပိုး သယ်ဆောင်၍ သားမြေးစုံ ဘုစုခရုတို့နှင့် နယ်ခြားတောင်မှ မြန်မာ ပြည်မဘက်သို့ ရှေ့ပြောင်းလာကြသူတို့နှင့် လည်းကောင်း နှိုင်းစာ၍ ကြည့်ခဲ့သော် မိမိက များစွာချမ်းသာ၏၊ လွတ်လပ်အေးချမ်း၏၊ အတောင်သာလျှင် ဝန်ရှိသောငှက်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါး၏၊ မိမိမှာ သူတို့ကဲ့သို့ ဖွဲ့နှောင်ရစ်ပတ် မလွတ်လပ်သော သံယောဇဉ်ဒုက္ခမျိုး မရှိပါချေ၊ ဤမျှဆိုလျှင် ဘဝ တစ်ကော့ အတွင်းဝယ် ဒုက္ခအတော်များများ ကင်းပေပြီဟု ဆိုနိုင်ပါ သည်။ ဤစကားရပ်တို့ကား ဘဝအဖုံဖုံ ကျင်လည်နေကြရာတွင် မရှုမလှ ဒုက္ခခံရမည့် ဝဋ်တော့ကို လွတ်အောင် ရှောင်လိုက ရှောင်ရှားသွားနိုင် ကြပါသည်ဟု ပြောဆိုလိုသော နမူနာပြုခြင်းအပိုင်းတည်း။

ထို့ပြင် ပါရမီရင့်ကျက်အောင် ဖြည့်ကျင့်ရေး အပိုင်းကိုလည်း အဆင့်ဆင့် တိုးတက်သွားစေမည့် ပါရမီ ဆယ်ပါးစုံ ရင့်ကျက်၍ မြင့် မားလာစေမည်။ တစ်နေ့တခြား မနေမနား ဖြည့်ဆည်းပူးသွားနေ မည်သာတည်း။ ဤစကားရပ်ကို ဖော်ပြရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ စာ ဖတ်ပရိသတ်အား ‘သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင် ရုန်းကြစို့ရဲ့’ ဟူ၍ အဖော်ညွှန်က တိုက်တွန်း ခေါ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သတည်း။

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင် ရုန်းကြရာတွင် ‘လမ်းတို နည်းဖြင့် ဘဝမခြား အမြန်ရုန်းထွက်လိုသူများသည် အရှင် သဗ္ဗမိတ္တ မထေရ်၏ နည်းလမ်းကို ထပ်တူ လိုက်နိုင်ကြပါသည်။ လမ်းရှည် ဆုကြီးရှင်များ သည် ဘုရားဟော ဒုစရိုက်-၁၀ ပါး အားလုံးကို လွတ်လွတ် ရှောင် ကွင်း၍ ပါရမီဖြည့်ရေးတာဝန် ဦးတည်ချက်ကိုသာ ရှေးရှုသွားနေရ ပါမည်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တပသာရ

အားလုံး နားလည်ထားကြရန်မှာ ဒုစရိုက် ၁၀-ပါးလုံးကို ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ၊ ဤကံသုံးပါးစလုံး လွတ်ကင်းပါက သံသရာ ဇာတ်ခွင် ကျင်လည်နေရသေးသော်လည်း မပင်ပန်းနိုင်ပါ။ မကောင်းမှု ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဒုက္ခဝဋ်ဟူသမျှကို လွတ်ကင်းပါသည်။ ဘဝ သံသရာကို စိတ်ကြည်လင်ပေါ့ပါးစွာ ကျင်လည်နိုင်ပါသည်။ ပါရမီဖြည့် ရေးကိုလည်း ချမ်းမြေ့စွာ ကြိုးပမ်း အားထုတ် သွားနိုင်ပါသည် ဟု သံသရာရေးမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အကြံပေးခြင်း- တိုက်တွန်း ခြင်း- နှိုးဆော်ခြင်း- လမ်းညွှန်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံး ဘုရားအလောင်းတော် သုမေဓာ၏ ဥဒါန်းကျူး ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ကျက်မှတ်၍ ရွတ်ဆိုနေလိုသူများအတွက် ဤတွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်-

ဇာတိ ဓမ္မော ဇရာ ဓမ္မော၊
ဗျာဓိ ဓမ္မော သဟံ တဒါ။
အဇရံ အမတံ ခေမံ၊
ပရိယေသိသာမိ နိဗ္ဗုတိံ ။

သဟံ-သော အဟံ၊ ထို ငါ သုမေဓာ ရသေ့ သည်။
တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဇာတိဓမ္မော၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေ
ရခြင်းဆိုတဲ့ ဇာတိ သဘောသည်။ အမှီ၊ မုချကေန်
ဖြစ်ခဲ့သည် မှန်၏။ ဇရာ ဓမ္မော၊ သွားကျိုးဆံဖြူ အရေ
မှုတုန် ကြောက်ရွံ့စရာပမာ မျောက်အို ပုံဆီမကအိုမင်း
ရခြင်းဆိုတဲ့ ဇရာသဘောသည်။ အမှီ၊ မြစ်မြစ်ခြေခြေ
ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။ ဗျာဓိဓမ္မော၊ ညောင်းညာကိုက်ခဲ ရောဂါ
စွဲကာ ဖျားနာရခြင်းဆိုတဲ့ ဗျာဓိသဘောသည်။ အမှီ၊
မရှောင်လွှဲသာသဖြင့် ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။ တဿူ၊ ထိုသို့
ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏတို့ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်
နှိပ်စက်တတ်လိုသောကြောင့်။ အဇရံ၊ မအိုရာလည်း
ဖြစ်ထသော။ အမတံ၊ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် အသေ
ကင်းရာလည်း ဖြစ်ထသော။ ခေမံ၊ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း
ကင်းငြိမ်းရာလည်း ဖြစ်ထသော။ နိဗ္ဗုတိံ၊ ဇာတိ၊
ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ စသည်လောင်းငြီး တစ်ဆယ်

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရုန်းကြပို့ရဲ့

တစ်သီးသောမီးတို့၏ ကင်းငြိမ်းရာအမှန် ပြည့်နိဗ္ဗာန်သို့။
ပရိယေသိဿာမိ၊ တအားထုတ်၍ သုတ်သုတ်လျှင်မြန်
ရှာကြံ လိုက်ပါတော့အံ့ သတည်း။ ပရိယေသိဿာမိ၊
နံကျံ မြုပ်သည့် ဆင်ပြောင် ကုန်းအတက် ရုန်းထွက်
သလို အရိုးပဲကျေကျေ အရေပဲပြတ်ပြတ် ယောက်ျား
မြတ်တို့ အားစွမ်းဖြင့် မဆုတ်တမ်း ကြိုးပမ်းအားထုတ်
ပါတော့အံ့သတည်း။

သံသရာဝဋ်ထဲ တဝဲလည်လည်နှင့် ဒုက္ခခံနေရသည်မှာ ကြာခဲ
ကြပြီ၊ ပင်ပန်းလှပြီ၊ နိဗ္ဗာန် အမြန်ရလိုပါ၏ဟု ဆုတောင်းနေရုံနှင့်
လွတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ-သုံးပါးစုံ ကြိုးစား၍
ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ယူကြရမည်၊ ထို့ကြောင့် ယနေ့မှစ၍ 'သံသရာ
ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရုန်းကြပို့ရဲ့'ဟု အထူး တိုက်တွန်းပါသတည်း။

သတ္တဝါအားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ

[ဗုဒ္ဓဓမ္မလောက အတွဲ-၂၂၊ အမှတ်-၃၉
(၁၁၊ ၂၊ ၇၇) ၁၃၃၀-ခုနှစ် တပေါင်းလဆုတ်
(၁)ရက် သောကြာနေ့မှ ဗုဒ္ဓဓမ္မလောက အတွဲ-၂၂၊
အမှတ် - ၄၀၊ ၁၃၃၉ - ခု၊ ကဆုန်လကွယ်၊
တနင်္လာနေ့ (၁၆၊ ၅၊ ၇၇) နေ့ထုတ်အထိ။]

ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်၊ ပဏ္ဍိတဝဂ်၊ (၁) ခုမြောက်ဖြစ်သော
 ဓမ္မဿဝနဝတ္ထု၌ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ‘ချစ်သား
 ရဟန်းတို့၊ ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား- များသောအား
 ဖြင့် ဖြစ်ရာ နောက်ခံ ဘဝကို မှီကြကုန်သည်ဖြစ်၍ လာခဲ့
 ကြ၏။ အဘိတ်က လာခဲ့သော နောက်ခံ အကြောင်း ဘဝ
 တို့၌သာ စိတ်အာရုံ အလေ့အကျင့်၊ စရိုက်ဝါသနာ
 ငြိကပ်၍ နေလေ့ရှိကြကုန်၏’-ဟူ၍ ဟောကြားတော်
 မူခဲ့၏။

[ဆရာတော်ကြီးဦး-ဥတ္တမသာရ]

သိဒ္ဓတ္ထအိတ္ထိ ဘဒ္ဒန္တဘိဝံသ

သုတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သတ်သော
အကုသိုလ်ကံ ဟူသမျှသည်
မိမိပြုသော ကံအကြောင်းနှင့် ထပ်ဘူ
အကျိုးပေးတတ်၏။

[ဆရာတော်ကြီး-ဦးဥတ္တမသာရ]

သံသရာဆိုတာ ဘဝအဖုံဖုံ မျောကြရတာမို့.

နွားမေတ္တာစာ လေးချိုးကြီးမှ စတုတ္ထအပိုင်းကို ဖတ်ပါ
 ‘ဪ...သံသရာဆိုတာ ဘဝအဖုံဖုံ မျောကြရတာမို့.
 ဖန်ခါခါ အို, နာ, မရဏ ကြုံကြုံပြီး မျောမှဖြင့်
 ကံဇောသာ အခြေတည်တော့တယ်
 မသေမီ ဒုစရိုက် မကင်းမှဖြင့်
 ဖြေမဆည် မှအမှိုက်တွင်းဆီသို့
 တက်,ဆင်းကာ ကိုယ်သာခံရလိမ့်မယ်
 ထိုမှကံ ပျို့အန်လို့ မရပြီဘူး
 ကိုယ်သာဖန် ကိုယ်ကံရဲ့ အချပေမို့.
 အောက်နရက် ငရဲရွာမှာ
 နှစ်ကြာကြာ သိန်းချီလို့ ကျက်ရပြီး
 တိရစ္ဆာန်, ပြိတ္တာ, အသူရာနယ်မှာ

ဒုချာလည် ဆက်ပြောသတဲ့
 လိုက်ချက် အစိုန်ကုန်၍
 ဤလူ့ဘုံ တစ်ဖန်ရောက်ပြန်တော့
 ဖောဂါစုံ ချူချာလို့ နှောက်တတ်ပါအကွယ်
 ကြောက်စရာ ဝိုအကြောင်းတို့နှင့်
 ရှေးဖြစ်ဟောင်း အသိတို့ ဆောင်ရွက်လျှင်
 ဆိတ်တစ်ကောင် သတိပုံမှ တာမကြောင့်
 အဆချားစွာ ဘဝငါးရာ
 လည်မြတ်ခံ သေရပုံ အထူးကိုဖြင့်
 လွန်ကြူးစွာ သံဝေမြင်မိပါရဲ့
 ကအခြေစဉ် ထိုအမှုသွားကို
 များသိကြနော်။
 အခြားသိဖို့ရာ ထိုဒေသနာကို
 သေအံ့ချာ ခြေကစကိုးရမှ ဖြင့်
 လူသေလျှင် လူမသေ ခြေကြောညှိထုံးလိုပ
 ကုလားသေတော့ ကုလားမသေ
 နှားသေတော့ နှားမသေ ဝေါဟာရ တစ်နှုံးသေမို့
 စားသုံးရန် သေလိထိုက်ပါတူး
 အကြိုက်အကြိုက် ခိုတားဟာ
 ပါးစပ်စရပ်လို့ ထမိုင်းကပ်တဲ့ သဘောပါပဲ
 အမှိုက်သမိုက် ထိုအာသာကို
 အပြတ်အသတ် ပိုင်းဖြတ်လို့ မျှောကြစို့ရဲ့
 လူ့လော့က်စောကြည့်ဖို့ အပြောင်းသောပ
 ပြည့်ရှုရာမှာ အရေးရာ မဆောင်ကြစေဖို့
 ဘေရ်ရာရာ စေတနာကောင်းတွေနှင့်
 ဝတ်လည်းကား နှီးဆော်လိုက်တဲ့ အခင်းမှာတော့
 သိကြရန် အဝါခါလမ်းပါးတဲ့
 တိရစ္ဆာန် မသေဟမ်းကိုကွယ်
 ရှင်းသယ်ကြအပေါင်း။ ။

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြိုးကြံရဲ့

သံသရာလည်ပုံ

သံသရာဆိုသည်မှာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ လည်ပတ်နေခြင်းကို ပြောသည်။ တစ်ဘဝပြီးလျှင် နောင် တစ်ဘဝ ဆက်သွားသည်။ တစ်ဘဝနှင့် နောင်တစ်ဘဝ အကြား၌ ဘဝမဖြစ်ဘဲ ရပ်နားနေခြင်း မရှိပါ။ ယင်းသို့လျှင် အရပ်အနားမရှိ တစ်ဘဝပြီးလျှင် နောက် တစ်ဘဝ ပြောင်းရွှေ့ကာ သွားနေကြသည်။ ဘဝတွေ ပြောင်းကာ လဲကာနှင့် တပြောင်းပြန်ပြန် ကျင်လည်နေရခြင်း သဘောကို သံသရာ လည်သည်ဟု ပြောကြသည်။

ဇာသံ ပါသေခ စကားဖြင့် ပြောရလျှင် လက်ရှိ ဤဘဝ၏ ရုပ်,နာမ်ကို ထားပစ်ခဲ့ကြပြီး ဘဝသစ် တစ်ခုသို့ပြောင်းကာ ရုပ်, နာမ်ကို ရရှိကြပေဦးမည်။ တစ်နည်း ရှင်းအောင် ပြောမည်။ ဤလက်ရှိ ဘဝ၏ ရုပ်,နာမ် ခန္ဓာငါးပါးကို ထားပစ်ခဲ့ရဦးမည်။ မိမိ ရောက် သွားမည့် ဘဝသစ်၌ ရုပ်,နာမ် ခန္ဓာငါးပါးကို ကံတရားက ဖန်တီး ပေးသလို ရရှိကြပေဦးမည်။

တစ်ဖန် ထိုဘဝသစ်၌လည်း အခြေအနေက အချိန် ပေးသမျှ လောက် ခေတ္တ ရပ်တည်နေရပြီး အခြေအနေက ဘဝ ပြောင်းဖို့ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုဘဝ၏ ရရှိနေဆဲ ရုပ်, နာမ်, ခန္ဓာ ငါးပါးကို ထားပစ်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ထို့နောက် ဘဝသစ် တစ်ခုသို့ ကပ်ရောက်ကာ ရုပ်, နာမ်, ခန္ဓာငါးပါးကို ဖြစ်တည်ဖန်တီး၍ နေကြ ရပေဦးမည်။ ထိုရောက်နေဆဲဘဝ၏ ရုပ်, နာမ်, ခန္ဓာ၌လည်း အခြေ အနေက အချိန်ပေးသမျှ ရပ်တည်လှုပ်ရှား၍ နေကြရမည်။ ဤစာ ဖတ်နေသော တို့သူငါအားလုံးတို့သည် ယခုလက်ရှိဘဝ၏ ရုပ်,နာမ် ခန္ဓာကို အခြေအနေက အချိန်ပေးနေသမျှ အချိန်ပိုင်းသာ ရပ်တည်နေ ကြရဆဲဖြစ်၏။ ဤ သဘာဝကို ပိုင်နိုင်စွာ မြင်ပါစေ။ ဉာဏ်ဖြင့် မြင်အောင် ကြည့်ကြပါ။

ပုထုဇဉ်ဖြစ်ကြသော တို့သူငါ အားလုံးတို့သည် ဤပုံဤနည်း ချည်းပင်လျှင် ဘဝဟောင်းကို ထားခဲ့၍ ဘဝသစ်သို့ ပြောင်း ကာ- ရွှေ့ကာ သွားနေကြရသူတို့ချည်း ဖြစ်ကြ၏။ နောက်ကြောင်း ဘဝတို့၌လည်း ဤပုံဤနည်း လာခဲ့ကြသည်။ ရှေး သွားကြရမည့်

တပရီးတိုလည်း ဤပုံမျိုးနည်း ခရီးအက်ကြရဦးမည်၊ ထိုနည်းတိုပုံ အနားမရှိ၊ တပတော့ မဆုံးနိုင်အောင် သွားနေကြရခြင်းကို သံသရာ လည်သည်ဟု ဆိုရာရှင် ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၃. လက်စ မဆုံးနိုင်

ဘဝအစခုခါ ရုပ်ခန္ဓာကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး တပသစ် တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားရခြင်းကို စာသုံးစကားဖြင့် စုတေရွှေ့လျော့သည်၊ အနိစ္စရောက်သည် ဟု ပြောဆိုကြ၏။ အရပ်စကားမှာ သေသွားသည် ဟု ပြောကြ၏။ အလက်မိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းသွား၍ ပျောက်သည်၊ ကွယ်သည်၊ လွန်သည် ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်တူ စကားပရိယာယ်များဖြင့် ယဉ်ကျေး အောင် သုံးနှိုင်းပြောကြတော့၏။ သွားလာ လှုပ်ရှားနေခြင်း- မျက်စိ ရှေ့ မမြင်ကြရတော့၍ ကွယ်လွန်သွားပြီ ဟု ပြောကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘဝသစ်သို့ ပြောင်းသွား၍ လက်ရှိဘဝ၏ ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို ထားခဲ့သောအခါ မရုဏသဘောဖြင့် ရွှေ့လျော့ရှာပြီ၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လျှင် ပျံလွန်တော်မူသွားရှာပြီ၊ လူဖြစ်လျှင် သေသွားရှာပြီဟူ၍ ပြောဆိုလေ့ ရှိကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ထားခဲ့သော ရုပ်ကြွင်းခန္ဓာကို ကြည့်၍ တစ်ခဏအကူနေ ထမင်းလက်စုံစား အပေါင်းအသင်းတို့က ဝိုင်းကြားကြသည်။ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်ကြသည်။ ဝမ်းနည်း ကြေညံ့သည်။ ဤဘဝကို မလွန်မြောက်နိုင်ကြသေးသမျှ (ပုထုဇဉ် သုံးခုမျှ ထည့်ခဲ့နေကြသေးသမျှ) သေလက်စလည်း မဆုံးနိုင်ကြပါ။ ပိုမိုကြီးပူ ခွဲခြား၊ အဆုပ်ပိုတောက်လည်း ဆုံးနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ဤဘဝကို မြင်အောင်ကြည့်ကြပါ။ ကြည့်ဖန်များလျှင် မြင်လာမည်။ သဘာဝကို မြင်လျှင် တရားမြင် ပေါက်စပြုပြီဟု မှတ်ပါ။ ဤကား- တပသစ်ဘရာကို မြင်စေရန် နည်းပေးခြင်းတည်း။

မဆုံးဆုံးသော သေမှုခြင်းပါ

အဆိုပါ သဘာဝကို မြင်အောင် ဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်တတ်၍ ဂိတိ သဲက သိကားပြီးလျှင်- 'လူ့လောကမှာ သေမှုခြင်းဆိုတာ အဆန်း

သံသရာဗဒ္ဓိကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရုံ

မဟုတ်ပါ။ ဘဝတိုင်း၍ ဖြစ်ရိုးထုံးစံ မူဟောင်းကြီးပါ။ မဆန်းသော
ကြောင့် သေကြတဲဒါမှာ ဝမ်းနည်းနေရလဲ မဟုတ်ပါဘူး။
မသေမိကာလ အချိန်ရှိနေတုန်း ယခုကာလအတွင်း၌ ရှေ့သွားရမည့်
ဘဝခရီးအတွက် ရိက္ခာ ပါသွားအောင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတေ
ရနိုင်သမျှ စုံဆောင်း ယူသွားကြရတော့မယ်' ဟူ၍ မိမိကို ပိုင်ပိုင်
ဆုံးဖြတ်၍ ပိုင်နိုင်အောင် စေခိုင်း၍ လုပ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်
သွားဖို့သာ လိုရင်း ဖြစ်၏။

စဉ်းစားကြည့် နည်းပြောမည်- 'အို နာ၊ သေရေး ဒုက္ခဘေး
ဆိုတာ ပြေး၍လွတ်နိုင်တဲ့ သဘောမရှိပါ။ မြင်ရိုးမြင်စဉ်သာ မွေတာ
ပါ။ သူ့ရာ ဝါရာ အခြားသူများရာ မလွတ်ပါ။ ဘဝတွေ ရှိနေ
သေးသမျှ သတ္တဝါအားလုံး အိုရမယ်၊ နာရမယ်၊ ဘေးရမယ် ဆိုတာ
တော့ အားလုံး ခံစားကြရမိဖြစ်တယ်။ အမှန်ကတော့ ဘဝတွေရှိ
နေ၍ ကြံနေရတဲ့ ဘဝဒုက္ခဘေးတွေပါ' ဟူ၍ ဘဝနှင့် ဒုက္ခကိုယှဉ်၍
ဒုက္ခသဘောကို မြင်အောင်ကြည့်ပါ။ ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ များလျှင်
သဘာဝကို အခြေခံလောက်တော့ မြင်လာမည်မှတ်ပါ။

ကိုယ်တိုင်ခတ္တရမည်ကို ကြိုတင်သိထားနည်း

ရုပ်နာမ် ခန္ဓာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဒုက္ခ၏ သဘောတရားကို အခြေခံ
မြင်ထားဖူးပြီဆိုလျှင် လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပြီမှတ်ပါ။ နောက်တစ်နေ့ အချိန်
တွင် အိုရခြင်းဒုက္ခသဘောကို လက်တွေ့ခံစားရလိမ့်မည်။ (ကိုယ်တိုင်
မခတ္တရသေးခင်) သူတစ်ပါးအို၍ အိုရခြင်းဒုက္ခ ခံစားနေရပုံများကို
အိုမင်းမစွမ်း မြင်နေကြရသော အဘိုးအို၊ အမယ်အို၊ ဘုန်းကြီးအို၊
ဆရာတော်ကြီးတို့ကို စိတ်ဝင်စားအောင် တစေ့ တစောင်းကြည့်ပါ။
ရုပ်ခန္ဓာကြီး မခိုင်ခံ့ တော့၍ သယ်ဆောင်နေရပုံမှစ၍ ပပ်ပန်းရွာကြ
ပုံကို မြင်ခတ္တကြရပါလိမ့်မည်။

ရုပ်ခန္ဓာ၏ နှာရခြင်း ဒုက္ခသဘောကိုမူ မအိုခင်မှာပင် အကြိမ်
ကြိမ် ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ ခံစားကြရဖူးပြီး ဖြစ်ကြမည်။ နှာရခြင်း
ဒုက္ခသဘော လက္ခဏာကို တစ်ကြိမ်၊ တစ်ခါလောက် ပြင်းစွာ ဖျားနာ
ဖူး၍ အိပ်ရာ၌ ရှက်အနည်းငယ် နေရဖူးပြီးဖြစ်ကြမည်။ ထိုအရာသည်

နာရခြင်း၊ ဒုက္ခသဘောကို ကိုယ်တိုင်ခံစားကြည့်ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ထိုထက် သာသော နာရခြင်း ဒုက္ခကို သိမြင်လိုသေးလျှင် လူ့လောကကြီးတစ်ခုမျှ ပယ် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေကြရသူ ဒုက္ခသည်တွေ နေရာတိုင်း၌ ရှိကြ၏။ ဆေးရုံပေါ်တက်ကြည့်လျှင် အချိန်မရွေး တွေ့မြင်နိုင်၏။

‘ငါသည် အတိတ်ဘဝဟောင်း ပါဏာတိပါတကံနည်းပါး၍ သူတို့လို မခံစားရခြင်းကို ကျေနပ်ရသေး၏။ သူတစ်ပါး အသက် သတ်ခြင်း- သူတစ်ပါး၏ ရုပ်ခန္ဓာကို နာကျင်အောင် လုပ်ဖူးခြင်း- ချို့ယွင်း ပေါက်ကွဲအောင် လုပ်ဖူးခြင်း မရှိ၍ ငါ၏ခန္ဓာမှာ ယခု ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက် ရှိနေတာဖြစ်ရမယ်။ ဒါ့ကြောင့် လူ့ဘဝရခိုက် အသိအမြင်ရှိခိုက် သူတော်ကောင်းတရား စကား ကြားနားဖူးပြီး ဖြစ် သော ငါသည် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း မကောင်းမှု လွတ်ကင်းအောင် ငါရှောင်ကြဉ်မည်’ ဟူ၍ မိမိ၏ စိတ်ကို မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ထားပါ။ ဤကား သန့်ရှင်းစွာ သံသရာလည်နည်းကို သင်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘဝ၏အဆုံး နိဂုံးပိုင်း ရောက်သော်လည်း ပါဏာတိပါတကံ ကင်းရှင်းသူများသည် သေချိန်ရောက်၍ သေရသည့် ဒုက္ခ ဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပလောက်အောင် ခံစားနေရခြင်းမရှိ။ ဤကား- ကံစင်ကြယ်လျှင် နေရာတိုင်း၌ ကောင်းကျိုးရှိနိုင်၏ ဆိုသည်ကို လူတိုင်း နားလည်ထားကြရန် ဖာဖတ်ပရိသတ်အား တရားသဘော ပြောဟော ခြင်းပါတည်း။

လူ့ဘဝရောက်လျှင် သေရခြင်းဒုက္ခ မကြုံတွေ့ရသေးမီ အိုရ ခြင်း- နာရခြင်း ဒုက္ခကို ကြိုတင်တွေ့ရမြဲဖြစ်၏။ ဘဝဒုက္ခဆိုသည်တွင် အိုနာသေဘေးကို အဓိကထား ဟောပြောလေ့ ရှိကြရသည်။ သေရ ခြင်းကို အဆန်းမဟုတ်သလို အိုရခြင်းလည်း ဆန်းပါ။ နာရခြင်း လည်း ပဆန်းပါ။ တစ်ခုသတိပြုရမည်ကား နာရခြင်းဒုက္ခ မခံစား လိုလျှင် ပါဏာတိပါတကံကို အထူးပြု ရှောင်ရှားရမည် ဆိုသည်ကို ပိုင်နိုင်စွာ နားလည် မှတ်သားထားကြရ၏။

သံသရာတစ်ခွင် ဘဝတွေ တစ်ဆက်တည်း မပျပ်မနား ဖြစ်လာ ခဲ့ကြရာတွင် ‘အို၊ နာ၊ သေရေး ဒုက္ခဘေး’ ကိုတော့ ဖြစ်ရိုးစဉ်လာမို့

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြိုးကြံစို့ရဲ့

ထို့သို့၊ အားလုံး ခံစားခဲ့ကြရပြီး လက်ရုံး မူဟောင်းကြီး ဖြစ်နေကြ
 ရပါပြီ။ ထိုဖြစ်စဉ် လမ်းရိုးကြီးကို 'ဒုက္ခဘေး' ဟူ၍ ပြောဆိုနေကြ
 သကဲ့သို့ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားသဘောဖြင့် ကြည့်လျှင် (ဒုက္ခ
 ဘေး) အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ- 'အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရ
 ခြင်း၊ တို့နောက် ဘဝတစ်ခုသို့ ကပ်ရောက်၍ ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာ သစ်
 တည်ဆောက်ရပြန်ခြင်း' ဖြစ်ရပ်အားလုံးသည် ဒုက္ခချည်းသာတည်း။
 ထို့ကြောင့် အို၊ နာ၊ သေရေး ဒုက္ခဘေးဟု ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခြင်း
 ဖြစ်သတည်း။

ကြည့်တတ်လျှင် ဝိပဿနာ

အဆိုပါသဘောထား လက္ခဏာကို စေ့စေ့တေး၍ ကြည့်ရှု
 တတ်လျှင် ဆင်းရဲချက် လေးနက်ပုံကို မြင်လာမည်။ စေ့စေ့တေး၍
 ကြည့်ရှုလေတိုင်း ဘယ်အတွက်မှ ချမ်းသာမှု မရှိပုံကို ကွင်းကွင်းကွက်
 ကွက် မြင်ပါမည်။ မြင်လာလျှင် ဘဝတွေကို ငြီးငွေ့လာလိမ့်မည်။ ဘဝ
 တွေ ကျင်လည်နေရခြင်းကို ချမ်းသာမှု ဟူ၍ အကွက်ရှာမတွေ့ရပြီ
 ဆိုလျှင် ခရီးရောက်တော့မည်။ ဝိပဿနာပိုင်း အစပြုပြီမှတ်။ လောကမှ
 လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစ ရှာချင်လာတော့မည်တည်း။

လောလောဆယ်အားဖြင့် လူ့ဘဝ ခေတ္တ ရနေခိုက်အတွင်း
 အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကို မလွဲမရှောင်သာ၍ လုပ်ဆောင်
 နေရသော်လည်း-

'မတရားလောဘ စိတ်မျိုးတွေ၊ စိတ်ချမ်းသာမှုကို
 မပေးသော ဒေါသတွေ၊ ကောဓတွေကို လွတ်ကင်း
 နေမည် ဖြစ်၏။ ဤသည်ပင် လက်ငင်း ရနေသော
 ကောင်းကျိုးဖြစ်၏'

'လူ့ဘဝမှာ မတရား လောဘတွေ၊ ကောဓတွေ၊ မာနတွေ၊
 ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ စသော စိတ်ယုတ်မာတွေ ငါ၏ စိတ်သန္တာန်တွင်
 ဝင်မလာစေရဘူး' ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ကာ တားဆီးထားသကဲ့သို့ အလိုမရှိ
 လျှင် အလိုလို ဖြစ်ပေါ်နေပုံ ကိုယ်တွေ့ သိကြရပါမည်။ ဤသည်လည်း
 လက်တွေ့ အကျိုးတရား ရနေခြင်းပါတည်း။

ကြောက်ရမည့် ဂမိလမ်းဖွား

သံသရာ ကျပ်လည်နေကြရာတွင် (သတ္တလောက) ဟု ဝေါ်ဆို ရသော သတ္တဝါတို့၏ အမြေ၌ ကိုယ်ဟန် အမျိုးမျိုးဖြင့် သံသရာ ကျပ်လည်နေကြရ၏။ ယင်းသို့ ကျပ်လည်နေရမင်းက ကြောက်ဖို့-လန့်ဖို့ ကောင်းသော အချက်ကိုပြောမည်။ လူ၏ဘဝကို အရှုတော်၌ ကြံ ပြီးကာမှ သေလွန်ပြီးနောက် 'ရေကျရမည့်အရေး၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားရ မည့်အရေး၊ ပြိတ္တာဖြစ်သွားရမည့်အရေး၊ ကာလကဠိက စသော ဆင်းရဲ ကြီးသည့် အသုရာဘဝမျိုးသို့ ကျရောက်သွားရမည့် အရေး'ကို သတိပြု မိသဖြစ်လျှင် ကြောက်လန့်ဖို့ ကောင်း၏။

'ပုထုဇဉ်းမြေ၌ ရှိနေကြသော လားရာဂတိ အမြဲ မရှိသည့် တို့ သူ့ ဝါ အားလုံး တွေး၍ ကြောက်တတ်ရမည်။ အမှန် ကြောက်ထိုက် သော ဘဝလမ်းဆိုးဖြစ်သည်' ဟု သတိရှိနေရမည်။ ထို့ကြောင့် ကံအား လျော်စွာ လူ့ဘဝရနေကြိုက် အချိန်ကောင်းမှာ 'စားသောက် နေရုံ အိပ်နေရုံ- ပျော်ပါးနေရုံလောက် ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေ၍ဖြစ်ပါ။ အနုပညာပရောဂ်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့မှာ အဆိုပါ ဒုက္ခဘိ ဘဝမျိုး သို့ လျှောက်ခြင်း ကမ်းလွတ်နိုင်ကြသည်' ဟု နားလည်ကြ ရ၏။

တစ်ကျွန်ုပ်တို့နည်း ဇာန်နှစ်သွယ်

'ဪ... သံသရာဆိုတာ ဘဝအဖုံဖုံ မျောကြရတာမို့၊ ဖန်ဒါဝါ ဒီ၊ နာ၊ မရဆာ ကြံကြံပြီးမျောမှဖြင့် ကံစောသာ အခြေတည်တော့တယ် မသေမီ ဒုစရိုက် မကင်းမှဖြင့်'

နွားမေတ္တာစာ လေးမျိုးကြီး၌ စတုတ္ထအပိုင်းတွင် ရေးသားခဲ့ သလိုပါ။ သူ့ဝါ အားလုံး ဘဝသံသရာကြီးထဲမှာ လည်နေကြသည်။ နေ့စဉ် လည်နေကြ၏။ ညစဉ် လည်နေကြ၏။ 'ရဟတ်ခြားကဲ့သို့ မပုပ်မနား ဘာတွေ့ခြား၍ ခြား၍ လည်သွား နေကြရဦးမည် သာတည်း။

ထို့ကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်အား ဤတွင် သတိပေးပါမည်။ လွန်ခဲ့ပြီးသော နောက်ဘဝတို့မှ သံသရာ လည်ခဲ့ကြပုံကို မသိကြပါ။ ထိုနည်းတူ ရွှေ့ဆက်သွားရမည့် မိမိ၏ ဘဝသံသရာ ခရီးကိုလည်း

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

ဘယ်သူမှ ကော်တိတိ သိပြီးသူ ရှိကြမည် မဟုတ်ပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုး များသည် ဆရာကောင်းကြီးတွေ ကိုယ်စီ ရှိနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သိအောင် လုပ်နည်း ရှိပါသည်။

သိအောင် လုပ်နည်းစာ မကပါ။ မိမိသွားလိုရာသို့ ဖြောင့် တန်းစွာ ရောက်နိုင်သော ကျိန်းသေ နည်းကောင်း နည်းမှန်တွေ ရှိပါ သည်။ ဤတွင် လွယ်လွယ်သိကြရန် နည်းကိုပြောမည်။

ဦးစွာ ကောင်းရာသွားလမ်းနှင့် မကောင်းရာသွားလမ်း နှစ်မျိုး သာ ပိုင်းစွာ သိမြင်ထားလျှင် အသိရော၊ အမြင်ရော ရှင်းပါမည်။ လမ်းသိထားလျှင် ခရီးသွားယောက်ျားသည် လမ်းဆိုး လမ်းကောင်း ခရီး (၂) ကြောင်းတွင် ကြိုက်ရာလိုက်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ခရီးသွား ယောက်ျား၏ လမ်းဆိုး လမ်းကောင်း ခရီး (၂) ကြောင်းတွင် ကြိုက်ရာသို့ လိုက်သွားနိုင်သကဲ့သို့ သံသရာ ဘဝ ခရီးသည် ဖြစ်နေဆဲ ရှိကြသော (ပုထုဇဉ်) တို့ သူငါ အားလုံးတို့ သည်လည်း လမ်း (၂) ကြောင်းကို ကြိုက်ရာ ရွေးချယ် လိုက်ကြ ရမည်။

၁။ ဒုက္ခတိ - အပါယ်ဘုံ ဘဝသို့ သွားရာ လမ်းဆိုး ခရီး တစ် ကြောင်း၊

၂။ သုဂတိ - လူ့ရွာနတ်ဘုံ၊ ကောင်းရာဘဝသို့ သွားရာ လမ်း တစ်ကြောင်း၊

လိုရင်းအချုပ်မှာ ဤလမ်း (၂)မျိုးကို ရှင်းစွာ သိမြင်ထားကြ လျှင် ရွှေခရီးဆက်ရန် လွယ်ပါသည်။ တောဝေနေရန် မရှိနိုင်ပါ။ ကြိုက်ရာ လမ်းသို့ လိုက်နိုင်ကြသည်။ လိုက်နိုင်သော နည်းလမ်းတွေ ဆက်လက် ပြသွားမည်။ စိတ်ကြိုက် ရွေးဖို့သာ မိမိတို့ ဟာဝန်ဟု မှတ်ကြ။

ဒုက္ခတိလမ်း ဆိုသည် အပါယ်လေးဘုံသို့ ရောက်စေသော လမ်း ဖြစ်၍ သုဂတိ လမ်းကောင်း ဆိုသည်မှာ ကာမသုဂတိ (၇) ဘုံနှင့် အထက် ဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်စေနိုင်သောလမ်း၊ ရောက်ကြောင်း ဖြစ် သောလမ်း (ကျင့်စဉ်) ကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

၆၂

ထရာကော်ကြီး ဦးဥတ္တမသဒရ

အတိုကောက် မှတ်စရာပွာ

အဓမ္မော နိရယံ နေတိ၊
ဓမ္မော ပါပေတိ သုဂတိံ။

အဓမ္မော၊ သူယုတ်တို့၏ ဒုစရိုက်တရား ဆယ်ပါးသည်။
နိရယံ၊ အောက်ရဲတို့သို့။
နေတိ၊ ဆောင်သွားတတ်၏။

ဓမ္မော၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ သုစရိုက်တရား ဆယ်ပါးသည်။
သုဂတိံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ ကျင်လည်ရာ လူ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန်
သုံးတန်သော ချမ်းသာမြတ်သို့။
ပါပေတိ၊ ရောက်စေတတ်၏။
(ရောက်ကြောင်း အကျင့်မှန်ဖြစ်၏) ဟူ၍မှတ်ပါ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က မကောင်းရာ ဘဝသို့ ဆောင်ယူသွားနိုင်
ကြောင်း လမ်းဆိုးနှင့် ကောင်းရာဘဝသို့ ရောက်နိုင်ကြောင်း လမ်း
ကောင်းကို ရှင်းစွာ ခွဲခြား၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ထိုလမ်းနှစ်သွယ်
သို့ ရောက်စေသည့် တရားခံ အကြောင်းရင်း နှစ်ရပ်ကိုပါ ထောက်
ပြ၍ ရှင်းစွာ ဟောကြား ဆုံးမတော်မူခဲ့၏။

ထပ်၍ တစ်ကြိမ်ပြောရလျှင် သံသရာကျင်လည်ရာတွင် အဆိုပါ
လမ်းနှစ်သွယ် ရှိကြောင်း နားရှင်းစွာ သိထားမည်။ သိပြီးလျှင် မိမိ
တို့၏ စိတ်ဆန္ဒရှိရာလမ်းကို လိုက်ကြဟု သံသရာလောကကြီးထဲ ဘယ်
လမ်း လိုက်ရမည်မသိ ဖြစ်နေရှာကြသော သတ္တဝါတို့အား ဘုရားရှင်က
မိန့်ကြားတော်မူခဲ့၏။

‘မျက်စိ လည်နေရန် မလို-ဘယ်လမ်းသွားရလျှင် ကောင်းမည်
နည်း’ ဟူ၍ ဝေ့လည်လည် လုပ်နေရန်လည်း မလိုပါ။ ကြိုက်ရာလိုက်
ကြဟု ရှင်းရှင်းမိန့်ဆိုလားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

အထက်လမ်းနှင့် အောက်လမ်း၊ လမ်းကောင်းနှင့် လမ်းဆိုး
ကိုနှစ်သွယ်သို့ လိုက်လိုရာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကံတရား ဖန်တီးယူကြမြဲ

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ လမ်းနှစ်သွယ်ရှိနေကြောင်း မိမိ၏ စိတ်တွင် ရှင်းရှင်း သိထားဖူးခြင်း မရှိသော်လည်း သိကား သိနေ၏။ ကြားတော့ ကြားဖူး၏။ မိမိ စိတ်ဝင်စားဖူးခြင်း မရှိသော်လည်း လူနှင့် တကွသော သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် အဆိုပါ လမ်းနှစ်သွယ်တွင် တစ်ခုခု အတက် ဖန်တီးယူနေကြသူတို့ချည်း ဖြစ်ကြ၏။ သဘာဝအမှန်ကို သဘိပြုကြည့်တတ်လျှင် နေရာဒေသတိုင်း၌ အချိန်မရွေး တွေ့ကြုံ မြင်ကြရပါမည်။

ပုထုဇဉ်တို့၏ သဘာဝ မိမိတို့ စိတ်ကြိုက်ရာ ဖန်တီးမိလျက်သား ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြရသောကြောင့် သူတော်ကောင်း၊ အဖော်ကောင်း ရသတို့က သေပြီးနောက် ကောင်းရာဘုံ၊ ကောင်းရာဘဝသို့ ရောက်သွားကြရ၏။ သူတော်ကောင်း၊ အဖော်အမှီကောင်း မရရှာသူတို့က မကောင်းမှုတွေကို ဖန်တီး ယူမိလျက်သား ဖြစ်ကြ၍ သေပြီးနောက် မကောင်းရာ ဘဝ-ဒုက္ခ ကြီးစွာခံစားရသော အပါယ်လေးပါးသို့ ရောက်သွားရှာကြ၏။

ဤတွင် ရှေးအခါက မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဖန်တီး ယူမိကြသူတို့၏ ဖြစ်ရပ်သမိုင်း ဝတ္ထုကြောင်း အနည်းငယ်ကို နမူနာ သိနိုင်ကြရန် ထုတ်ပြပါမည်။ မကောင်းသော အပါယ် ဓလးပါးသို့ ဆောင်ပို့တတ်သော ဒုစရိုက် တရား ၁၁-မျိုးတို့ထဲမှ ရက်စက်စွာ သတ္တဝါကို သတ်ဖြတ်ရသော ‘ပါဏာတိပါတ’ ကို ဖန်တီးသွားသူ၏ ဖြစ်ရပ် ဝတ္ထုကြောင်းကို ဤတွင် ဖတ်ကြရပါမည်။

ခုနွှဲ ခက်သတ်သမား ဝတ္ထု

နှားသား စားချင်သူသည် နှားသတ်ရုံအတွင်းသို့ သတ်မည့်နှား ဘယ်လိုဆွဲခေါ်သွားကြပုံ၊ ချည်တိုင်၌ ဘယ်ပုံတုပ်နှောင်၍ ချည်ထားပုံ၊ ထက်စွာသော ဓားတုတ်တုတ်ကြီးနှင့် လည်ကုတ်မှ ခုတ်ပိုင်းချလိုက်ပုံ၊ ခေါင်းပြတ်ကျသွားသော နှားကြီးသည် လည်ချောင်းမှ သွေးတွေ ပန်းထွက်ကျလာပုံ၊ ခေါင်းပြတ်ပြီးသော နှား မသာကောင်ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက နှားသတ်သော သမံတလင်းပေါ်၌ လဲကျသွားပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး ဖြစ်နေကြပုံ၊ ထို့နောက် နှားသား ရောင်းချလို

သူက တုန်နေဆဲ ကိုယ်ခန္ဓာမှ နှားရေ ခွာချပုံ စသည်ကို သိမြင် ထားကြရမယ်'ဟူ၍ ရှေးဝံသာနုခေတ်ဆီက ဘေးမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီး စသည်တို့က မိန့်တော်မူခဲ့ကြဖူး၏။ ဤကား- မြို့ကြီးများ၌ နှားသတ် ကုလားတို့ သတ်ဖြတ်နေကြပုံနည်း ဖြစ်သည်။

လေးစားအပ်သော ရှေးဆရာတော်ကြီးတို့၏ မိန့်ခွန်းတော်ကဲ့သို့ နည်းတူပင်လျှင် ဝက်သား စားလိုသူများသည်လည်း ဝက်ကောင် အရှင် ကြီးမှ ဝက်သားဖြစ်လာအောင် ဘယ်ပုံ သတ်ဖြတ်ကြပုံကို လေ့လာ ရန် လို၏။ ဝက်သတ်ရုံထဲသို့ ဝက်များကို ဘယ်ပုံဆွဲယူကြပုံ၊ ဝက် ကြီးများက သေရမှာ ကြောက်ရွာကြ၍ အဝီစိ ပွက်သကဲ့သို့ ပတ်ဝန်း ကျင်ရပ်ကွက် အားလုံး နားမချမ်းသာအောင် ဆူညံနေသည် အထိ အော်ဟစ်ကြပုံ၊ ဝက်သတ်ရာနေရာ၌ တုပ်နှောင်၍လှဲချလိုက်ပုံ၊ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေဆဲမှာပင် ဝက်သတ်သမား တရုတ်ကြီးက ထက်စွာပေး လှူကြီးဖြင့် ဝက်၏ ရင်ဝကို ဆောင်၍ ဆောင်၍ ထိုးသတ်ခြင်းခံရ ပြီးနောက် ဝက်ကြီးမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ခြေလက်များ ဆန့်ဆန့် ဆန့်ဆန့် ဖြစ်ကာ အော်သံ တိတ်သွားရှာပုံ၊ ထို့နောက် ဝက်သား ရောင်းချမည့်သူက ရေနှေးဖျန်းကာ ဝက်မွေးတွေ ခြစ်ချပုံ၊ ထိုနောက် ခုတ်ပိုင်း၍ ကားပေါ်တင်ပြီး ဈေးသွင်းရန် ယူသွားကြပုံ စသည်ကို မျက်မြင် ဖြစ်ကြအောင် ကြည့်ကြရန် လိုသည်ဟု ဤအရှင်က အကြံ ပေးပါသည်။

အဆိုပါသည် ဤခေတ်မြို့ကြီးများ၌ တရုတ်တို့၏ ဝက်သတ် ကြပုံနည်း မှုကြမ်းဖြစ်၏။ အောက်တွင် ရှေးခေတ် ဝက်သတ်သမား တစ်ဦး၏ ဝက်သတ်ပုံ ဟန်ပန်ကို ကြည့်ကြလော့။

စုန္ဒဆိုသူ၏ ငက်သတ်ပုံ

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော် အခါက ဝက်ကိုသတ်ပုံနှင့် ဝက်သတ်သမား ဘယ်ပုံ ဒုက္ခခံစားပြီး သေပုံ၊ သေပြီးနောက် ရောက် သွားရသော ငရဲဘုံဘဝ ကြောင်းရာဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးလျက် နေတော်မူစဉ်အခါ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း၌ စုန္ဒ အမည်

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရုံ

ရှိသော ဝက်သတ်သမား တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ၏ စိတ်ဆန္ဒသည် ကောင်းသော ဆန္ဒအာဇီဝ အလုပ်မျိုးကို မလုပ်လိုပါ။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်စွာနှင့် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို ကိုယ်ချင်းမစာ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ရသော သားသတ်သမား အလုပ်ကိုသာလုပ်၍ ဇနီး၊ မယားသမီး၊ သားတို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်း ပြုချင်သူဖြစ်၏။

သူ၏ ပုံမှန်လုပ်သော အလုပ်ကား တောလက် ကျေးရွာများသို့ လှည့်လည်သွားလာ၍ ဝက်မွေးမြူသောသူတို့၏ ထံမှ ဝက်ငယ်များကို ဆန်ပေး၍၊ စပါးပေး၍ အဖိုးချိုသာစွာဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် သူ၏ အိမ်နောက်ဖေး၌ ခြံခတ်ပြီး သို့လှောင်ထားသည်။ မကောင်းသော အညစ်အကြေးများနှင့် ရောနှောကာ ဝက်စာ ဖန်တီး ကျွေးသည်။ ဝက်များ ကြီးထွားလာကြ၍ သတ်ရန်အလို့ရှိသောအခါ (ယခုခေတ်) အချို့သော လူများသည် အိမ်၌ ကြက်တေ့ ခြံနှင့် လှောင်ထားပြီး အလို့ရှိသောအခါ ထုတ်ယူသတ်၍ ဟင်းချက်စားလေ့ ပြုကြသကဲ့သို့ အလို့ရှိသော ဝက်ကို တစ်ကောင်ချင်း ရွေးထုတ်ယူသည်။

ဤ၌ စုန္ဒ၏ ဝက်သတ်ပုံကို ကြည့်ကြကုန်လော့။ သတ်မည့်နေရာ၌ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် တင်းကြပ်စွာ ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုဝက်ကို ကိုယ်ရေအသား ဖောင်း၍ ပုလားစေရန် အထောင့် လေးဘက်ရှိသော တုတ်ချောင်းဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နှံ့စပ်သွားအောင် ရိုက်ပုတ်သည်။ နာနာကြီးရိုက်ပုတ်ပြီးလျှင် ဖူးဖူးရောင်၍ အခေါက်အသားဖောင်းပူလာသောအခါ ဝက်၏ ပါးစပ်ကို နာနာကြီး ဖွင့်ကာ အာခေါင်အတွင်း၌ တုတ်ချောင်းဖြင့် ထောက်၍ ကျားကန်ထားသည်။

ထိုနောက် ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော ရေခွေးကို သံခွက်ဖြင့် ခပ်ယူကာ ဝက်၏ ခံတွင်းသို့လောင်းချသည်။ ပူလောင်လှသော ရေခွေးသည် ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး အစာဟောင်းများကို တိုက်မျောကာ အောက်သို့ ဒလဟော ထွက်ကျစေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ထပ်ကာတလဲလဲ ဝမ်းတွင်းရှိ အစာဟောင်းများ အားလုံးကုန်စင်၍ ရေကြည်ကျလာသည့်တိုင်အောင် ပြုလုပ်သည်။

ဝမ်းတွင်း စင်ကြယ်သည်ဟု သိရသောအခါ ကျန်ရှိနေသော ရေခွေးများကို ဝက်၏ကျောကုန်းပေါ်၌ သွန်းလောင်းချကာ ကိုယ်

ပေါ်ရှိ အညစ် အကြေးများအားလုံး စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြော
သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ပေါ်၌ ကြွင်းကျန်နေသော အမွှေးများကို
အရှင်လတ်လတ်ကြီး မီးပြိုက်၍ အလုံးစုံ အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းခြင်း
ကိစ္စပြီးလေလျှင် ထက်စွာသော စားဖြင့် ဦးခေါင်းကို လည်တိုင်မှ
ဖြတ်ပိုင်းချလိုက်သည်။ ရက်စက်မှုဘဝတော့ ကမ်းကုန်ပေ၏။

ထိုအခါ လည်ပြတ်မှ ထွက်ကျလာသော သွေးရည်များကို
ခွက်ဖြင့် ခံယူထားပြီး ခုတ်ထစ် ဖြတ်လှီးထားသော အသားပိုင်းများ
အပေါ် သွန်းလောင်းကာ ရောနှော နယ်ဖတ်ကာ ချက်ပြုတ်သည်။
ကျက်ပြီးသော ဝက်သားဟင်းကို ဇနီး၊ သား၊ သမီး တို့နှင့် အတူ
ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စားကြသည်။ ကျန်သော အသားများကို မပုပ်ခင်
အရပ်ထဲ လည်၍ ရောင်းချသည်။

စုန္ဒ ဝက်သတ် သမားသည် ဤပုံ နည်းချည်းသာလျှင်
ဝန်မလေးသော သားသတ်မှု ပါဏာတိပါတ ကံကြီးကို တစ်ရက်ပြီး
နောက်တစ်ရက် ဆက်၍သာ ပြုလုပ်လာခဲ့၏။ သူ၏ အလက် ၅၅-နှစ်
သော ကာလတိုင်တိုင် ကြမ်းကြုတ်သော ရက်စက်သော- သနားခြင်း
မရှိသော- ကိုယ်ချင်း စာနာမှုကင်းသော- နောင်ခါ မကောင်းကျိုး
ခံရလိမ့်မည်ဟု မသိနသာ ဒုစရိုက် အလုပ်ဆိုးဖြင့် အသက်မွေးခြင်း၊
သားမယားကျွေးခြင်း ပြုလာခဲ့သည်။

ကောင်းမှုကို မေ့နေသည်

သူ၏ စိတ်သည် ဘဝတ္တဝါကိုသတ်ဖြတ်ခြင်း မကောင်းမှုကိုသာ
နေ့ရက်ဆက်တိုက် တလုံလဲလဲ အားထုတ်နေခဲ့သော်လည်း ကောင်း
ကျိုးရမည့် ကောင်းမှုကို မပြုချေ။ ပြုရမည်ကိုပင် သတိလုံးဝမရသလို
မေ့နေသည်။ ကုသိုလ်ပြုချင်သော စိတ်ဆန္ဒရှိခဲ့လျှင် သူ့အမြဲနေသော
ရွာကလေးနှင့် မဝေးလှသော နေရာ၌ အတုမရှိသော မြတ်စွာ
ဘုရား ထင်ရှားရှိနေကြောင်း သူမသိ မဟုတ်ပါ။ သိပါ၏။ သိလျက်နှင့်
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရှိိုးဖူးမြော်ခြင်းမျှလောက်ပင် မပြုဖူးဟူ၍ဆို၏။
အလှဒါနဆို၍ ဆွမ်းတစ်ဇွန်းမျှ မလောင်းလှဖူးသကဲ့သို့ ဆစ်သီး
တစ်လုံး၊ ဆီမီးတစ်ဘုံ၊ ပန်းတစ်ပွင့်မျှ ပူဇော်ဖူးခြင်းလုံးဝမရှိ။ တရား
နာကြားဖူးခြင်း မရှိသလို ရဟန်း သံဃာတော်များကိုလည်း ရှိခိုး

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

ဖူးမြော်ဖူးခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ လူဒါန်းဖူးခြင်း မရှိဟူ၍ ဆို၏။ အခြား
သော ကုသိုလ် ကောင်းမှုမျိုးကိုလည်း ဘာတစ်ခုမျှ ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးခြင်း
မရှိချေ။ တကယ် သနားစရာ ကောင်းသော လူ့မိုက်တုံးဟု ဆိုရ
ပေမည်။

ကံတရားသည် အချိန်ရောက်လာလျှင် အကျိုးပေးမြဲ

‘စိုက်ပျိုးထားသော သစ်ပင်သည် အချိန်တန်သော အခါ
အသီး အပွင့် ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့’ မကောင်းမှုကံ ဖန်တီးထားသူ
သည် ထိုမကောင်းမှုကံက တစ်နေ့နေ့တွင် ထိုသူ ထံသို့ မကောင်းကျိုး
ပေးရန်၊ မကောင်းကျိုး ခံစားရန် အချိန်တိုင် ရောက်လာမြဲ ဖြစ်၏။
ထိုအခါ တိမ်းရှောင်မရပါ။

သူ၏ အသက်အရွယ် ၅၅-နှစ်မြောက် ရောက်သောအခါ ရောက်
လာသော နှစ်အတွင်း တစ်နေ့သောအခါဝယ် စုန္ဒဝက်သတ်သမား၏
ကိုယ်ပေါ်၌ မမျှော်လင့်မိသော အနာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထူး
သည်ကား - ၉၆ ပါးသော အနာ ရောဂါမျိုးတွင် မပါဝင်သော
ဘယ်လိုမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လာခြင်း ရောဂါ
ထူး ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ရပ်အမှန်မှာ- သွေးရိုးသားရိုး ရောဂါမျိုး မဟုတ်
ပါ။ ဘယ်သူတစ်ယောက်မျှ မဖြစ်ဖူးသော ရောဂါထူးဖြစ်၏။

ရောဂါ ထူးသမ္ပ တကယ် ကို ထူး၏။ လူ့ဘဝ၏ အသက်
ရှင်နေစဉ်၌ပင် အဝီစိငရဲကြီးမှ မီးပူငယ် တစ်ခုသည် သူ၏ ကိုယ်
တွင်းသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူက ကျိုက်ကျိုက်ဆူ ပွက်နေသော
ရှေ့နှိုးဖြင့် ဝက်များ၏ အာခေါင်ထဲသို့ ရက်စက်စွာ လောင်းခဲ့ခဲ့
ပေသကဲ့။ သင့်ကံ၏ အကြောင်းကြောင့် အကျိုး ဆိုက်ရောက်လာ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ စုန္ဒ လူမိုက်အား သူက သတ်လိုက်သော ဝက်များက
ပြန်လှန်၍ ရန်မမူနိုင်ရှာကြပါ။ ဝက်များက ရန်မမူကြသော်လည်း
ကံ၏ သဘာဝ ငရဲမီးပူက ဝက်များအတွက် ကိုယ်စားပြုသကဲ့သို့
မကောင်းမှုကံဖြင့် မကောင်းကျိုးက ကြည့်မနေနိုင်၍ ရက်စက်
ခဲ့သူအား တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းစွာ ပူလောင်အောင် ကပ်ရောက်လာ
နေခြင်း ဖြစ်သတည်း။ (သတ္တဝါတွေ သတ်ဖြတ်လျှင် တစ်နေ့တွင်
ဒဏ်ခံရမည် မှတ်စားကြရ၏။)

အဝီစိငရဲမီးဆိုတာ

‘အေးရာတွင် လောကန္တရစ် ငရဲ၊ ပူရာတွင် အဝီစိ ငရဲမီး’ ဟူ၍ ပြောရိုး ရှိ၏။ စကြဝဠာ သုံးခု၏ အကြား သုံးထောင့်ချွန်း သဏ္ဍာန် ရှိသော နေရာ၌ လောကန္တရစ် ငရဲဘုံရှိ၏။ အယူသည်းသော ဝါဒရှင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကြီးများနှင့် ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့အား ပြစ်မှား ကျူးလွန်ကြသူတို့ ကျရောက်တတ်သော ငရဲဘုံထူး ဖြစ်သည်။ နေရောင်ခြည် ဘယ်အခါမှ မရောက်၍ မှောင် အတိ ကျနေပြီး အလွန် အေးသောဒေသ ဖြစ်သည် ဆို၏။ ထို့ကြောင့် အေးရာတွင် လောကန္တရစ်ဟု အဆိုရှိသည်။ ကျမ်းဂန်များက ဖွင့်ဆို ပြကြ၍ သိကြခြင်း ဖြစ်၏။

‘အပူတွင် အဝီစိ ငရဲမီး’ ဟု ဆိုရိုးရှိရာတွင် အဘယ်မျှ လျောက် ပူသနည်းဟူမူ အဝီစိ ငရဲမီးသည် အလွန်ပူသည်။ ‘အလွန်’ ဟူသော စကားသည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပူသည်ဟု လူ့လောကမှာ နှိုင်းယှဉ်၍ ပုံစံပြုစရာမရှိအောင် ပူ၏ဟု လွယ်လွယ်မှတ်ရပေမည်။

သို့ရာတွင် သိနိုင်သော စကားဖြင့် ပြောရလျှင် ယူဇနာတစ်ရာ ဝေးသော အရပ်မှ နေ၍ ငရဲမီးကို ကြည့်မိလျှင် ထိုသူ၏ မျက်စိ နှစ်လုံး ပေါက်ကွဲ၍ ပျက်စီးသွားစေနိုင်သည်။ အခြား တစ်နည်းမှာ ‘တောင်ထွတ်မျှ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုကို အဝီစိငရဲမီး အဘင်းသို့ ပစ်ချလိုက်လျှင် တစ်ခဏချင်း ပြာကျ၍ ပျောက်ကွယ် သွားနိုင်သည်’ ဆို၏။

ထို့ကြောင့် စုန္ဒ ဝက်သတ် သမားသည် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အတွင်း၌ အဝီစိမှ လာသော ငရဲမီးတစ်မျှန်က ဝင်ရောက်၍ လောင် နေလေရာ အဘယ်မျှ ခံရခက်လေမည်နည်း။ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဝက်အော်သံနှင့်တူစွာ အော်ဟစ်နေရသည်။

ဇကားအလျဉ်းသင့်၍ ‘စစ်ကြီး ဖြစ်မည့်နှစ်တွင် ဟင်္သာတမြို့၌ ဝက်သတ်နေသော တရုတ်ကြီး တစ်ယောက်သည် မသေခင် (၇) ရက် တိုင်တိုင် ဝက်အော်သံနှင့် ထပ်တူ ကျယ်လောင်စွာအော်ရင်း လှုပ်ရှား ပြေးသွားနေကြောင်း၊ တစ်မြို့လုံးက ကြားနေကြောင်း၊ (၇) ရက် ကြာ ပင်ပန်းကြီးစွာ အော်မြည် ပြေးလွှားနေရပြီးမှ သေသွားကြောင်း

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရုန်းကြပို့ရဲ့

ဟင်္သာတမြို့သား ဘုန်းကြီး ဦးခေမာစာရက ပြောကြား၍ မှတ်သားရဖူး၏။ လူတို့က ဝက်သားဖားနေရသော်လည်း ဝက်တွေ သတ်ပေးရသူတို့မှာကား မသက်သာကြပါ။ ‘ပန်းကန်ထဲ၌ မြင်ရသော ဝက်သားတုံးများသည် သတ်ပေးသူ အဝီစိငရဲ ကျခံစေရအောင် ငါတို့က စားနေရခြင်းပါတကား’ ဟု သတိသံဝေဂ ရသင့်ကြရာ၏။ ဤရှုကွက်ကို ပါရမီ ရင့်ကျက်တော်မူကြသော သူရဲကောင်း ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးတို့၏ စိတ်အာရုံတွင် တုန်လှုပ်အောင် သံဝေဂ ယူတော်မူကြသည် ဆို၏။

စုန္ဒ ဝက်သတ်သမားသည် သူက ဝက်တွေ မခံမရပ်နိုင်အောင် ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးခြင်း အကုသိုလ်ကံကြောင့် သူခံရသော အလှည့် ရောက်၍ လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ သူ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ငရဲမီးဝင်၍ လောင်နေခြင်းကို မခံမရပ်နိုင်သောကြောင့် သူ၏ နေအိမ်အတွင်း အော်ဟစ် မြည်တမ်းရင်း ရုတ်ရုတ်ခတ်ကာ လှုပ်ရှား နေရ၏။ ပြေးသွားနေရသည် ဆို၏။ သို့ရာတွင် မတ်တတ် ထ၍ မရပ်နိုင်ပါ။

သူပြေးနေပုံကား-ဝက်အော်သံနှင့် တူစွာ ရပ်ကွက် တစ်နယ် လုံးက ကြားနိုင်လောက်အောင် ဟစ်အော်ရင်း ပုဆစ်ခူးနှစ်ဖက်နှင့် တံတောင်ဆစ် နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် လေးဘက်တူးကာ ပြေးသွားနေရ သည်။ အိမ်၏ အရှေ့ နံရံမှ အနောက်နံရံသို့ ပြေးသည်။ တစ်ဖန် အနောက် နံရံမှ အရှေ့ဘက် နံရံသို့ ပြေးသွားသည်။ ရံခါ မြောက်မှ တောင်သို့ ပြေးသွားသည်။ တစ်ဖန် တောင်မှ မြောက်ဘက် နံရံသို့ ကူးလာ ပြန်ခေါက် မရပ်မနား အော်မြည်ရင်း ပြေးသွားလို့သာ နေရလေ၏။ မြင်ရဖူးသူများက ‘ဆိုးလိုက်တဲ့ သူ့အဖြစ်နယ်’ ဟု စိတ်ထိခိုက်ကြသည်။

မြင်ရသူပါ စိတ်မချမ်းသာ

ထိုအခါ သူ၏အိမ်၌ အတူ နေကြသော ဇနီး၊ သား၊ သမီး စသူတို့က အော်ဟစ်နေသံကို နားမခံနိုင်အောင် ဖြစ်ကြသောကြောင့် ပြေးသွားနေသော စုန္ဒကို ဖမ်းဆီးကာ ခံဘွင်းကို အဝတ်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ ထားကြသည်။ သို့ရာတွင် ကြမ်းတမ်းစွာ ရုန်းကန်သောကြောင့် မနိုင်ကြပါ။

သူ၏ အော်မြည်သံက လူသံနှင့်မတူပါ။ ဝက်သတ်ရုံမှ သတ် မည့်ဆဲဆဲ ဖမ်းဆီးချည်နှောင်နေပုံကဲ့သို့ သေရမည့်ဘေးကို ကြောက် ရှာသောကြောင့် အသတ်ခံရတော့မည့်ဆဲဆဲ ဝက်တို့၏ အော်သံကဲ့သို့ စူးစူးဝါးဝါးကြီး ကြားရခက်အောင် မရပ်မနားတမ်း အော်ဟစ်ရင်း ရုတ်ရက်ခတ်ကာ ပြေးသွားနေရသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ သည်။

ကံတရားမည်သည် အချိန်တန်ရောက်လျှင် ပြုသူထံသို့ ထိုက် တန်သော အကျိုးပေးခြင်း ခံစားရမည်။ အချိန်ရောက်လာသော အခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သော်ပင် တားမြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ‘ပါဏာတိပါတကံကို မပြုမိကြစေနှင့်၊ ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်၊ လူမိုက်တွေတုပ၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မထင်မှတ်ကြနဲ့၊ လွတ်အောင် ရှောင်ကြ’ဟူ၍ ရှေးခေတ်ဆရာတော်ကြီးတို့က တပည့် ဒကာများအား ဆုံးမ သြဝါဒပေးလေ့ ရှိကြ၏။

ထိုသူနေသော ရပ်ကွက်ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်များမှ လူတို့သည် လည်း စုန္ဒ၏ ဝက်သံကဲ့သို့ အော်ဟစ်နေသံကို နေ့ရော၊ ညရော အသံ မစဲ ဆက်တိုက်ကြီး မရပ်မနား ကြားနေရသောကြောင့် ဘယ်သူမှ နားချမ်းသာမှု မရကြပါ။ အိပ်စက်၍လည်း မရကြတော့ပါ။

ကိုယ်သာဖန် ကိုယ် ကံရဲ့ အချပေပ

တစ်ကွက်ကလေးမှ သက်သာရာ မရ၊ ပူလောင်လွန်းလှသော ဒုက္ခဝေဒနာကြီးကို အော်မြည် ပြေးသွား ခံစားရင်း သေဘေးကို လည်း ကြံတွေးကာ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်စိတ် လွှမ်းမိုးလျက်ဖြစ်နေသော ဝက်သတ်သမားကို အိမ်နီးချင်း ပတ်ဝန်းကျင် လူတို့က သူ့အိမ်၏ ပြင်ပသို့ထွက်မသွားနိုင်စေရန် သူ၏ နေအိမ်၌ တံခါးများဖြင့် အစွမ်း နိုင်ဆုံးနည်းဖြင့် ပိတ်ထားကြသည်။ ပိတ်ဆို့ပြီး အိမ်ပြင်မှ လူအများက စောင့်ရှောက်နေကြရသေး၏။

ထိုအချိန်တွင် သင့်ထိုက်နှင့် သင့်ကံ အကျိုးပေးချက်ကို သိမြင် ကြရာ၏ဟု သြဝါဒပေးပါ၏။ ဝက်များကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ် စားသောက်ရောင်းချနေလာခဲ့သော စုန္ဒသည် ငရဲမီး၏ ဒဏ်ကို ပြင်းစွာ

ပူလောင်ခြင်း မသေခင် လူ့အရှင်လတ်လတ်ကပင် ခံစားနေရလေပြီ။
 ပူလောင်ခြင်း ဒဏ်ချက်က ညွှာတာမှ မရသဖြင့် မြင်ရသူများပါ
 ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဟစ်အော်မြည်တမ်းရင်း သူ၏အိမ်တွင်း၌ နေ့ည
 ဆက်တိုက် အနားမရှိ လှည့်လည် ပြေးသွားနေခဲ့လေရာ တစ်ရက်ပြီး
 လျှင် နောက်တစ်ရက် လာခဲ့၏။ သက်သာခွင့် မရှိ၊ ထိုနည်းဖြင့်
 (၇) ရက် ကြာသွားလေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင် လူအများ မလွဲသာ မရွှေ့ငိမ်သာ၍ ဝိုင်းဝန်း
 ကြည့်နေကြရာ တစ်ဘဝတွင် မမြင်ရဖူး ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကြီး
 တစ်ခုကဲ့သို့ နေ့ညရက်ဆက်ကြည့်လာခဲ့ပြီး (၇) ရက် ကြာသောနေ့တွင်
 သေလွန်သွားလေ၏။ သေလွန်ပြီးလျှင် အခြားမရှိ၊ တစ်ဆက်တည်း
 ခံအောက်အဝီဖိငရဲကြီးသို့ ကျရောက်သွားလေတော့သည်။ သူ၏ အိမ်သူ
 အိမ်သားများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် လူအများသည် မမြင်လိုသော အိပ်
 မက်ဆိုးကြီး မြင်မက်နေရဘိသို့ ခံစားနေခဲ့ကြရာမှ အသံတိတ်သွားလေ
 ၏။ လှုပ်ရှားနေမှု ရပ်သွား၏။ စုန္ဒဟူသော နာမည်နှင့် သူ၏ ရုပ်ကြွင်း
 ခန္ဓာ ကျန်ရစ်သည်။ သူ၏ ဥတုဇရုပ် မြေမြှုပ်ပြီးလျှင် အားလုံး မျက်စိ
 အေး၊ နားအေးသွားကြ၏။ သို့သော် မြင်ခဲ့ရပြီး မြင်ကွင်းမူကား -
 သူငါ အားလုံးက မြင်ယောင် ကျန်ရစ်နေလေသည်။

ရဟန်းတို့ဝင် အတွေ့ မှားမိကြ

မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များက စုန္ဒ၏
 နေအိမ်အနီးမှ ဆွမ်းခံ ကြွရောက်ရင်း ဖြတ်သန်း သွားကြစဉ်
 ဝက်အော်သံနှင့် မခြား အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်နေသံကို နေ့စဉ်
 ကြားနေကြရ၍ ‘အသတ်ခံကြရသော ဝက်တွေက ကြောက်လန့်၍
 အော်ဟစ်နေကြရှာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူတယ်’ ဟူ၍ တင်မှတ်တော်မူကြ
 သည် ဘုံ၏။

ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား
 လျှောက်ထားကြလေသည်။

‘ဘုန်းအတတ်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ... ဝက်သုတ်၍ အသက်မွေး
 လာသူ စုန္ဒက သူ၏အိမ်ကို ‘တံခါးပိတ်၍ ဝက်တို့ကို အဆက်မပြတ်
 သတ်နေသည်ဟု ယနေ့ဆိုလျှင် (၇) ရက်တေ့ခင် ကြာပါပြီ’ ဘုရား။

တစ်စုံတစ်ခုခုသောလူစု ထမင်းကျွေးပွဲ ပြုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်မယ်ထင်ပါ
တယ် ဘုရား။

‘ဤမျှလောက် အများအပြား ဝက်တွေကို သတ်ဖြတ်နေ
သော ထိုသူအား ချစ်ခင်တတ်သော မေတ္တာစိတ်ဆိုတာ တစ်ချိန်
တစ်ခါမျှ ရှိမယ်မထင်ပါ။ သနား ကြင်နာတတ်သော ကရုဏာစိတ်
ဆိုတာလဲ တစ်ချိန်တစ်ခါမျှ ရှိမယ်မထင်ပါ။ သတ္တဝါတို့၏ အပေါ်
ဤကဲ့သို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော လူစားမျိုးကို တစ်ရံတစ်ခါမျှ
ရှေးက မတွေ့ရ၊ မမြင်ရဖူးပါ ဘုရား’ ဟူ၍ ရိုသေစွာ လျှောက်ထား
ကြကုန်၏။

ဘုရား ဟောတော်မူချက်

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ‘ချစ်သား ရဟန်းတို့- ဝက်သတ်
သမား ထိုစုနွသည် ဤ (၇) ရက်တို့၌ ဝက်တို့ကို သတ်ဖြတ်နေခြင်း
မဟုတ်ပါဘူး။ သူပြုလုပ်ခဲ့သောကံနှင့် အလားတူစွာသော မကောင်း
ကျိုးသည် ထိုသူအား ထင်ရှားစွာ လာနေပေပြီ။ အသက်ရှို့စဉ်ပင်လျှင်
အဝီစိမ့် ငရဲပူသည် ဝင်လာခဲ့ပြီ။ ရောက်လာခဲ့ပြီ’

ဘုရားရှင်က ဆက်လက်၍ - ‘ဝက်သတ်သမား စုနွသည် ငရဲ
မီးက ပြင်းစွာ ပူလောင်နေသဖြင့် (၇) ရက်ပတ်လုံး ဝက်ကဲ့သို့ ဟစ်
အော်လျက် သူ၏ နေအိမ်အတွင်း၌ ဆောက်တည်ရာ မရအောင် လှည့်
ပတ်ပြေးသွားနေရခြင်း ဖြစ်တယ်။ (၇) ရက်မြောက်သော ယနေ့တွင်
သေခြင်းသို့ ရောက်၍ အဝီစိမ့်ငရဲ၌ ကျရောက်သွားရလေပြီ’ ဟု မိန့်တော်
မူလေသည်။

ထိုအခါ တပည့်ရဟန်းများက ပြန်လည်၍ ‘မြတ်စွာဘုရား-
ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော ဤဘဝ၌ပင် ဤကဲ့သို့ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်း
ဖြစ်ရတယ်။ တစ်ဖန်ဆက်၍ တမလွန်လောကဖြစ်သော နောက်ဘဝ
၌လည်း စိုးရိမ်ရာ-ပင်ပန်းကြီးရာ အရပ်၌ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ သူ၏
ဘဝကား အဖြစ် ဆိုးလိုက် ပါဘိခြင်း၊ ဪ...ဘယ်ဘဝမှာမှ
သက်သာခြင်း မရှိလေတကား’ ဟူ၍ ညည်းတွားကာ လျှောက်ဆိုကြ
လေသည်။

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရဲ့

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဆက်လက်၍ - 'ချစ်သား ရဟန်းများတို့... ဟုတ်မှန်ပေ၏။ ဘဝသံသရာကျင်လည်ရေး၊ နေထိုင်စားသောက်ရေးကို လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့်ဟု မျှော်တော့မှုမရှိ၊ သတိမထား၊ ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်သွားမယ်။ ဘာဖြစ်သေးလဲ' ဟူ၍ လူမိုက်စိတ်ကြမ်းဖြင့် ပရမ်းပတာ မိမိ၏ ပြစ်မှုသည် မိမိထံ ပြန်ရောက်လာ၍ ဒဏ်ခံရတတ်မြဲ ဆိုတာကို မေ့လျော့နေတတ်ကြတယ်။ ဒီလို အပြစ်ကို အပြစ် ဟူ၍ မမြင်တတ်သူတို့ မည်သည်ကား လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်း၊ သာမဏေ ဖြစ်စေ၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ နှစ်တန်သော ဘုံဘဝတွင် ချမ်းသာမှု မရှိဘူး။ စိုးရိမ် ပင်ပန်းကြရသည် သာတည်း' ဟူ၍ မိန့်တော်မူလေ၏။

(ဘုရားရှင် ဟောချက် အဓိပ္ပာယ်ကျ အတိုင်း စကားပြေအောင် ရေးသည်။)

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဤဒေသနာတော် ဂါထာပုဒ်ကို ရဟန်းတော်တို့အား ဟောကြားတော်မူလေသည် -

ဣဓ သောစတိ ပစ္စ သောစတိ၊
 ပါပကာရီ ဥဘယတ္ထ သောစတိ။
 သော သောစတိ သော ဝိဟညတိ၊
 ဒိသ္မာ ကမ္မကိလိတ္ထမတ္တနော။

(ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်)

ပါပကာရီ၊ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ ရှိသောသူသည်။
 ဣဓ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက ဤဘဝ၌လည်း။ သောစတိ၊
 စိုးရိမ် ပင်ပန်းရ၏။ ပစ္စ၊ တမလွန်လောက နောက်
 ဘဝ၌လည်း။ သောစတိ၊ စိုးရိမ် ပင်ပန်းရ၏။ သော၊
 ထိုသူသည်။ ဥဘယတ္ထ၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်တန်
 သော ဘဝ၌။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ ပင်ပန်းရ၏။
 အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ကမ္မကိလိတ္ထံ၊ ညစ်ညူးသော
 အကုသိုလ်ကံ၏ ကြမ္မာကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်ရ၍။ သောစတိ၊
 စိုးရိမ်ရ ပင်ပန်းရ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝိဟညတိ၊
 စိတ်မချမ်းသာ ကိုယ်နှမ်း ပင်ပန်းရတတ်၏။

ဘုရားရှင်က တာညှိရဟန်းများအား ဟောကြားတော်မူသော ဤဒေသနာ၏ ဆိုလိုချက် အဓိပ္ပာယ်ကျကို ပြောရလျှင် လူဟူသမျှ အစာ ရှာစားရခြင်း ဖြစ်၏။ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှ တစ်ခုခုတော့ လူတိုင်းကိုယ်စီ ရှိကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လက်စ မဆုံးသေးသော သံသရာ ကျင်လည်ရေးကို အဓိကထားရမည်။ နောင် မိမိ ခံရမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို အလေးမပြု၊ ဂရုမထားတတ်ကြသူများ သည် မျက်မှောက် ဘဝ၌လည်း မရှုမသွနှင့် ဒုက္ခကြုံရ၏။ နောင်ဘဝ အဘွက်လည်း ခံယူရန် ပြစ်မှုကြီး တန်းလန်း ပါသွားတတ်ကြ၏။ ဤအချက်ကို လူ့ဘာတွင် အရေးအကြီးဆုံး အချက်ဟု မှတ်ကြ ရာ၏။

အသက်မွေးနေကြရာတွင် ဝေတ္တာတရား ထားရမည့် လုံးဝ မသိသူတွေရှိကြ၏။ သနားကြင်နာမှု ကရုဏာ ကင်မဲ့သူတွေကား ဤလောကတွင် ရှိ၍ မဆုံး၊ မြင်၍ မကုန်နိုင်သော များလွန်းနေကြ သည် ဆိုရမည် ထင်၏။ မယုံလျှင် လူ့လောကကြီး လှည့်လည်ကြည့်ရန် မလို၊ တစ်ခုသောဈေးဝယ် တစ်စေ့တစ်စောင်း ကြည့်စမ်းပါ။ မမြင် ချင်၍ မနေရာ၊ တွေ့ရ၊ မြင်ရပေလိမ့်မည်။

နောက် မိမိသာလျှင် ဒဏ်ပြန်ခံမည့် ဒုက္ခကြီးကို လုံးဝ မေ့ လျော့ကာ တစ်ခဏတာ တစ်နပ်စာ ကလေး စားသောက်ရန် အတွက် နှင့် ကြောက်ဖွယ်ရာ ပါဏာတိပါတကံ ဒုစရိုက်မှု အလုပ်မျိုးတွေကို ရွေးချယ်၍ အသက်မွေးမှု၊ ဝမ်းကျွေးမှု ပြုလေ့ ရှိကြသူများကိုမူ ဤ အရှင်အနေဖြင့် သနား၍ မဆုံး ဖြစ်မိသည်။ ဘဝသံသရာတစ်ခွင် ကျင် လည်လေသမျှ ခံရှာရလေဦးတော့မည်ကို တွေးမြင်နေ၍ သနားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သတ္တဝါသတ်၍ အသက်မွေးမှုနှင့်

တစ်ခါက သက်ရွယ်တော်ကြီး ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် ဤ အရှင် ဘဝနောက်ပိုင်း ကျန်းမာရေး မကောင်းကြပုံ၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ဒီပုဂ္ဂိုလ် စသည် မြင်ခံဘူးသမျှ အကြောင်းပြု၍ (ဘဝသံသရာ ကျင် လည်နေကြရာတွင် တစ်ချိန်က လွန်ကျူးမိသော ပါဏာတိပါတကံ အကြောင်းရင်း) အစရှိကာ နိဗ္ဗာန်မရသေးမီ ကာလပတ်လုံး ဘဝ အထွေထွေ သောင်းပြောင်းရာရာ စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့ရဖူး၏။

သံသရာပဋိကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရ

အဆိုပါ ဆရာတော်ကြီးက လူ့ဘဝရနေခိုက်မှာ သတ္တဝါတွေ သတ်၍ အသက် မမွေးသင့်ကြောင်း၊ ဘဝတစ်ခုမှ မိုက်မဲမှုကြောင့် နောင်ဘဝ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ရောဂါသည်ကြီးတွေ ဖြစ်၍ မိမိ သာလျှင် ဒုက္ခကြီးစွာ ခံယူသွားနေရမည့် အရေးကို တွေးကြောက်ဖို့ ကောင်းကြောင်း အမိန့်ရှိသွားပုံ မှတ်မိနေ၏။

အမှန်မှာ သတ္တဝါတို့ကို မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မသတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မသတ်စေမှ အပြစ်လွတ်၏။ ထို့ထက် စင်ကြယ်စေရန်မှာ-- 'သူတစ်ပါး သတ်ကြပုံ၊ သတ်၍ ရောင်းချကြပုံကိုလည်း ဝယ်ယူ အားပေးခြင်း၊ စားသောက်ခြင်း မပြုသော နေခြင်းသည် အရာရာ အပြစ်လွတ်၍ အစင်ကြယ်ဆုံး ဖြစ်ပါမည်'။

ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူချက်အတိုင်း 'သတ္တဝါတို့အသက်ကို သတ်နေသူများသည် မသေမီ လက်ရှိဘဝ၌လည်း ကိုယ် မကျန်းမာ၊ စိတ်မချမ်းသာနှင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေရ၏။ တမလွန်လောကဖြစ်သော သေပြီး နောက်ဘဝ၌လည်း ကိုယ်မချမ်းသာ၊ စိတ်မချမ်းသာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ကြုံတွေ့၍ နေကြရ၏။ ပစ္စုပ္ပန် ဘဝရော နောင် တမလွန်ဘဝရော နှစ်ကန်သော ဘဝတို့၌ ချမ်းသာမှုမရှိကြပါ။ တစ်မျိုးမျိုး ကတော့ စိုးရိမ်ပူပန်လို့ချည်း နေကြရတတ်၏။

သတိပြုရန်မှာ-- 'တစ်ခုသော ဘဝက မိမိ၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် ညစ်ညူးသော သတ္တဝါ သတ်ခြင်း မကောင်းမှု ကံကြမ္မာကြောင့် ရောဂါအမျိုးမျိုး ဖြစ်တတ်ခြင်း စသည်မှ ကိုယ်စိတ် မချမ်းသာနှင့် ပင်ပန်း ကြီးစွာ နေသွားရလိမ့်မည်။ သတ္တဝါ သတ်ခြင်းကြောင့် ဘာကောင်းကျိုးမှ မရှိ ဟူ၍ မှတ်ကြရ၏။ ဤကား ဘုရားရှင် ဟောတော်မူချက် ဆိုလိုရင်းတည်း။

ထို့ကြောင့်--
'ဪ...သံသရာ ဆိုတာ ဘဝအဖုံဖုံ မျောကြရတာမို့၊
ဖန်ခါခါ အိုနာ၊ မရဏ ကြုံကြုံပြီး မျောမှဖြင့်
ကံလောသာ အခြေတည်တော့တယ်
မသေမီ ဒုစရိုက် မကင်းမှဖြင့်

ပြေမဆည် မှုအပိုက်တွင်းဆီသို့
သက်ဆင်းကာ ကိုယ်သာခံရလိမ့်
ထိုမှကံ ပျို့ အန်လို့ မပြေဘူး
ကိုယ်သာဖန် ကိုယ် ဝေ့ရဲ့ အချပေပို့’

ဟူ၍ နှားမေတ္တာစာ လေးချိုးကြီး၏ စတုတ္ထအပိုဒ်တွင် ရေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

အပြစ်ကင်းအောင် အသက်မွေ မှီ

ဤတွင် ဘဝအတွက် စားသောက် နေထိုင်နည်းကို ပြောမည်။
လူ့လောက မြေပြင် တစ်ခုခုမှာ အသက်မွေးမြူ နေထိုင်ရန် နည်း
ပေါင်းများစွာ ရှိသလို လမ်းပေါင်းများစွာလည်း ရှိ၏။ များစွာထဲမှ
စိတ်ကြိုက်နည်းကိုယူ၍ နှစ်သက်သောလမ်းကို လိုက်နိုင်သည်။

ထမင်းစား နေထိုင်ဖို့ အလုပ်ကိုကြည့်လျှင် အပြစ်ကင်းသော
အသက်မွေးမှု အလုပ်တွေ များစွာရှိ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ချမ်း
သာ၍ သူတစ်ပါးအားလည်း ကိုယ်၊ စိတ် ချမ်းသာမှု ရစေသော
အသက်မွေးမှုကို ရှေးပါ။ ကောင်းသော အသက်မွေးမြူ နေထိုင်မှုကို
အတုယူပါ။ လူ့လောကတွင် အပြစ်ကင်းသော အလုပ်တွေက များများ
ကြီး ရှိသည်ဆိုတာ သင်တို့ သိကြပါသည်။ ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ ကျော်
သော လူတို့သည် စိတ်ချမ်းသာအောင် နေထိုင်ကြ၍ စိတ်ချမ်းသာမှု
ရသော အလုပ်ကို လုပ်နေကြသည်။

သို့ရာတွင် အနည်းငယ်သော လူအချို့သည် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း
မချမ်းသာ၊ သူတစ်ပါးလည်း မချမ်းသာသော အလုပ်မျိုးကို ကြံဖန်၍
ရှာဖွေလုပ်ကတ်ကြသည်။ သူတို့သည် မိုက်မဲသော သူများ ဖြစ်ကြ၏။
လူတစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်လောက်သာ ရှိသည်။ များသော်လည်း
သူတစ်ပါးအား ကိုယ်ရော၊ စိတ်ရော၊ ဆင်းရဲမှု ဖြစ်သောကြောင့်
ပေါ်လွင်၍ ထင်ရှားတတ်ကြသည်။ လူမိုက်၊ လူယုတ်မာအဖြစ် ပေါ်
လွင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူစားမျိုး၏ စိတ်ဆန္ဒသည် ကြွေဝါတွေ သတ်၍ အသက်
မွေး နေထိုင်ချင်ကြသည်။ သတ္တဝါတွေ သတ်ရသောကြောင့် မိမိ၏

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရုန်းကြပို့ရဲ့

စိတ်လည်း ချမ်းသာမှုမရှိပါ။ မိမိ၏ကိုယ်လည်း ဆင်းရဲဒု၏။ မိမိ၏ မိုက်မဲ
သော လုံ့လ ပယောဂကြောင့် သတ္တဝါတို့လည်း လွတ်လပ်ချမ်းမြေ့
စွာ မနေကြရ။ ထိတ်လန့်ခြင်း- ကြောက်ရွံ့ခြင်း- စိုးရိမ်ခြင်း- ပင်ပန်း
ခြင်း ဒုက္ခကြီး ခံကြရရှာ၏။ ယင်းသို့ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသား ဒုက္ခ
ရောက်စေသော အလုပ်ဆိုးတို့မှ ရှေးချယ် လုပ်ချင်တတ်ကြသည်မှာ
သံသရာ ကျင်လည်ခြင်း မှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တောသဲ ဖြတ်သွားလျှင် ဆူးပင်တွေက ခန်းသွားသူကို
နှောင့်ယှက်မှု ဖြစ်ကြစေသကဲ့သို့ လူ့လောကကြီးတွင် ဆူးပင်
နှင့်တူသော သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးချင်သူတွေ ရှိနေကြလျှင်
(ထက်ကပ်ခေတ် လူ့လောက၌ နေကြရဘိသို့) လူ့အားလုံး
ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်ကျန်းမာခြင်း ရှိကြမည်
နည်း၊ ထိုမြင်ကွင်းကို သတိပြုမိလျှင် 'လူ့လောက အတွင်း
ငါသည် ယနေ့မှစ၍ ဆူးပြောင့်နှင့်တူသော ဘဝမျိုး တစ်ရံ
တစ်ဆစ်ကလေးမျှ မဖြစ်ရပါစေနှင့်' ဟူ၍ ဆုတောင်းခြင်း
ပြုရမည်။ စိတ်တွင် ဆောက်တည်၍ မြဲစွာရွှေ့ကြပ်သွားပါ။
မြတ်သော လူ့ကောင်းဘဝ ရောက်သွားမည် မှတ်ပါ။

'အဘယ် အကြောင်းကြောင့်မှ လူ့လောကတွင် သတ္တဝါတို့
အပေါ် ဒုက္ခပေးချင်သော စိတ်ထားရှိသော လူ့အားမျိုး ပေါ်လာ
ရလေသနည်း' ဟူ၍ သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးတို့က တစ်ခါ
တစ်ရံ တွေးခေါ်ခဲ့ကြဖူးသည်ဆို၏။ 'ထို တွေးဆကြည့်ကြဖူးသူတို့ကား-
မြန်မာပြည် သာသနာလောကတွင် စာပေကျမ်းဂန်တတ် ဆရာတော်
ကြီးအများနှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် မွေ့လျော်တော်မူကြသော ဆရာတော်ကြီး
အဆက်ဆက်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ မလိုလားအပ်သော အစိတ်အပိုင်းတွေဟူ၍
မြင်တော်မူကြသောကြောင့် ညည်းတွားမိကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နေ့စက်ခံစွဲ ပါခဲ့သော အထုံဆိုး

သတ္တဝါတို့သည် စွဲ၍အထုံပါခဲ့သော စရိုက်ကိုယ်စီ ရှိကြမြဲ
ဖြစ်၏။ ကောင်းသော အလေ့ အထုံပါသူတို့က များကြသည်။ ကောင်း
သော စရိုက် အလေ့ အထုံပါသူတို့က 'ကောင်းသော အလေ့ အထုံ
ပါသူတို့လောက် မများကြပါ။ ရံခါကောင်း၍ ရံခါမကောင်း' ပုံသေ

မရှိ၊ စိတ်မပိုင်၊ ဝါသနာမခိုင်၊ ရော၍နွဲ့ကာ ယိမ်းကာ ပါတတ်သူတို့က အများဆုံး ဖြစ်ကြသည် ဆို၏။ တောင်လေလာလျှင် မြောက်ဘက်သို့ ယိမ်းကြ၍ မြောက်လေကိုက်လျှင် တောင်ဘက်သို့ ယိမ်းကြသော သစ်ပင်၊ ဝါးရုံ၊ ကျူတောတို့ကဲ့သို့ ‘စိတ်မခိုင်သူ’ မခိုင်မနိုင်သော သတ္တဝါတွေက အများဆုံး ဖြစ်ကြသည်။

‘လူ့လောကတွင် မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ချင်ကြသော ဝါသနာ ဆိုးပါသူတို့ကို အဘယ်ကြောင့် ထိုသူတွေစိတ်က သူတစ်ပါးကို အနှောင့်အယှက် ပြုချင်ကြသနည်း၊ သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးချင်ကြသနည်း၊ သတ္တဝါချင်းအတူတူ သူတစ်ပါးကို သေစေချင်ကြသနည်း၊ သူတစ်ပါးကိုသတ်၍ ထိုသူ၏ ရုပ်ကြွင်းခန္ဓာကိုယ်မှ စားသုံးချင်ကြလေသနည်း’ ဟူသော တွေးဆချက်ကို မြန်မာပြည် သာသနာဝင်တို့က ရှေးခေတ် စာပေကျမ်းဂန်တတ် ဆရာတော်ကြီးတို့က တွေးဆခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ ဤအရှင်သည်လည်း တွေးဆခဲ့ဖူး၏။ လေးလေးနက်နက် တွေးခေါ်၍ မြော်မြင်စရာကိုလည်း လက်လှမ်းမီရာ ရှာကြံကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ တောတောင်၌ တစ်ပါးတည်းနေသူဖြစ်၍ မေးမြန်းစရာ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ် အဖော်မရှိသောကြောင့် ဆွေးနွေးစရာ မရှိပါ။

ချိုးသိမ်းငှက်နှင့် ဆက်ရက်ငှက်ကလေးများ

တွေ့ကြုံရသော အကြောင်းတစ်ခုကို အခြေခံ၍ သံသရာ ကျင်လည်နေကြသော သတ္တဝါတို့တွင် သူတစ်ပါးနှင့် မတူသော စိတ်သဘာဝ၊ သူတစ်ပါး ဒုက္ခပေးချင်သောစိတ် ရှိရပုံ၊ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးချင်သောစိတ် ရှိရပုံ၏ အကြောင်းကို လေးနက်စွာ တွေးဆခဲ့ကြောင်း ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဤတွင် စကားအလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြပါမည်။ စိတ်ပညာသဘောပါ၍ တွေးခေါ်မှုပညာ အခြေခံဖြစ်စေသည်။

တော, တောင် သာယာချိန်

တောင်တန်းများ ပေါ်၌ သစ်ခွပန်းများ ပွင့်နေကြသော နွေရာသီ အချိန်သည် တော, တောင် တစ်ခွင် သာယာခိုက် ဖြစ်၏။ တော, တောင်အတွင်း လှည့်လည်နေခဲ့ချိန် ကြာပြီဖြစ်သော ဤအရှင်သည် တော, တောင် သာယာခိုက် နွေရာသီ အချိန်၌ ပင်ကြီးရိပ်ကြီးတို့၏ သဘာဝသာယာပုံကို စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ပါးတည်း

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစဉ်

တော၊ တောင်ခရီး သွားလာရင်း နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းသော တော အရေး၏ ရှုခင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်ရှု၍ ရှေး သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဝိဝေကနှင့် ပျော်လေ့ ရှိကြပုံ စိတ်ချမ်းသာမှု အရသာကို ခန့်မှန်း၍ မိမိ၏ စိတ်အာရုံတွင် လက်လှမ်းမီသမျှ ခံစားကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ ဘဝဟောင်းမှ ဓာတ်ခံပါ၍လော မသိ၊ ထိုစိတ် ဝိဝေကနှင့် တိတ်ဆိတ် သော တော၏ ချမ်းသာမှု အရသာကို မမိတမီ ခံစားကြည့်ချင်မှု အခြေအနေ တိုက်ဆိုင်လာလေလျှင် ဆန္ဒရှိတတ်သည်။ စွဲနတ်ဝင်စား ခြင်း၌ ပျော်မေ့လေ့ ရှိသော ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်ဆန္ဒနှင့် တူယောင်ရှိသည် ဟု ဆိုရမည် ထင်၏။

တော၊ တောင် သဘာဝ အရသာ

လွန်လေပြီးသော တစ်ချိန်တွင် တစ်နေ့သ၌ ဤအရှင်သည် ပင်မြင့်မြင့် ထူထပ်သော ထင်းရှူးတောကြီး အုပ်ဆိုင်နေပုံကို နှစ်သက် လှ၍ အပြင်ဘက်မှ အကြိမ်ကြိမ် လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ကြည့်ဖန် များခဲ့ပြီးနောက် အဆိုပါနေ့၌ တောအုပ်ကြီးအတွင်း ဝင်ကြည့်ဖြစ် လေသည်။ ဗောဓိပင်တောင်နှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သော 'ကျောက်ကြီး တောင်ဆွယ်' ခေါ်ကြသော 'လုံပီး' တောင်ကြီး၏ တောင်လက်မောင်း ကြီး တစ်ခုပေါ်သို့ နေ့သန်းရန် အလိုရှိ၍ ဤအရှင်တစ်ပါးတည်း တက် ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဤတွင် 'နေ့သန်းရန်' ဟူသော စကားသည် ရှေးခေတ်သုံး နိပါတ်တော် စကားဖြစ်၏။ ဤခေတ်သုံး စကားဖြင့် တရားထိုင် ရန်- တရား နှလုံးသွင်းနေရန်- ပုတီးစိပ်နေရန် ဟူ၍ ပြောကြမည်။ အချိန်ကတော့ အတန်ကြာခဲ့၍ အတိတ်ကာလမှ အပိုင်းကဲ့သို့ ဆိုရ ပါမည်။

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစဖြစ်သော ၁၃၁၀-ခုနှစ်၏ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၈) ရက် ဥပုသ်နေ့တွင် ဖြစ်၏။ ပုံမှန်မှာ- တောင်တန်းများပေါ်၌ မိုးလရာသီ နောက်ပိုင်းတွင် မိုးစေ့၍ ရွာသန်း မြဲ ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်တွင် ထူးခြားစွာ မရွာပါ။ သီတင်းလည်းကျွတ်- မိုးလည်း ကုန်ပြတ်သော နှစ်ထူးဟု ဆိုရပါမည်။ တန်ဆောင်မုန်း လဆန်းပိုင်းမှ စ၍ တောင်တန်း တစ်လျှောက်လုံး သာယာ ခြောက် သွေ့နေ၏။

တိတ်ဆိတ်သော တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သွားသော အခါ စိတ်ကြည်နူးဖွယ် တကယ်ကောင်းသော တောကြီး တောင်ကြီး၏ သဘာဝ အရသာကို အချိန် အတန်ဝယ်ကြာအောင် နှစ်သက်စွာ ဆင်ခြင်နေမိ၏။ ရှေးရှေးသော ဘေဒိယသစ်က စိပ်ပုတီးနှင့် ရိပ်ကြီး ခုံပင်ကြီးတို့သည် ဤသို့သော ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းသည့် နှစ်သက်ဖွယ်ကို မြတ်နိုးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည် ဟူ၍လည်း မှန်းဆကာ တွေးတောမိသည်။

ဘောကြီးဆိုသော်လည်း ဤတွင် သစ်ပင်တို့ ခြားနားပုံ ပြောမည်။ ထင်းရှူးသစ်တောကြီးများ၏ သဘာဝသည် အောက်ခြေ၌ ရှင်းနေကတ်၏။ အခြားသစ်ပင်များ၊ ချုံနွယ်များ၊ မြက်ရှည်တောကြီးများ ပေါက်ရောက်နေခြင်းမရှိ၍ အခြား သစ်ပင်ကြီးတောကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးခြင်း မရှိပါ။ ဤအရှင်၏ အရှေ့၌ ရိသမျှ သစ်ပင် အားလုံး ပင်မြင့်တွေ့ချည်း ဖြစ်ကြ၍ အမြင့်ရှင်းပါတိသည်။

ပိုးနှောင်းတောပန်းများသည် နေရာကြီးကြား၌ ပွင့်လျက်ရှိကြ၍ သင်းပျံ့ပျံ့ အနံ့ကလေးများ ရှူရှိုက်ရ၏။ အမည်မခေါ်တတ်သော သစ်ပင်ငယ်များက ထိုမဏ္ဍိမှ ပွင့်လျက်ရှိကြရာ ဆောင်းဦးကြို့ လေပြည်နှင့် နေ့၌ ပန်းရနံ့ကလေးများ ချိုလှတိ၏။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ တောင်လုံးကျော်ငှက်များ၏ သစ်ပင်မြင့်မြင့် ထိပ်များမှ ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်နေကြသံကို ရံခါ ကြားရ၏။ သို့သော် အများစုအားဖြင့် လှီတောအုပ်ကြီးသည် နှစ်သက်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဆူညံသော ငှက်ရန်ဖြစ်သံများ

ကြီးမားသော ထင်းရှူးပင်ကြီးကပ်ပင်၏ အောက်၌ ဘောင်အောက်မှ ထက်လာခဲ့၍ အဖောဖြေရင်း ခေတ္တဆိုဝင်သည်။ ယိုင်နေခိုက်တွင် ကြည်လင်သောစိတ် ဝင်စားလာ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံတစ်ခု ဟူမည်ဟု ရှေးဦးစွာ မေတ္တာဖြန့်ပွားခြင်းကို စတင်သည်။

ဤသား ... နောင်ခေတ် ပုဂ္ဂိုလ်ငယ်များ အတွက် ဖော်ပြခြင်းတည်း။

အလုပ်စတင်နေစဉ် မကြာခင်အတွင်း တိတ်ဆိတ်သောတော၏ ကြည်နူးဖွယ်သဘာဝကို ဆူညံလှသော ငှက်သံလေးများက ကြားရပုံ

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံ့ခိုင်ရုံ

ခံစားချက် မကောင်းပါ။ ဤအရှင်၏ သမာဓိ ရစပြုနေသော စိတ်အာရုံကို နှောင့်ယှက်ကြသည်။ နှောင့်ယှက်ကြသလို ဖြစ်နေ၏။

ငှက်သံများသည် ရိုးရိုး မြည်နေကျအသံမျိုး မဟုတ်ပါ။ မြစ်ဆိပ်၌ တံငါသည်အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြသကဲ့သို့ ကြက်ကြက်ဆူအောင် ညံ့နေကြသည်။ ဘာဖြစ်ကြလေသနည်းဟု သမာဓိပျက်နေသောကြောင့် ထိုအသံများ ကြားရာဆီသို့ ဂရုစိုက် နားထောင်နေမိ၏။

မိမိနေထိုင်လျက်ရှိသော နေရာမှ ရွှေတူရွှေ မကျတကျ အအက်အနည်းငယ် အနိမ့်ပိုင်းတစ်ခုခုရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အတန်ငယ် ကွာလှမ်း၍ ငှက်များကို သဲကဲ့အောင် မမြင်ရပါ။

ယိုနေရာ၌ ညောင်ချပ်ပင်နှင့် ကပ်မြောင် ရောနှော၍ အရွက်များထပ်ကာ အားကောင်းသော အမည်မသိ သစ်ပင်ကြီးများ စုံပေါက်နေကြရာ ထိုသစ်ပင်ကြီးများ၏ ပင်ယံထက်မှဖြစ်ကြောင်း အသံများက ထင်ရှား၏။ အသံများက ရပ်နားသွားခြင်း မရှိ၊ ကြိုးကြိုးစားစား ဆူညံလွန်းနေကြသည်။ ဤအရှင်သည် နဂါးတို့ထံမှ 'သဗ္ဗရဒညုတမန္တန်ဒေါသော မာကထစကား' ကို မတတ်သော်လည်း ငှက်တို့၏ ဒေါသသံပါ အသံများကြောင့် သူတို့ အချင်းချင်း အနှိုင်မခံလို၍ ရန်ဖြစ်နေကြကြောင်းကိုတော့ ခန့်မှန်း၍ သိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကရုဏာစိတ် ဝင်လာသည်။

ကြံ့ရာတခြား ဖြစ်ရာတစ်မျိုး

တရားရှာမှီးလိုကြသော ကမ္မဋ္ဌာန်းသမားတို့၏ အပြောမျိုးဖြင့် မာရ်နတ် အဖျက် လှည့်စားမှုတစ်မျိုး ဟု တွေးဆကြမည်လော မသိပါ။ ဤအရှင် စိတ်အာရုံကတော့ မူလရည်မှန်းရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံဆီသို့ မရောက်ရမီ ထိုငှက်သံများကိုသာ စူးစိုက်ချင်သည့်ဇောက များနေသည်။ ထို့ကြောင့် သတိပြု နားထောင်သည်။

တောတောင်ထဲ၌ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ကြသော ငှက်ကလေးများသည် အဘယ်ကြောင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေကြ လေသနည်း။ သူတို့၏ ပင်ကို ဓလေ့ ထုံးစံ ဖြစ်လေသလော၊ ထူးခြားသောအကြောင်း တစ်ရပ်ကြောင့် ပေလော ဟု သိလိုစိတ်ရှိ၍ စေ့စပ်စွာ အခြေအနေကို

၆ [ပဉ္စမအကြိမ်]

လေ့လာသည်။ လေ့လာသည်ဆိုရာမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရာ မှတ်ခွဲ၍
ငှက်သံများကို ဂရုစိုက် နားထောင်ရင်း သူတို့အနီးအပါးသို့ ချဉ်းကပ်
လာ မျက်စိဖြင့် ကြည့်သည်။ ငှက်ကလေးများ ဂနာမငြိမ် လှုပ်ရှား
နေကြပုံခြင်းရာကို မြင်ရ၏။ လေ့လာသောအခါ မကြာခင် ဖြစ်ရပ်
အကြောင်းမှန်ကို သိမြင်လေတော့သည်။

ချိုးသိမ်းငှက် တစ်ကောင်နှင့် ဆက်ရက်ကလေးများအုပ်စု ရန်
ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆက်ရက်ကလေးများသည် အေးဆေးစွာ
ရပ်နားပနေနိုင်ကြပါ။ ဣန္ဒြေမရ လူးလာပျံ့တက်လိုက်၊ သစ်ကိုင်းများ
ပေါ် ရွှေ့ကာပြောင်းကာ နားလိုက် လှုပ်ရှားရင်း ဆူညံနေကြသည်။
အကြောင်းမှာ ဆက်ရက်ငှက်ကလေးများ အုပ်စု နေထိုင်ကြသော
သစ်ပင်ကိုင်းပေါ်၌ ချိုးသိမ်းငှက်ကြီးတစ်ကောင် လာရောက်နားနေသော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

ချိုးသိမ်းနှင့် ဆက်ရက်များ

သစ်ကိုင်းပေါ်၌ နားနေသော ချိုးသိမ်းငှက်ကြီးကား ပိုင်စိုး
ပိုင်နင်း ရပ်တည်နေ၏။ သူ၏ မျက်စိက စေ့ကာ စောင်းကာကြည့်ရင်း
ဆူညံစွာ ရန်တွေ့နေကြသော ငှက်ငယ်များကို မလေးမခန့် ပုံဟန်ပြုနေ
ပုံ မူကောင်းလှသည်။ သစ်ပင်အုပ်စု၌ ဆက်ရက်ကလေးများ၏ အသိုက်
ခို၍ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် သူတို့၏ အမြဲနေရာ၊ အိပ်တန်းတက်ရာ ဖြစ်တန်
ရာသည်။ ထို့ကြောင့် ငှက်အချင်းချင်းကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးတတ်
သော ချိုးသိမ်းလာနားခြင်းကို နှင်ထုတ်ကြသည်။

ကျေးငှက်အမျိုးမျိုးတို့တွင် ချိုးသိမ်းသည် ငှက်ဇားပြ-ငှက်သူခိုး
ဖြစ်၏။ စိတ်ထားယုတ်မာသည်။ ရက်စက်စွာ သူတစ်ပါးအသက်သတ်၍
အသက်မွေးသော ငှက်မျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အခြားသော ငှက်တို့
ကဲ့သို့ အပြစ်ကင်း၍ ရလွယ်သော သစ်သီးကို မစားကြပါ။ သူတစ်ပါး
၏ အသိုက်များ လိုက်လံရှာဖွေ၍ ဥများကို ဖောက်သောက်ကြသည်။
ကလေးငယ်များကို တွေ့လျှင် သုတ်ချီကာ ထိုးဆိတ်ဆွဲပြီး စားမျှပစ်ကြ
သည်။ ဥရှင်ကလေးများနှင့် မိဘငှက်များမှာ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမဆုံး
ဖြစ်၍ မကျေမချမ်း ကျန်ရစ်ကြရသည်။

သံဃာ့အဖွဲ့ကို လွှတ်အောင်ရန်ကြံစီရုံ

ထို့ကြောင့် ချိုးသိမ်းငှက်နှင့် မျိုးနွယ်တူ သိမ်း၊ စွန့်၊ လင်းယုန်၊ မိန်ကောင်စသော ငှက်များကို ငှက်ယုတ်မာဟူ၍ လူတို့က ခေါ်ပြောလေ့ပြုကြ၏။ အမှန်ပင်ခက်ခဲစွာ အသက်မွေးရ၍ မစားရ တစ်ရက်၊ စားရတစ်ရက်နှင့် ရက်မှန် မစားကြရာ၊ ပိန်ချပ်ချပ်နှင့် အသက်ရှင်နေကြရမြဲဖြစ်၏။ အကျင့်ယုတ်မာသော ငှက်မုဆိုး၊ ငှက် ဓားပြမျိုးဖြစ်ရချက်မှာ သူတို့၏ နောက်ခံသံဟောင်း မကောင်း၍ ဖြစ်ကြောင်း သိမှတ်ရပေမည်။

ဤတွင် ပုထုဇဉ်တို့၏ စိတ်သဘာဝကို ပြောပြမည်။ တောအုပ် ကြီးအတွင်း မနုဿလူသားဆို၍ ဤအရှင် တစ်ပါးတည်းသာ ထိုအချိန်တွင် ပင်ယံတက်မှ ထိုငှက်နှစ်မျိုးတို့၏ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေ ကြပုံ အခြင်းအရာ မြင်ကွင်းကို မြင်နေရသောအခါ ဇာတ်ခုံပေါ်မှ နှိပ်စက်သူ ပုဏ္ဏားနှင့် သနားစရာ မင်းသားလေး ကြည့်မြင်နေရ ခိုက်တွင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် သနားစရာဘက်သို့ ပါဝင်နေကြ သကဲ့သို့ ဤအရှင်၏ စိတ်သည် သနားစရာဖြစ်နေကြသော ဆက်ရက် ကလေးများ ဘက်မှနေ၍ မချမ်းမသာ ဖြစ်လာသည်။ အကယ်၍ ဒေါသဖြစ်လွယ်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လျှင် မခံချင်သလိုလိုနှင့် ဒေါသ စိတ် ဝင်လာကောင်း ဝင်လာပေမည်။

‘သတ္တဝါတို့တွင် တောင်ပံဖြင့် ပျံသန်းကာ ခရီးသွားလာ နိုင်ကြသော ခြေနှစ်ချောင်းနှင့် နှုတ်သီးတစ်ခုစီ ညီမျှစွာ ပါကြသော ငှက်သတ္တဝါအချင်းချင်း တူကြပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ယုတ်မာ မှုဖြင့် အသက် မွေးချင်ကြလေသနည်း။ တောတောင်ထဲ၌ ငှက်တို့ စားစရာ သစ်သီးကြီးငယ်တွေ ပေါများစွာ ရှိနေသည် မဟုတ်လော့’ ဟူ၍ အခြားငှက်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်သော အသက်မွေးပုံ သဘာဝကိုပါ မနှစ်သက်သောကြောင့် တွေးခေါ်မိသည်။

ငှက်တို့ အချင်းချင်း အသနားမဖက်၊ ကိုယ်ချင်းမစား၊ သူ တစ်ပါး အသက်ကို ရက်စက်စွာသတ်၍ စားရမှ မိမိ အသက်ရှင်နေ နိုင်ခြင်းကား အဖြစ်ဆိုးလေခြင်းဟု သူတို့၏ ဘဝအကျိုးပေးဆိုးပုံကို သနားမိ၏။ အမှန်ပြောရလျှင် သူတစ်ပါး အသက်သတ်၍ စားရမှ မိမိ၏ အသက်ရှင်နေရခြင်း ဘဝမျိုးဟူသမျှ လုဖြစ်စေ၊ ငှက်ဖြစ်စေ၊

ခြေလေးချောင်း တိရုစ္ဆာန်ဖြစ်စေ အားလုံး မကောင်းပါ။ မြေမျိုး ကဲ့သို့ သက်ရှိသတ္တဝါဖမ်း၍ မျိုးနေကြခြင်း သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိကြလျှင်

ဤအရှင်၏ မျက်စိရှေ့ မြင်ကွင်းကို အထက် အောက်ပြန်၍ ‘ဆက်ရက်ငှက်များက ချိုးသိမ်းငှက်၏ အသိုက်အမြုံသို့ ဝင်ရောက် ကြပြီး ဥများကို ဖောက်သောက်ကြလျှင်-ကလေးငယ်များကို သုတ်ချီ ယူကာ ထိုးဆိတ် စားပစ်ကြလျှင် ချိုးသိမ်းငှက်တို့က ကြည်ဖြူစွာ သည်းခံနေနိုင်ကြမည်လော၊ ယင်းသို့ သည်းမခံနိုင်ကြဘူး ဆိုလျှင် သူတစ်ပါးသည်လည်း ငါတို့ကဲ့သို့ သည်းခံနိုင်ရှာကြမည် မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ချင်းစာတရား လုံးဝမရှိကြသော ငှက်ယုတ်မာ ဘဝမျိုး၌ ဖြစ်နေ ကြခြင်းမှာ အတိတ်ကံ မစင်ခဲ့ချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆက်လက်၍—‘ချိုး၊ ခါ၊ ငုံး၊ ဘီလုံး၊ ဆက်ရက်စသော ငှက် အမျိုးပေါင်းများစွာတို့သည် ရာသီအလိုက် သယံဇာတတောသစ်သီး များကို လွယ်ကူစွာ ရှာကြံစားသုံး နေကြသကဲ့သို့ ထိုချိုးသိမ်း ငှက်မျိုးတို့က အဘယ်ကြောင့် တောသစ်သီးစား၍ အဆက်မမေ့ နိုင်ကြရသနည်း၊ ‘မျိုးရိုးဗီဇကြောင့်လော’ ဟူ၍ အကြောင်းကိုတွေး ဆမိ၏။ ‘မျိုးရိုးဗီဇကြောင့်ဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ထိုမျိုးရိုးဗီဇ ဖြစ်ပေါ်နေရသနည်း’ စသည်ဖြင့် အကြောင်းရှာရင်း မကျေနပ်ချင် သော အတွေးအခေါ်များ ဤအရှင်၏ စိတ်အာရုံတွင် တစ်သိကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဤအရှင်သည် တောင်ရိုးလျှောက်၍ တောင်ပေါ်သားတပည့် ဒကာများအား ကိုယ်ချင်းစာတရား နှင့် ယဉ်ကျေးမှု တရားများ အခြေခံသားကာ လိုက်လံ တရား ဟောကြားပေးလာခဲ့သည်။ ယခု မိမိ၏ရှေ့တွင် မြင်တွေ့နေရသော ဆက်ရက်များအား ဒုက္ခပေးနေ သော ချိုးသိမ်းငှက်ကို ‘ကိုယ်ချင်းစာတရား လားပါ’ဟု လိုက်နာ စေရန်အတွက် မည်သူ့အား စကားပြန်ခိုင်း၍ မည်သို့ မည်ပုံ ဟော ကြားနိုင်မည်နည်း။

ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောပျလျှင် ဤအရှင်သည် အများသော သူတို့၏ ချမ်းသာမှုဖြစ်စေရန် မိမိကိုယ်တိုင်က ဆင်းရဲခံ၍ ဆောင်ရွက်

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရဲ

ပေးသွားနေမည်ဟု မဆွဲက ရည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့ဖူးသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤငှက်များကို ဘုန်းကြီးက နှုတ်ဖြင့် သာယာစွာ တရားဟော၍တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လူသံကိုသာ သူတို့ ကြားနိုင်ကြမည်။ ဘုန်းကြီး ဟောတဲ့တရား သူတို့က လူတို့ကဲ့သို့ နားလည်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ မိမိကလည်း ငှက်တို့က နားလည်နိုင်သော 'မာကထ' စကား မတတ်သေး၍ မစွမ်းသေးပါ။

ဤ အရှင်၏ ကရုဏာ စေတနာမူတွင် - 'သတ္တဝါ အများ' ဟူ၍ သုံးနှုန်းချက် ပါ၏။ သတ္တဝါအများ ဟူသော ဝေါဟာရတွင် လူနှင့် တကွ နတ်များ ပါ၏။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်များလည်း ပါ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ ကရုဏာ စေတသိက် အတွင်း၌ ချီးသိမ်းငှက်နှင့် ဆက်ရက်ကလေးများ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာမှု အတွက်လည်း ပါဝင်သည်။ လက်ငင်းပင် ပါဝင်စေရမည် ဟူ၍ မိမိစိတ်နှလုံးတွင် အမေးထုတ်သည်။ အဖြေလည်း ထွက်စေသည်။ အဖြေမှန် ထုတ်ပြီးလျှင် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရန် မခက်တော့ပါ။ အဓိကလုပ်ငန်းမှာ တောင်တန်းသား လူများကို ဦးတည်ချက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အများသော သတ္တဝါအများဟူ၍ သိမ်းကျုံး မူချထားခဲ့ဖူးသော မိမိ၏ ကရုဏာ ကွန်ချာတွင် အဟိတ် တိရစ္ဆာန်များ ပါဝင်သည်။ ကျေးငှက်များ အကျုံးဝင်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုလောလောဆယ် မြင်တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းမှာ ကာယကံရှင် ဖြစ်ကြသော ဆက်ရက်ကလေးများ ဘက်မှနေကြည့်လျှင် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အတော်ကြီးကို မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရှာကြ၏။ အရေးကြုံနေသော ဘူတို၏ ဒုက္ခကြီးကို ငါ့အနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ကူညီပေး၍ ချမ်းသာစေရမည်နည်း ဟူ၍ ခပ်သွက်သွက် တွေးဆရပြန်သည်။

သူတို့၏ အခြေအနေကို ခေတ္တစောင့်၍ ကြည့်၏။ ဆက်ရက်ကလေးများအုပ်စုသည် စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ပျာလောင်ပပ်နေကြသည်။ ဆူညံသောအသံများဖြင့် မရပ်မနား ရန်တွေ့ဆဲဆိုရင်း ရန်သူ ချီးသိမ်းကို အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကာ နှင်ထုတ်နေကြသည်။ သူတို့နည်းသူတို့ဟန် တတ်နိုင်သမျှနှင့် ဆူဆူညူညူ ကြိမ်ဆဲကြသည်။ ဝိုင်းအုံဆိတ်ကြရန်ကဲ့သို့ ပျံသန်းကာ-နားကာနှင့် ရုတ်ရက်ခတ်နေကြ၏။ အရွယ်ချင်း မတူ၊ အားချင်း မတူကြသော်လည်း အညံ့မခံလိုသော ဆက်ရက်တို့၏ သတ္တိကို ချီးမွမ်းစရာကဲ့သို့လည်း မြင်မိ၏။

သို့ရာတွင် ချိုးသိမ်းငှက်ကြီးကား ရှောင်ဖယ်၍ ပုံမသွားပါ။ သူ့ နားလက်စ ဘယ်ကိုင်းပေါ်၌ သံမိုနှင့် စွဲထားဘိသို့ မြဲမြံစွာ တည်ငြိမ်ချက် ကောင်းလေသည်။ ဤအရှင်သည် အတန်ကြာအောင် စောင့်၍ ကြည့်နေမိ၏။ ထူးခြားချက်မရှိ၊ အခြေအနေ ပြောင်းလဲပုံ မရ၊ ဆက်ရက်ငယ်တို့ဘက်မှ သက်သာရာကို မမြင်သေး၊ ငှက်ယုတ်မာ ကသာလျှင် ပိုမို အတင့်ရဲလာမည့် အသွင် မြင်နေရ၏။

သုတေသနကောင်း တို့ ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်နည်း

တွေ့ကြုံရသော မြင်ကွင်း၏ ထိုအချိန်ပိုင်းတွင် ‘သဗ္ဗေ သတ္တာ ကမ္မဿကာ’ ဟူ၍ ဥပေက္ခာ ရှုထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားလျှင် ကောင်းမည် လော၊ သို့မဟုတ် ငှက်ယုတ်မာကို ချောက်လှန့်ကာ ပြန်သွားစေပြီး ကာမှ စိတ်ရှင်းစွာနှင့် ပြန်သွားရကောင်းမည်လောဟု တွက်ဆရ၏။

ဘုန်းကြီးသည် သုတေသနကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ သုတေသန ကောင်းတို့မည်သည်မှာ သတ္တဝါတို့၏ ချမ်းသာရေးကို လိုလားကြမြဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်မှာ အစွန်းမထွက်ရန် လိုမသး သည်။ ‘မိမိလည်း ရတနာကျင့်ဝတ်နှင့် ညီစေရမည်။ သတ္တဝါ ဖြစ်ကြ သော ငှက်နှစ်မျိုးတို့၏ ရန်ပုံပြဿနာလည်း ပြေငြိမ်း၍ ချမ်းမြေ့သွား စေရမည်’ ။

‘ညှိနှိုင်းချက် ညီ၍ ပြီးပြတ်စေရလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်’ ဟူသော စိတ်ကြံပေါ်လာ၏။ ရှေးလွန်လေပြီးသော အချိန် စစ်ကြီး မဖြစ်မီအခါဆီက အင်းစိန်-ထန်းတပင်မြို့နယ်တွင် ‘နေကျော်ရွာကြီး နှင့် စွက်ကမဲရွာကြီး’တို့ နှစ်ရွာအကြားတွင် လူ့မိုက်ကြီးဘယ်ယောက် ၏ လှံဆော်မှုကြောင့် ဟစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ယောက်ျားတွေ ထွက်၍ ရန်ပုံကြီး ဖြစ်ကြရန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးကြ၏။

အချိန်မှာ နှစ်ဟောင်းကျန် နှစ်သစ်ဘူးဆဲ သင်္ကြန်ပွဲဖြစ်၍ အခါ ကြီးရက်ကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၌ ဥပုသ်သည်တွေ တရုန်းရုန်း ဝင်ထွက် သွားလာ များနေချိန်ဖြစ်၏။ သင်္ကြန်အတက်နေ့၌ ညနေ အချိန်တွင် အဆိုပါ နှစ်ရွာဘားတို့ ရန်ပုံကြီး ဖြစ်ကြရန် တုတ်ခား ကိုယ်စီ စွဲကိုင်၍ တာစုနေကြသည်။ မခံချင်စိတ်တွေ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့်

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစဉ်

အပျာမပေး ရိုက်ကြတော့မည်၊ ခုတ်ကြ၊ သတ်ကြတော့မည် ဆဲဆဲဖြစ်
နေရာ အချိန်မှာ လက်တစ်ကမ်းလောက်သာ လိုတော့၏။ မိန်းမများ
စိတ်မှာ သွေးချောင်းစီးအောင် သတ်ဖြတ်ကြတော့မည်၊ ဘယ်သူ့
ယောက်ျားသေကြမလဲ ဟူ၍ တွေးတော ပူပန်ကြကာ မမြင်ရက်၊
မကြားရက် ပူပန်နေရှာကြသည်။

မိနစ်ပိုင်းလောက်အလိုတွင် ဥပုသ်သည် အဒေါ်ကြီး အချို့၏
တိုက်ဘုန်းချက်ကြောင့် ထိုနှစ်ရွာပေါ်၌ သြဇာအာဏာ ရှိသော
ရေကျော် ဆရာတော်ကြီးထံသို့ ဒကာတစ်ဦး သုတ်သီး သုတ်ပျာ ရောက်
လာပြီး အသက်ပါ အခြေအနေ အကြောင်းအရာတို့ကို လျှောက်၏။
မေတ္တာ ကရုဏာ ကြီးတော်မူသော ဆရာတော်ကြီးသည် အချိန် မဆိုင်း
တောင်ဌေး တစ်ခု စွဲကိုင်ကာ ရုတ်ခြည်း ရန်ပုံကြီး စမည့် ဆဲဆဲ၏
မြေပြင်သို့ ကြွရောက်သွားသည်။

‘ဟောဟိုမယ် ရေကျော်ဆရာတော်ကြီး တောင်ဌေး တစ်
ချောင်းနှင့် ကြွရောက်လာနေတယ်’ ဟူ၍ လူတစ်ယောက်က အော်
ပြောလိုက်ရာ တုတ်ခားတွေနှင့် နှစ်ရွာသားတို့သည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့်
ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ်
ရာ သွေးသံရဲရဲ အကျိုးမဲ့ သေကျေကြရတော့မည့် ရန်ပုံကြီး မဖြစ်ကြ
တော့ဘဲ ပြေငြိမ်းသွားလေတော့သည်။ ရေကျော်ဆရာတော်ကြီးသည်
ထိုနှစ်ရွာသားတို့၏ ငယ်ဆရာဖြစ်၍ ငယ်ကြောက် တပည့်တွေ မဟုတ်
လော၊ ဆရာတော်ကြီး၏ ကြီးမားသော မေတ္တာ၊ ကရုဏာတော်
တန်ခိုးရှိန်ကြောင့် ဒေါသမာန် အရင်းခံသော ရန်ပုံ ပြေငြိမ်းသွားခဲ့
ဖူးလေသည်။ သူတော်ကောင်းတို့၏ မေတ္တာ ဓာတ်သည် စကား
တစ်ခွန်းမျှ မပြောရသေးခင် အလိုလို ပြေလည်သွားခဲ့ဖူးကြောင်း ရှေးက
ဖြစ်ဟောင်းပုံစံတစ်ခုကို ဤအရှင်၏ စိတ်အာရုံတွင် သတိရ မြင်ယောင်
လာသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်က ဒေဝဒဟပြည်နှင့်
ကပ္ပိလပြည်သားတို့သည် လယ်အတွက် ရေသုံးစွဲရေး စကားများကြ
ရာမှ ကြီးမားသောစစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ရတော့မည့် အရေးသို့ ဆိုက်ရောက်
သွားခဲ့၏။ ဘုရားရှင် သိမြင်တော်မူ၍ သာကီဝင် ဆွေမျိုးအပေါင်းတွေ
‘ဘာမဟုတ်သော အကြောင်းကလေးနှင့် မသေကြပါစေနှင့်’ ဟူ၍

ကြီးမားသော ကရုဏာတော်နှင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွဆောက်
ကာ တရားဟောပြော၍ ဆိုဆုံးမ၍ သေကြ၊ နာကြတော့မည့် ရန်ပွဲ
ကြီး အေးငြိမ်းသွားခဲ့ဖူးလေသည်။

လခု ဤအရှင်၏ ရှေ့၌ ကျေးဇူးတို၏ ပြဿနာမှာ ထို သာကီ
ဝင် နှစ်ပြည်ထောင်တို့၏ ရန်ပွဲကဲ့သို့ မကြီးမားသော်လည်း ဘုရားရှင်က
တရား ဟောပြောဆိုဆုံးမသကဲ့သို့ ပြောဟော၍ မဖြစ်စေနိုင်သော်လည်း
ဤနေရာမြင်ကွင်း၊ ဤတောတွင်း၊ ဤအနီး၌ မိမိဘစ်ပါးတည်းသာ
ပြေငြိမ်းစေနိုင်သော ကရုဏာရှင် ရှိနေသည်။

အင်းစိန် ထန်းတပင်မြို့နယ်အတွင်း၌ ကျေးရွာကြီး နှစ်ရွာသား
တို့၏ သွေးခြင်းခြင်း မြေကျအောင် ခုတ်ကြ၊ သတ်ကြတော့မည့် ရန်ပွဲ
ကြီးကို 'ဤရွာသားတို့၏ သေရေး၊ ရှင်ရေးသည် ငါသာလျှင် ကယ်
တင်နိုင်သူ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကယ်တင်နိုင်ပါမှ ချမ်းသာကြရှာပေတော့
မည်' ဟူသော အသိအမြင်ဖြင့် သား၊ သမီးတို့အပေါ် မိဘက ထား
သော မေတ္တာစိတ်ကဲ့သို့ သူ၏ တပည့်၊ ဒကာများအပေါ်၌ ကြီးမား
စွာထားရှိပြီး မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ စေတနာဖြင့် ရေကျော်ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက တောင်ဌေး ကိုင်စွဲကာ ပြေငြိမ်း စေသကဲ့သို့သောနည်း
ဖြင့် ဖြေပေး နိုင်ကောင်းတန်သည်ဟု ဤအရှင်သည် 'ရပ်ကြည့်
နေခုံမျှဖြင့် အကျိုးမပြု - တစ်နည်းနည်းဖြင့် ချမ်းသာအောင်တော့
ငါဆောင်ရွက်ပေးမှ ဖြစ်မည်' ဟု အကြံပေါ်သည်။ ယင်းသို့ အကြံ
ယူပြီးလျှင် သူတော်ကောင်းတို့၏ နူးညံ့သော စိတ်နှလုံးသားဖြင့် ယဉ်
ကျေးသောနည်းပရိယာယ်ကို သုံးရမည်။

လုပ်နည်းလုပ်စနစ် မှုမှန်ရမည်

အလုပ် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ဆောင်မည် ကြံရွယ်လျှင် ကြိုတင်
မှုချဖို့ လိုသေး၏။ ချသောမူကလည်း အကျိုးပြုစေရမည်။ ကောင်း
သော ရည်မှန်းချက်လည်း ဖြစ်ရမည်။ မူမှားလျှင် ကောင်းကျိုးမဖြစ်ပါ။
မိမိတစ်ဦးအတွက် မူမှားလျှင် မိမိတစ်ဦး အကျိုးယုတ်ရမည်။ အများ
အတွက် မူမှားလျှင် အများအတွက် နစ်နာဆုံးရှုံးရမည်။ တိုင်းပြည်
အတွက်ဖြစ်လျှင် တိုင်းပြည်နိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံး အကျိုးမဖြစ်ကြရမည်။

သံသရာဝဋ်ကို လှုပ်ဆောင်ရန်ကြံစီရုံ

စစ်ရေးစစ်ရာ အတွက် ကြိုတင် ချမှတ်ချက် မှုမှားလျှင် စစ်ရှုံး၍ မိမိ၏ တပ်ကြီးပါ ဆုံးပါးသွားတတ်သည်။

လူ့လောကတွင် 'စေတနာကောင်းနှင့် လုပ်ဆောင်ပါတယ်' ဆိုသော်လည်း လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မှုမှန်သောကြောင့် ကောင်းကျိုး မဖြစ် - ကျေးဇူးတင်မခံရ၊ အချိန်ကုန်လှပန်းပြီး လူအများပါ စိတ်ပျက် ကြရဖူးသော လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေ တိုင်းတကာ၊ နိုင်ငံတကာပင် များစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရဖူး၏။ စေတနာမှန်သော်လည်း လုပ်နည်း မှားကြသောကြောင့် လုပ်သူအပေါ် စိတ်ပျက်ကြရသည်။

ဤအရှင်သည် ထိုသဘောထူးကို သတိရှိစွာဖြင့် ချိုးသိမ်း ငှက်ကို ခဲနှင့်ပေါက်၍ မခြောက်ပါ။ အသံထုတ် အော်ဟစ်ခြိမ်း ခြောက်ခြင်းလည်း မပြုပါ။ ရန်ရှာရန် ရောက်နေသူ ချိုးသိမ်းငှက် ကြီးနှင့် အနှိပ်စက် ခံကြရမည့်သူ ဆက်ရက်ကလေး များပါ နှစ်မျိုး သော ငှက်တို့ကို တစ်ဖြိုးညီစွာ ချမ်းသာ ပြေလည် သွားစေလိုသော စေတနာထားသည်။

ထို့နောက် ဤ အရှင်သည် ထိုသစ်ပင်ကြီး အောက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ခြေလှမ်းကလေးဖြင့် အရောက် သွားလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးကိုမြင်သောအခါ ဆက်ရက်ကလေးများသည် အခြားသော သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ပျံသွားကြသည်။ အစာလို၍ ချဉ်းကပ်နေ သော ငှက်ယုတ်မာ မပြန်ပါ။ လိုလားချက်မပြည့်၍ ကျေနပ်သေး ဟန်မတူ။ ဘုန်းကြီးကို တွေ့ကာ စောင်းကာကြည့်နေ၏။ ဘုန်းကြီးက ဘာလုပ်မည်နည်းဟူသည်ကို အကဲခတ်နေဟန် တူ၏။

ထိုအခါ ဤအရှင်သည် မိမိ၏ သမားရိုးကျနည်းဖြင့် 'ချိုးသိမ်း တစ်ကောင်တည်းကို ဦးတည်ကာ အာရုံဝင်အောင် စူးစိုက်၍ မေတ္တာ ပို့လွှတ်ပေးသည်။ မေတ္တာဖြန့်ပွားနေရင်း ထိုသစ်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူးလာပြန်ခေါက် စကြံလျှောက်နေလိုက်သည်။ ဤကား နောင်ခေတ် ပုဂ္ဂိုလ်ငယ်များအတွက် နည်းပေးခြင်းတည်း။

သူတော်ကောင်းတို့၏ ယက်မြက်သော မေတ္တာစိတ်ဓာတ်ကို မည်သူမှ ရင်ဆိုင်၍ မရနိုင်ပါ။ အတန်ငယ်ကြာလျှင် ထိုချိုးသိမ်းငှက်

သည် ထိုသစ်ပင်ပေါ်မှ ဟခြားသို့ပျံသွားသည်။ ထိုအခါ ဆက်ရက်
ယေကလေးများသည် ဝမ်းသာ အားရစွာ ဆူညံညံ ညာသံ
ပေးလျက် ရန်တွေ့ရင်း ချိုးသိမ်းငှက် ပျံသွားရာနောက်သို့ လိုက်ပါ
သွားကြလေ၏။

မနောက် စေတနာ၊ မေတ္တာ ဦးဆောင်၍ ညင်သာသော
ကာယကံ မေတ္တာဖြင့် ကူညီပေးလိုက်ရာ ‘သံသရာ ကျင်လည်နေကြ
ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ခရီးစဉ်ကြိုခိုက်’ ဟူသော နှလုံးသွင်းဖြင့် ငှက်
နှစ်မျိုးသော တိရစ္ဆာန်တို့၏ ပြဿနာ ပြေသွားကြလေ၏။ ‘ငါ
ဆောင်ရွက်ပေးမှုကြောင့် သူတို့ချမ်းသာမှု ရရှိသွားကြ လေသည်’
ဟု ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်ဖြစ်ရင်း တောအုပ်ကြီးအတွင်းမှ ပြန်ထွက်
လာခဲ့သည်။

ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တွင် ထိုမြင်ကွင်း ခြင်းရာကို
စိတ်အာရုံတွင် ထပ်ပြန်တလဲလဲ မြင်ယောင်ကာ စိတ်ဝင်စားနေမိ
သည်။ ဗဒ္ဒဘာသာ ဘုန်းကြီးတို့၏ ထုံးစံ ပုံမှန် ဝတ်နိဗဒ်ဖြစ်သော
ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ စာပေသရဇ္ဈာယ်ခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ဘာဝနာစီးဖြန်းခြင်း အစီအစဉ်တွေ ပြီးဆုံး၍ တရားနှလုံးသွင်းရင်း
အိပ်ရာဝင်သည်အထိ စိတ်အာရုံ ဝင်စားမှု ဆက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။
အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းပြီးကာမှ လတ္တဝါတို့၏ စိတ်ဆန္ဒနှင့်စပ်၍
အပြန်အလှန် တွေးဆချက် ပို၍ အားကောင်းကာ (ရင်းမြစ်) ရှာချင်မှု
လေးနက်လာနေသည်။

ကိုယ်ချမ်းစာတရား ပုံမှန် ထားနည်း

ဤတွင် မိမိနှင့် သူတစ်ပါး သက်ရှိသတ္တဝါ အချင်းချင်း
‘သူ့ဘက် ကိုယ်ဘက် နှိုင်းစာကြည့်ဘက်ကြရန် ကိုယ်ချမ်းစာတရား
ပုံမှန်ထားနည်း’ ညွှန်ကြားမည်။

‘မိမိအတွက် ချမ်းသာ စေလိုရေးကြောင့် (ကိုယ်ချမ်းသာ၊
ဂုဏ်ချမ်းသာ နှစ်မျိုးစုံ) သူတစ်ဖက်သားအား နစ်နာစေခြင်းသည်
လူ့လောကတွင် မကောင်းဆိုးဖြစ်၏။ မိမိ၏ အသက်မွေးမှု အတွက်
မပြည့်ဝ ချမ်းသာပါးအသက်ကို ဝတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ဖား၊ ငါး၊ ကြက်၊
ငှက်မှစ၍ နွားကျွဲအထိ သူတစ်ပါး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီး ဆုတ်

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

ယုတ်စေရခြင်းသည် အနည်းအများ အားလုံး ယုတ်မာဆိုးဝါးသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ မိမိ အသက်ရှင် နေနိုင်ရေးအတွက် သူတစ်ပါး အသက်၊ တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါတွေ အသက်သေရခြင်းသည် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ဆုံး အမှုယုတ် ဖြစ်၏။ နောင်ခါ မိမိ ပြန်လည် ခံယူရမည့် ဒုစရိုက်ကြေး ဖြစ်သည်။

‘ငါသည် အခါခပ်သိမ်း အနှောင့်အယှက်ကင်းရှင်းစွာ နေချင် သည်။ ကိုယ်ရော စိတ်ရော ချမ်းမြေ့စွာ နေလိုသည်။ ထိုနည်းတူ အခြားသူတစ်ပါးလည်း စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ ကိုယ်ချမ်းမြေ့စွာ နေ လိုကြသမျှ ဖြစ်ကြ၏’ ဤကား ပုံသေနည်းတည်း။

‘ငါ၏ အိုးအိမ် နေရာသိုက်မြိုကို တေးရန်ကင်းကာ နေလို သကဲ့သို့ အခြားသူတစ်ပါးကိုလည်း ငါ့လိုပင် ဥမကဲ့၊ သိုက်မပျက် နေမြဲတို့စိုး နေရာကောင်း၌ နေချင်ကြပေလိမ့်မည်။ ချမ်းမြေ့စွာ နေလိုရေးကို လူသူတိုင်း သတ္တဝါတိုင်း လိုချင်မက်မောကြမြဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ ချမ်းသာအောင် နေပြသွားမည်။ သူတစ်ပါးတို့လည်း (လူရော တိရစ္ဆာန်များရော) ချမ်းသာစွာ နေကြ ပါစေ’ဟူ၍ စိတ်ထား အမြဲရှိရမည်။

လူ့ဘဝက အသိဉာဏ် မွေးမြူထားသူသည် အဟိတ်တိရစ္ဆာန် ဘဝ ဖြစ်ရခိုက်၌လည်း အသိဉာဏ် ရှိတတ်ကြသည်မှတ်ပါ။ ချိုးသိမ်း ငှက်၏ စိတ်တွင် အဆိုပါ အသိဉာဏ်၊ ဉာဏ်ဘုရားမျိုး ဝင်စားခဲ့၍ သိမြင်တတ်ပါမူ ဆက်ရက် ငှက်ကလေးများမှာ စိုးရိမ် ပူပန်ရခြင်း ဖြစ်ကြရမည် မဟုတ်ပါ။ ချမ်းမြေ့စွာ နေကြပေလိမ့်မည်ဟူ၍ ဤ အရှင် တွေးဆ၏။ ထိုတွေးချက်များသည် ထိုဘဝညီတွင် အကော မသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ဖူး၏။

နောက်ခံအကြောင်း ဝါသနာ

လူလောကတွင် လူသား အချင်းချင်းကို ဒုက္ခပေးချင်သော လူစားမျိုးတွေ ရှိကြသည်။ ငှက်တို့တွင်လည်း ငှက်အချင်းချင်းကို နှောင့်ယှက်မှုပေးချင်သော ငှက်မျိုးရှိ၏။ ငှက်အချင်းချင်းကို အနိုင် ကျင့်၍ သတ်ဖြတ်စားမျို၍ အသက်မွေးလေ့ရှိသော ငှက်မျိုး ပါဝင်

၉၂ ဆရာတော်ကြီး ဦးဥက္ကဋ္ဌမသာဓက

နေကြ၏။ လိုငှက်ဆိုး၊ ငှက်ယုတ်မျိုးတွေ ပါဝင်နေခြင်းကို သူ့ပေဘိကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်တွင် မကျေနပ်ချင် ဖြစ်နေကြသည်။

‘လိုငှက်တို့၏ စိတ်ဆန္ဒသည် အဘယ် အကြောင်းခံကြောင့် သက်ရှိသတ္တဝါကို သတ်၍ စားမျိုးရမှ ကျေနပ်လေ့ရှိကြသနည်း’ ဟူ၍ မေးခွန်းထုတ်၍ တေးဆကြည့်မိဖူး၏။ ရှေးရှေးသော ဆရာတော်ကြီးများကလည်း ဆင်ခြင်တေးဖူးကြောင်း တစ်ဆင့်စကား ကြားခဲ့ရဖူး၏။ အချိန်ယူ၍ ခိုင်လုံသောအဖြေကို ရှာဖွေကြည့်သည်။

ဤအရှင်သည် အဖြေကို ဘုရားဟော တရားတော်များတွင် ရှာနေခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် ကျေနပ်အောင် ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်၌ ဘုရားဟောကြားချက်ကို တွေ့ရ၏။ ဓမ္မပဒ ပါဠိတော် ပဏ္ဍိတဝဂ်(၁)ခု မြောက်ဖြစ်သော ဓမ္မသုခနဝတ္ထု၌ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ‘ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ဤသတ္တဝါတို့ သည်ကား များသောအားဖြင့် ဖြစ်ရာ နောက်ခံဘဝကို မှီကြကုန်သည်ဖြစ်၍ လာခဲ့ကြ၏။ အတိတ်က လာခဲ့သော နောက်ခံအကြောင်း ဘဝတို့၌သာ စိတ်အာရုံ အလေ့အကျင့်၊ စရိုက် ဝါသနာငြိကပ်၍ နေလေ့ရှိကြကုန်၏’ ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။

ထိုဟောကြားချက်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အထက်ပါ မေးခွန်း၏ အဖြေကို ရှင်းစွာ မြင်လာသည်။ သတ္တဝါတို့ ဘဝသံသရာကျင်လည်ရာတွင် စရိုက်၊ အပြုအမူ၊ အလေ့အထ ကိုယ်စီ ရှိကြမြဲဖြစ်၏။ တစ်ဘဝမှာ စွဲပါလာသောကြောင့် ဆက်စပ်ကာ ဝါသနာအလေ့ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုဝါသနာ မလေ့က အချိန် ကြာလာသောအခါ (တစ်နည်း) အကြိမ်များစွာ ပြုမူလာခဲ့ပြီးသောအခါ အထုံဖြစ်လာသည်။ ကောင်းသောစရိုက်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းစရိုက်ဖြစ်စေ ဝါသနာအထုံ ဖြစ်လာနေပြီဆိုလျှင် ထိုဝါသနာ စရိုက်နှင့် ဘဝဆက်တိုင်း ကျင်လည်၍ သွားနေရတော့သည်။ ‘ဝါသနာဘာဂီ-ဆက်တိုင်းမို့’ ဟူသော ဆိုရိုးစကားသည် ဖျောက်၍ မရချင်သော စိတ်အလေ့အကျင့်ကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းသော စရိုက် ဝါသနာ ထုံနေသူသည် ဘဝတိုင်း ကောင်းလေ့ဖြင့် ကျင်လည်နေသွား၍ သက်သာ ချမ်းမြေ့ကြပါ

မည်၊ မကောင်းစရိုက် ဝါသနာသို့နေမိသူ ဖြစ်ပါမူ မကောင်းပါ။ သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးချင်သည်၊ ပေးကြသည်၊ ရန်ဖြစ်ရသည်၊ လူသူ မုန်းတီးခြင်း ခံရသည်၊ ငရဲမီးလောင် ခံယူနေရသော ဘဝတွေနှင့် ထပ်ပြန်တလဲ ကြုံရမည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မချမ်းသာ-သူတစ်ပါး လည်း ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်စေဖို့ချည်း ဆိုးကျိုးပေးသွား နေမည်။

ကောင်းကျိုးကိုသာ ဆောင်ပါ

ထို့ကြောင့် ဤတွင် သုတိပေးလိုသည်မှာ ကံကောင်း၍ လူ့ ဘဝနေရခိုက် တစ်ခဏတွင် သတ္တဝါတွေကိုသတ်ဖြတ်၍ အသက်မွေးမှု မပြုချင်ပါနှင့်။ သတ္တဝါအသက် သတ်သူသည် သေလွန်ပြီး နောက် ဘဝ၌ ချမ်းသာမှု ကင်းကွာသည့် ငရဲအိုးကြီးတွင်းသို့ နှစ်ကြာကြာ ကျရောက်ခံနေရမည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ ပြိတ္တာဘဝတွေ ဖြစ်သွား နေရမည်။ ဒုက္ခမျိုးစုံ ခံခဲ့ရပြီးနောက် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်ပြန် တော့လည်း ကောင်းသော တိရစ္ဆာန်မျိုး၌ မဖြစ်ပါ။ ဘဝကို ချမ်း သာစွာ အသက်မွေးသော သတ္တဝါမျိုး၌ မဖြစ်ရမူ၍ သတ္တဝါအချင်း ချင်းကို သေစေ၍ ကြမ်းကြုတ်စွာ အသက်မွေးရသော ကျား၊ မြွေ စသည့် သားစားမျိုး အဖြစ်များကြ၏။

ငှက်မျိုး၌ဖြစ်လျှင် ချိုးသိမ်း၊ စွန်၊ လင်းယုန် စသော သတ္တဝါဆိုး မျိုး၌သာ အဖြစ်များကြပြန်သည်။ အကြောင်းမှာ - မကောင်းသော စိတ်ရင်းစေတနာ၏ အကျိုးဖြစ်၏။ စိတ်ရင်းစေတနာ၏ စွဲထုံမှုကြီးသူ များသည် နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ရေစီးသန်နေသော မြစ်ချောင်းရေကြော ၌ ဒိုက်ပုံမျောသကဲ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး မျောဆင်းသွားလေ့ ရှိကြသည်ဟု မှတ်သားကြရ၏။

ထို့ကြောင့် မနုဿလူသားများအဖို့ စကား အလျဉ်းသင့်၍ ပြောပြမည်။ လူ့ဘဝ ယခု ရရှိနေကြခိုက်၊ ရနေဆဲ အခါကောင်းမှာ ဘုရားသာသနာကြီးလည်း အရောင်လင်းစွာ တည်ရှိနေခိုက်၊ ကြုံနေကြ ရပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာကိုသာ အားစိုက်၍ပြုကြရ၏။ မကောင်းမှု ပြုလျှင် မကောင်းကျိုး အပေးခံရမည်ကို အသိဉာဏ်ဖြင့် မိမိတို့ ကိုယ် တိုင် ဝေဖန်ပိုင်းခြား တတ်စေရ၏။ လူ့ဘဝ ရောက်နေခိုက် အခါ

ကလေးတွင် မိမိတို့၏ဘဝကို အဆုံးရှုံးမခံကြနှင့်၊ ယနေ့မှစ၍ ကပ်တင် ကြကုန်လော့။

သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ စားခြင်း (တစ်နည်း) သတ်ထား ပြီး သတ္တဝါတို့၏ ရုပ်ကြွင်း အသုဘကောင်ကို မိမိ၏ ပါးစပ် ဝမ်း သင်္ချိုင်းအတွင်း၌ မြှုပ်နှံနေရခြင်းသည် စင်စစ် မကောင်းပါ။ သတ္တ လောကကြီးအတွင်း အဆုံးမရှိသော ဘဝတွေ ကျင်လည်နေရသေး သမျှ ကာလပတ်လုံး ကြီးကြီးငယ်ငယ် သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ် ရခြင်း၊ သနားမဖက် ရက်စက်ရခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းမစာနာ ကြမ်းကြုတ် ရခြင်း ဒုစရိုက်အလုပ်မျိုးသည် အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ ငါသည် ဤစာကို ဖတ်ရသော ယနေ့မှစ၍ သတ္တဝါ ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်း ပါဏာတိ ပါတကံကို ပါဏုပေတံ - အသက်ထက်ဆုံး လုံးဝ လွတ်ကင်းအောင် ရှောင်ကြဉ်ပါတော့မည်' ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဟု နှုတ်မှ အသံထွက် ရွတ်ဆို၍ ဆောက်တည်ထားပါ။

ဤသို့ ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ ကြည်လင်လာပုံ ချက်ချင်း လက်တွေ့ သိသာအောင် ခံစားလာရမည်။ ငါသည် ဤသို့ သတ္တဝါ အသက်သတ်ခြင်း မကောင်းမှုမှ လွတ်ကင်း အောင် ရှောင်ကြဉ်၍ သံသရာဘဝတစ်လျှောက်လုံး ချမ်းမြေ့ ကြည် လင်စွာ ကျင်လည်သွားတော့မည် ဟူ၍လည်း စိတ်ထဲမှာ မြဲမြံစွာ သိ မှတ်သွားနေပါ။ ငါ၏ ဘဝ ယနေ့ကစ၍ အမြတ်ထွက်ခဲ့ပြီ ဟုလည်း နားလည်ထားပါ။

ဤကား သတ္တဝါတို့ သံသရာ ကျင်လည်နေကြရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲကြီးစွာ မခံကြစေရန်၊ သတ္တဝါ အချင်းချင်း ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်မှု ကင်းကြစေရန် ကိုယ်ကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာနှင့် တစ်ဘဝပြီး နောက်တစ်ဘဝ ပူပန်ကြောင့်ကြ မရှိစေရန် အတွက် ဤဆောင်းပါးဖြင့် တရားဟောပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤတို့ သတ္တဝါတို့၏ စရိုက်ဝါသနာ ဘဝနှောက်ခံမှု ဆက် နှယ်လာကြောင်းကို (ချိုးသိမ်းငှက်ယုတ်) ဘဝကို အကြောင်း ပြု၍ စိတ်ပညာသားပါသော ဆောင်းပါးကို ပုံစံထုတ်ပြသော သဘောဖြင့် သိစေခြင်းဖြစ်၏။ ငါတော့ သူတို့လို အသားစားသတ္တဝါမျိုး မဖြစ် စေရပါစေနှင့်၊ သက်သတ်လွတ်စားသော သတ္တဝါသာ ဖြစ်ရပါစေ ဟူ၍ ဆုယူ ဆုတောင်းခြင်း ပြုထားကြကုန်လော့။

အစမထင် အဆုံးမမြင်ရသော သံသရာ

သံသရာ ကျင်လည်နေကြပုံ စာဖတ်ပရိသတ်အား စွဲမြဲစွာ အမြင် ရှင်းနေကြရန် ဤတွင် ဆက်၍ ရေးပြမည်။ စာသံပေသံ စာအုပ်သံတွေ ပါလွန်းလျှင် ဖတ်ရသူများက ပြီးငွေတင်၍ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ကလေး ရေးပြမည်။

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး (၂)ပါး

ဤအရှင်ထံသို့ တောကြီး တောင်ကြီးထဲ ဘုန်းကြီး နှစ်ပါး လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် အချိန်က ရောက်လာဖူး၏။ သူတို့သည် ဤအရှင်ထံ ရောက်လို၍ တမင် ကြီးစားကာ ခြေလျှင်ကြွ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ ဆောင်းကုန်ခါနီး နွေဦး ရာသီဖြစ်၍ တောတောင် တစ်ခွင် သာယာနေခိုက် ဖြစ်သည်။

တစ်ပါးက ပုသိမ်နယ် (ဒါးကမြို့) မှ ဖြစ်၍ တစ်ပါးက ဒေးဒရဲ မြို့နယ် (တော်ကမယ်ရွာ ကွင်းကျောင်း) မှ ဖြစ်ရာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး (၂)ပါး တစ်နေရာတွင် တွေ့ဆုံကြစဉ် စကား စပ်မိစပ်ရာ ပြောကြ ရာမှ ဤအရှင်ထံသို့ ဖြစ်နိုင်သောနည်းဖြင့် ရောက်အောင် သွားကြမည် ဟု စိတ်တူ အကြံပြုကာ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည် ဆို၏။

ရောက်လိုခြင်း အကြောင်းမှာ အရေးကြီးသော ကိစ္စ အထူး အထွေ မရှိပါ။ ဤအရှင်၏နေရာ တောတောင်သဘာဝကို ကြည့်ရှုရန် နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းတွေ့ဆုံ၍ မှတ်မှတ်ရေ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်ဖြစ်စေ စကားပြောဖူးချင်သော စိတ်အာသာအန္တကြောင့် သဘောတူ တိုင်ပင် ထားခဲ့ကြကြောင်း ပြောပြကြ၏။

သူတို့သည် ရောက်လာခိုက်တွင် တစ်ညတော့ အိပ်ကြမည်ဟု တစ်နေ့နှင့်တစ်ည ရပ်နား၍ အချိန်ကြာကြာ စကားကြောင်းရာ စုံစုံ ပြောခွင့်ရကြသည်။ တရားသံဝေဂ စိတ်အစဉ်သို့ မြင့်သည်ထက် မြင့် တက်သွားစေလိုသောကြောင့် လူ့လောကကြီးကို ထိတ်လန့် ဖွယ်ရာ ဒုက္ခတွင်းကြီးထဲ မရှောင်နိုင်၍ ဆင်းပြီးသွားနေကြပုံ (သဘာဝကျကျ) ရှုကြည့်နည်းတို့ကို ဤအရှင်က စကားကြောင်း စတင်ပြောပြသည်။

သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းဖြစ်ကြ၍ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဆက်၍ နားထောင်ချင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လောကမျက်မြင်ပုံပြင် ဝတ္ထုဖြစ်ပျက်သွားကြပုံ၊ ပျောက်ကွယ်သွားကြပုံ၊ လူ့ဘဝ ရောက် နေခိုက်တွင် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ပရမ်းပတာနှင့် နေထိုင်သွားကြ၍ ဇာတ်သိမ်းမကောင်းကြပုံ၊ အချို့ သူတို့က သူတစ်ပါး အတွက်လည်း ဘာမှ ကောင်းကျိုး မပြု၊ သူတစ်ဦးတည်း၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အစစ်အမှန် သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေး အလုပ်ကိုလည်း ဘာတစ်ခုမျှ မည်မည်ရရ မပြုလုပ်ကြဘဲ သေသွားကြပုံ စသော အကြောင်းအရာ တို့ကို ပုံစံ ကိုယ်စီကလေးများကို ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များရော လူများရော လက်လှမ်းမီရာ ဧကွေ့ကြုံမျက်မြင် တစ်ဆင့်ကြားတို့ပါ (တိရောဏုဒ္ဓ သုတ္တန်) စကားဆန်သော သေပြီးနောက် ပြိတ္တာဘဝ ရောက်သွား ကြပုံ စသည့်ရောရာ ဝတ္ထုပုံစံ ညွှန်ပေါင်းအတိုချုပ်တွေ ပြောမိ ကြသည်။ သူတို့သည် ဤအရှင်နှင့် စကားပြောရခြင်းကို စိတ်ဝင်စားမှု အားကောင်းကြ၍ ထိုင်ရာမထ၊ တစ်နေကုန်၍ပင် ကုန်မှန်း မသိသလို ဖြစ်ကြ၏။ တစ်ဖန် ညသို့ ဆက်ကြပြန်ရာ မီးလင်းဖိုနံဘေး၌ ထိုင်ကာ တစ်သက်ပန် မှတ်သားစရာတွေ များများကြီး ပြောဆို ဆွေးနွေးမိ ကြသည်။

အထူးသဖြင့် သံသရာဆိုသောစကားကို လေးလေး နက်နက်ကြီး ဤအရှင်က စတင်၍ တင်ပြဆွေးနွေးရာ နှစ်သက်ကျေနပ်စွာ စူးစိုက်၍ နားထောင်တော်မူကြ၏။

‘ဟပည့်တော်တို့ - အရှင်ဘုရားတို့မှာ သံသရာကြီးထဲ သူများ နည်းတူ ဝင်ရောက်၍ ကျင်လည်နေလာခဲ့ကြတာ ကြာခဲ့ကြပြီ။ ဘဝ နောက်ကြောင်းတွေကို ဇာတ်သရုပ် ရှိ သိနိုင်ကြလျှင် ကိုယ် အကြောင်းကို ပြန်ပြော၍ ကုန်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ ဝမ်းနည်းစရာ မော့၊ ဝမ်းသာစရာတွေ၊ ငိုကြွေးခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေ၊ ပျော်မြူးခဲ့ကြတဲ့ ဘဝ တွေ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ထပ်ပြန် တလဲလဲ ကျင်လည် နေကြဖူးလှ သည်။ တွေးကြည့်မိလျှင် ပြီးငွေ့စရာကြီးတွေပေါ့ ဘုရား၊ နှစ်သက်စရာ မရှိပါ။’

‘ရွှေခရီးအဟွက် တွေးဆကြည့်မိပြန်တော့လည်း မရေရာပါ။ ဟယ်ပုံစံနှင့် ဘယ်ကဲ့သို့သော ဘဝမျိုးဖြင့် ခရီးဆက်ရဦးမည် ဆိုသည်ကို

သံသရာဇာတိကို လွတ်အောင်ရန်ကြံ့ခိုင်မှု

တေးကြည့်ဖူးကြ ပါသလား ဘုရား' ဟူ၍ မေးလျှောက်ကြည့်သည်။ သူတို့က ဤအရှင်၏ ပြောစကားကို အထူးကြားလိုကြောင်း ဆက်လက်ပြောပါဟု တောင်းပန်ကြ၏။ သို့နှင့် 'သံသရာဆိုတာ အစကို ဘယ်အခါစခဲ့တယ်၊ ဘယ်ဘဝက စခဲ့တယ်၊ ဘယ်ကပ် ကမ္ဘာက စခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြပါ။ မသိကြပါ။ ဒါကြောင့် အစကိုဘောဖြင့် (မထင်) ဘူးလို့ မှတ်သားထားကြရပါတယ်။ သိကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

'ဘဝသံသရာကြီး စတင်ခဲ့ကြပုံကိုတော့ မထင်နိုင်၊ မမြင်နိုင်ဘူး ဆိုတာ သိကြရပြီ။ ရှေးခရီးအတွက်ဆိုတာ အဆုံးသတ်မည့်အပိုင်းကို ကော မြင်ကြပါပြီလား ဘုရား' ဟူ၍ မေးလျှောက်ရာ 'ဪ...ကောင်း လိုက်လေ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကို သည်မေးခွန်း အမေးခံရတာ တစ်ခုနဲ့ပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်။ ဆရာတော်ထံ ကြိုးစားလာရကျိုး နှစ်ပါတယ် ဘုရား' ဟု ဒေးဒရဲဆရာတော်က သွက်လက်စွာ ကျေးဇူး တင်စကား ဆိုသည်။

ပုသိမ် (ဒါးက)ဆရာတော်က 'သူ စိတ်ကြိုက် မေးခွန်းရသွားပြီ။ ဒါကြောင့် ဝမ်းသာ ဝမ်းမြောက် ဖြစ်တာ။ သူက မကြာခင် တရား အားထုတ်ဖို့ ဇင်းကျိုက်တောင် ကြံမယ်လို့ ပြောတယ်။ အခု လာတာ ဆရာတော်ရဲ့ တောဘောင်ထဲ နေပုံထိုင်ပုံ ကျင့်ကြံပုံ စသည်ပေါ့ ဘုရား။ လေ့လာဖို့၊ နည်းယူဖို့ဆိုတဲ့ အကြံနှင့် သူ ဇင်းကျိုက်တောင် မသွားခင် လာတာပါ' ဟူ၍ ဘော်ကမယ်ရွာ ကွင်းကျောင်း ဘုန်းကြီးအတွက် ဝင်၍ ဖြည့်စွက် လျှောက်သွား၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ပါးသည် ပျိုရွယ်ချိန်တွင် မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံ စသော နာမည်ကြီး စာသင်တိုက်များ၌ အချိန်ကြာကြာ စာပေပရိယတ် သင်ယူခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ကြသည်။ တကယ် သူ့ကော်ကောင်း စိတ်ဖြင့် ပါရမီဖြည့်ရင်းနှင့် သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရေးကို ရိုး သားစွာ ရှေးရှုနေကြသော အနေမှန် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ ဖြစ်ကြကြောင်း တစ်နေ့နှင့်တစ်ည စကားဆွေးနွေး၍ သိရ၏။

မြန်မာပြည်တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကဲ့သို့ အခြေခံ သင်ရိုးစာပေ များကို လုံလောက်အောင် သင်ယူ၍ ရိုးသားစွာ ကျောင်းထိုင်၍

တပည့်၊ ဒကာများကို တရားဟောပြု ဆုံး၊ သြဂါဒပေး၍ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ သီလပြည့်၍ တရားကျင့်၍ ရိုးသားစွာ နေထိုင်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းတွေ ရှိနေသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး သာသနာ့ မဆုတ် ယုတ်နိုင်ပါ။ ကြာရှည်စွာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲသွားနေမည်သာတည်း ဟူ၍ သူတို့ ငြိန်သွားပြီးနောက်တွင် နှစ်တွေကြာသည့် ကိုင်အောင် ဝမ်း မြောက်၍ ချီးကျူးနေမိပါ၏ အမှန်မှာ စိတ်သာ၊ ဝမ်းရိုး၊ အရေးရိုးရိုး၊ သီလပြည့်၍ တရားနှင့် ပျော်မွေ့နေကြသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေ အစဉ် တည်ရှိနေကြရန် လိုအပ်ပါသတည်း။

‘ကိုင်း - အရှင်ဘုရားများ၏ စိတ်ဆန္ဒ ဟော ရည်မှန်းချက်ကို သိရပါပြီ။ လိုရိုးပြောကြပါစို့။ အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်ဘော်တို့မှာ ဘုံလောက အဏ္ဏဝါ သံသရာကြီးတဲမှာ သူများနည်းတူ ကျင်လည်နေ ကြဆဲ ဖြစ်တယ်နော်၊ နောက်ကြောင်းကလဲ ကပ်ကမ္ဘာတွေ များစွာ ကျင်လည်လာခဲ့ကြတာ ကြာလှပြီ၊ ဘဝတွေ ရေကွက်မရနိုင်၊ ကမ္ဘာတွေ ရေကွက်မပြုနိုင် များခဲ့ကြပြီ၊ ယခုလဲ ကျင်လည်နေရဆဲ၊ ဖြစ်ကြတယ်၊ ရှေ့ခရီးအတွက် တပည့်ဘော်တို့ ဆက်ရမည့် ခရီးကိုတော့ ရည်မှန်းချက် ရှိကြမှ ဖြစ်ပါမယ်၊ ဘဝဒုက္ခ - သံသရာဒုက္ခကိုတော့ ယခုလို အသိ ဉာဏ်ရှိသော ဘဝမှာ လှမ်းမြင်ပြီး ဖြစ်ကြစို့ရဲ့၊ မြင်နေပြီးသားဖြစ် အောင် ဘုရားတော်နည်းလမ်းများဖြင့် အားထုတ်ကြပါစို့။ အရောက် သွားကြပါစို့၊ ဘုရား’ ဟူ၍ ဤအရှင်က လျှောက်ထားတိုက်တွန်းရာ ထိုအရာတော် နှစ်ပါးစုံက ဝမ်းသာကျေနပ်စွာနှင့် သုခရ သုံးကြိမ် ပြိုင်စွာ ခေါ်ဆိုတော်မူကြသည်။

ထိုညတွင် သန်းခေါင်ကျော်၍ ထိုစကားဆုံးလျှင် ကိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ နောက်ရက် နံနက်ပိုင်းတွင် ဘုန်းကြီးဒကာ အာသံ ပြည်သား ဟိန္ဒူကုလား (ဂံဂါဆကာ) ပို့လှူသော အာလူးသီးဟင်း သက်သတ်လွတ်သွမ်းကို ဘုဉ်းပေးကြပြီး ဤအရှင်၏ တော့ရကျောင်းမှ ခရီး (၈) မိုင်ခေးသော ဖလမ်းမြို့သို့ ခြေလျှင် ကြွသွားကြလေ၏။ မိမိသည် တောင်မြင့်ကမ်းပါး အရောက် ခရီးပို့၍ မေတ္တာပို့လွှတ်လိုက် ပါ၏။

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစဉ်

အသက်မွေးနေထိုင်ရန် နည်းများစွာရှိ

သံသရာ လည်နေကြရပုံကို သိခဲ့ကြပြီ။

လက်ရှိဘဝကို ဆိုကြပါစို့။ လူ့လောကတွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းစရာ နည်းပေါင်းများစွာ၊ လမ်းပေါင်းများစွာ ရှိနေ၏။ အပြစ်ကင်းသော အလုပ်တွေ များစွာရှိ၏။ မိမိ၏ကိုယ်လည်း ချမ်းသာရှိစိတ်လည်း ချမ်းသာမှုရသော အသက်မွေးမှုတွေ- သူတစ်ပါး လုပ်ဆောင်နေကြပုံ အတုယူစရာတွေ များစွာရှိ၏။ ဘဝကို ချမ်းမြေ့သက်သာစွာ ကျပ်လည် နေသွားနိုင်ရန် သူတစ်ပါးအသက် မသတ်ရသော အလုပ်မျိုးကို သက်မွေးဝမ်းကျောင်းသွားကြရန် ညွှန်ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

များစွာသော သူတို့သည် အပြစ်ကင်း၍ သက်သာ လွတ်လပ်သော-သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခမပေးသော တောင်သူ လယ်ယာ ဥယျာဉ် ခြံမြေနှင့် သမ္မာအာဇီဝ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရိုးသားစွာ နိုင်ငံ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်း စသည်ကို ထမ်းဆောင်နေကြ၏။ အပြစ်ကင်းသော အလုပ်များ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် လူတစ်ချို့၏စိတ်ဆန္ဒသည် အပြစ်ကင်းသောအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ကြ။ မိမိစိတ်လည်း ပင်ပန်းရာ သူတစ်ပါးလည်း ဒုက္ခရောက်စေသော သတ္တဝါအသက်ကို သတ်၍ ရောင်းချစားခြင်း စသော မကောင်းဆိုး ဒုစရိုက်အလုပ်မျိုးကိုမှ ရွေးကောက် လုပ်ချင်ကြသူတွေ ရှိကြ၏။ ထိုလူစားတို့၏ စိတ်ဆန္ဒကို အံ့ဩဖို့ ကောင်းသလို စိတ်ပျက်ဖို့လည်း ကောင်း၏။

လူ့လောကတွင် စရိုက်ကောင်းရှိသူများကို လူတိုင်းက နှစ်သက် မြတ်နိုးကြ၏။ ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလိုကြ၏။ စရိုက်ကောင်း စိတ်ခံရှိနေသောကြောင့် လူနှင့်လူချင်း ဆက်ဆံရာ၌လည်း ကောင်းကျိုးပြုသည်။ တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါအများကိုလည်း ဒုက္ခမဖြစ်စေပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က အေးချမ်းစွာ နေလိုသော စိတ်ကြောင့် မိမိရော သူတစ်ပါးရော အေးချမ်းမှုကို ဖြစ်စေကြသည်။ ထိုသို့သော လူမျိုးချည်း ရှိနေကြလျှင် လူ့လောကသည် အထက် နတ်ဘုံကဲ့သို့ သာယာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေကြရပေလိမ့်မည်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရ

ဝါသနာ စရိုက်ဆိုး

လူအချို့၏ စရိုက်ကား သူတစ်ပါးကို နှောင့်ယှက်ချင်ကြသည်။ သတ္တဝါတွေကို သက်ဖြတ်၍ စားချင်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ချမ်းသာပူ မရကြပါ။ သတ်ရန် ကြံရွယ်ရသော စိတ်ဒုက္ခမှ လုံ့လ ပယောဂတွေ-ကြမ်းရသော ကိုယ်ဒုက္ခတွေ ခံယူကြရသည်။ မိမိကိုယ် တိုင်လည်း မချမ်းသာ။ သူတစ်ပါးတို့အားလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်သော အလုပ်ကိုမှ လုပ်ချင်နေကြသည်မှာ ဝဋ်ဒုက္ခကြီးကို သူတို့ ကိုယ် တိုင်က ခံစားနေရရှာခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်ကြရ၏။

သတ္တဝါတို့အသက်ကို သတ်ချင်နေသော သူတို့စိတ်ကို လေ့လာ ကြည့်သော် နောက်ကြောင်း ဘဝအဆက်ဆက်တို့မှ ပါလာခဲ့ကြသော စရိုက်ဆိုး ဝါသနာများ ဖြစ်ကြသည်။ ဝါသနာဆိုသည်မှာ ထပ်ပြန် တလဲလဲ ပြုလုပ်နေကျ ဖြစ်၍ အထုံစွဲနေခြင်း ဖြစ်၏။ တို့အထုံကို ပြုပြင် ပေးသူ မိတ်ကောင်း၊ ဆွေကောင်း၊ မရှိ၊ ဆုံးမ သြဝါဒပေးသူ ဆရာ ကောင်း မတွေ့ရ၍ သူ့ဟာသူလည်း မပြုပြင်၊ စရိုက်ဆိုး အလိုကိုသာ လိုက်၍ တစ်ရက်ပြီးလျှင် နောက်တစ်ရက် ဆက်လုပ်သည်။ တစ်လ ပြီးလျှင် နောက်တစ်လ ဆက်လုပ်သည်။ တစ်နှစ်ပြီးလျှင်လည်း နောက် တစ်နှစ်တွင် ဆက်လုပ်နေမိပြန်သည်။ ယင်းသို့သောနည်းဖြင့် အပါယ် ငရဲကျရခြင်း စသော ဒုက္ခပေါင်းများစွာ သူကိုယ်တိုင် ခံစားနေခဲ့ရ သော်လည်း သူ၏ စိတ်သန္တာန်မှာ နောင်ဘဝ အဆက်ဆက်မှ ရခဲ့ သော ဝါသနာ အထုံက ချိုးကပ်ပြီး စွဲနေခြင်းခံရသူများဟု ဆိုရ ပေမည်။ ဆရာကောင်း မရသေးသမျှ ထိုစရိုက် ရပ်မည်မဟုတ်ပါ။ ဘိန်းစားဖြတ်မရသူနှင့် အလားတူ၍ ကြောက်ဖို့ကောင်း၏။

သနားဖို့ကောင်းသည်ကား ယင်းသို့ ဝါသနာ စရိုက်ဆိုး ချိုး ကပ်ပါနေကြသူတို့သည် လူ့ဘဝကိုရနေခိုက် ဖြစ်သော်လည်း ဗုဒ္ဓုပ္ပာဒ နဝမဒေတံကောင်းကြီးနှင့် ကြုံလျှိုက်နေရပါလျက်လည်း ကောင်းမှုပြုရ မှန်း မသိကြ။ မိမိ၏ဘဝကို အမြတ်ထုတ်၍ မယူတတ်ရှာကြပါ။ သနားဖို့ ကောင်း၏။ ဘိန်းဖြူစားစမ်းကြည့်မိသူ ဘိန်းစွဲနေ၍ ဘိန်းဖြတ်မရ သကဲ့သို့ သက်ရှိသတ္တဝါကို သတ်ခြင်း၊ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ရခြင်း ပါဏာတိပါတကံဖြင့်သာ အသက်မွေးချင်စိတ် စွဲကပ်ပါနေတတ်ကြ သည်။ ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်းကိုသာ ပေါင်းရမည်။ လူမိုက် လူ ယုတ်ကို မပေါင်းကြနှင့် ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဟောကြား ဆုံးမ တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

နှားသတ်သမား၊ ဝက်သတ်သမား၊ ဆိတ်သတ်သမား စသော သားသတ်သမားတို့သည် လက်ရှိဘဝလည်း လူချင်းမတူ၊ လူရာမှဝင် ကြပါ။ သေရသောအခါ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားရပြီးမှ မရှုမလှ သေသွား ကြရသည်။ သေပြီးနောက်တွင်လည်း ငရဲမီးပူတွင် ကျရောက်၍ နှစ်ပေါင်း ကြာမြင့်စွာ ငရဲမီး မီးလောင်တိုက်ဖြစ်သော ငရဲအိုး၌ ဆင်းရဲ ကြီးစွာ ခံကြရမိဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပါလျက် နှားသတ်သမား တွေ ယခုခေတ်၌လည်း များစွာရှိကြ၏။ နှားသား ဝယ်ယူဇေးသူတွေ ကြောင့် သက်ရောင်းသူတွေ ရှိနေချိန် ဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ်၌လည်း နှားသတ်သမား၊ ဝက်သတ်သမားတွေ များ စွာရှိကြောင်း ဂိဇ္ဈကုဋ် ပြိတ္တာ ဝတ္ထုများတွင် ထင်ရှား ပေါ်လွင်စွာ ဖတ်ကြရ၊ တွေ့ကြရပါမည်။

ဝခက နှားသတ်သမား ဝတ္ထု

ဤတွင် စုန္ဒ ဝက်သတ်သမား ဝတ္ထုသွားနှင့် ဆင်ဆင်တူသော နှားသတ်သမားဝတ္ထုကို အတိုချုံး၍ ဖော်ပြပါမည်။ ပါဠိတော်၌ သူ၏ နာမည်ရင်းမပါ။ (ဝခက) သတ်တတ်သူဟူ၍ သာဗန် ပါ၏။ ထူးသည်ကား စုန္ဒသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ နေသော ဝက်သတ်သမား ဖြစ်၍ ဤသူကား သာဝတ္ထိမြို့၌ နေသော နှားသတ်သမား ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ဘဝ အဆုံးသတ်သွားကြပုံမှာလည်း ခြားနားကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်အခါ သာဝတ္ထိမြို့သား နှားကို အမြဲသတ်၍ နှားသား အမြဲရောင်းစားနေသည့် ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် အများနည်းတူ အပြစ်ကင်းသောအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နှားများကို ရှာဖွေဝယ်ယူပြီး သတ်နေသည်။ လူတို့၏ ထမ်းသင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော နှားများ ကို လိုက်လံဝယ်ယူခြင်း၊ သတ်ခြင်းကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ရင်း သူ၏ ဘဝတာတွင် သားမယားကို မွေးမြူလာခဲ့တယ်။

၁၁- [ပဉ္စမအကြိမ်]

သူ၏ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်မှာ ဝယ်ယူရခဲ့သော နွားများကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်သည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သေပြီးစ နွား၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ သူ စားချင်ရာ အသားကို ပိုင်းဖြတ်ခုတ်လှီး၍ ယူသည်။ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်၍ ကျက်လျှင် ဇနီး၊ သားသမီးတို့နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်ကာ အတူတကွ စားသောက်ကြသည်။ ကျန်သမျှသော နွားသား များကို မြို့ထဲ လှည့်လည်ရောင်းချကြသည်။ နွားသား ဝယ်ယူစားကြ သူတို့ကလည်း ယခုခေတ်၌ကဲ့သို့ ရှိနေခဲ့ကြဖူး၏။

တစ်ဖန် နွားသားရောင်း၍ရသော ငွေများဖြင့် နွားများကို လိုက်လံရှာဖွေ၍ ဝယ်ယူပြန်၏။ ရှေးခေတ်ကလည်း ယခုခေတ်ကလ နှင့် မခြား နွားသတ်သမားဖြစ်ကြောင်း သိလျက်နှင့် သူတို့၏ နွား များကို ရောင်းရက်သူ ရှိကြသည်။ သတ်၍ သွေးသံရဲရဲနှင့် ရောင်းချ သော နွားသားကို ဝယ်ယူစားသူများ ရှိကြသည်။ ထိုနွားရောင်းသူနှင့် နွားသားကို ဝယ်ယူသူတို့က နွားသတ်သမားကို ဝိုင်းဝန်းကာ အားပေး အားမြှောက်ပြု၍ ထောက်ပံ့နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လူ့မိတ်တော်က နွားသတ်သမားအား ရောင်းလိုက်ကြသော နွားများကို ယူဆောင်လာခဲ့ပြီး ရက်စက်စွာ သတ်ပြန်၏။ သူလိုချင်ရာ ခုတ်ပိုင်း ဖြတ်လှီးယူပြီး ကျန်သမျှ နွားသားတွေကို သွေးသံရဲရဲ ယင် ကောင် တဝဲဝဲနှင့် အရပ်ထဲ လှည့်လည်ရောင်းချပြန်၏။ တစ်ဖန် ရသော ငွေနှင့် နွားဝယ်ခဲ့ပြန်၊ နောက်ရက် သတ်ပြန်၊ စားကြပြန်၊ ရောင်းချ ပြန်သည်။ ထိုသို့ နွားဝယ်ယူ၍ သတ်ခြင်းအလုပ်သည် နှစ်တွေ ကုန်မှန်း မသိ ကုန်၍လာခဲ့ရာ သူ၏အသက်အရွယ် နှစ်ပေါင်း ၅၀ တိုင်အောင် ကျရောက်လာခဲ့လေသည်။

သာဝတ္ထိမြို့ထိပ်၌ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်သည် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ သံဃာတော် အပေါင်းနှင့်တကွ သီတင်းသုံးလျက်ရှိကြောင်း သူမသိ သည်မဟုတ်ပါ။ သိပြီး ကြားပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ၏ စိတ် ရင်း စေတနာက မိစ္ဆာမောဟ ဖုံးလွှမ်းနေလွန်း၍ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ ရှိခိုးဖူးမြော်ခြင်းမရှိ။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များအား ဆမ်း တစ်ဇွန်းမျှ မလောင်းလှခဲ့ရစေဖူး၊ သစ်သီးတစ်လုံး၊ ပန်းတစ်ပွင့်နှင့် ဆီမီး တစ်တိုင်မျှ ပူဇော်ခြင်းမရှိသလို အခြားသော ကုသိုလ်ရေးနှင့်စပ်လျဉ်း ၍ ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်ခြင်းစသော ကုသိုလ်မျိုးလည်း လုံးဝ မရှိဖူး ဆို၏။

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရုံ

ဤဝတ္ထု၌ နွားသတ်သမား ဝဏ၏ ပြုမူပုံသည် ဝက်သတ် သမား စုန္ဒ ဝတ္ထုနှင့် တစ်သက်လုံး မကောင်းမှု သတ်ဖြတ်ခြင်းအလုပ် သာ စွဲမြဲလုပ်၍ ကုသိုလ်ရေးတွင် ဘာတစ်ခုမျှ ပြုခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပုံမှာ ထပ်တူဖြစ်၏။ မိမိတို့ ရှေ့ဆက်သွားရမည့် ဘဝသံသရာ ခရီး၏ အရေး ကိုမူ လုံးဝ မျှော်တွေးရမှန်း မသိ၊ မကောင်းမြစ်တားသူ မိတ်ဆွေ ကောင်း၊ ဆရာကောင်း မရှိသူချင်းပါ တူညီကြသေး၏။

ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျချိန်

သူ၏ စိတ်ဆန္ဒ အာသာသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နွားသားနှင့် ကင်း၍ ထမင်းမစားနိုင် ဆို၏။ ကောင်းမှုပြုနေသူကို တစ်နေ့တွင် ကောင်းကျိုး ရောက်သကဲ့သို့ မကောင်းမှုပြု၍ အသက်မွေးနေသူတို့ကို လည်း တစ်နေ့တွင် မကောင်းကျိုး ဆိုက်ရောက်လာမြဲ ဖြစ်၏။ ဤ သဘာဝကို မြဲမြဲ မှတ်ပါ။

ဝဏသည် သူ၏နွားတွေကိုသတ်၍ သားသတ်သမားအလုပ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၅၀-သို့ ရောက်လာသောနှစ်တွင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ် ပေါ်လာ၏။ အသက် ၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် တစ်နေ့သ၌ သူ၏ဇနီးအား နွားသားတစ်ဖြတ်ကို လှီး၍ သူ့အတွက်ချက်ပေးရန် မှာကြား ပေးအပ် ထားခဲ့ပြီး မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ကာ နွားသားရောင်းရန် ထွက်ခွာ သွားသည်။ ထိုနောက် ညနေပိုင်းတွင် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အဖော် များနှင့်အတူ ရေချိုးရန် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူနှင့်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ၏ အိမ်သို့ရောက်လာပြီး ‘ညွှန်သည်လာလို့ပါ။ အမဲသားရောင်းပါ’ ဟု တောင်းဆို၏။ နွားသတ်သမား၏ ဇနီးက ‘မရှိဘူး၊ ရောင်းချလို့ ကုန် ခဲ့ပြီ’ ဟု ပြောသည်။ သို့သော် ဝယ်ချင်သူက ‘ညွှန်သည်ကျေးရန် အလို့ရှိနေလို့ပါ။ ကြွင်းကျန်သေးပါက ပေးပါ’ ဟူ၍ ထပ်ကာထပ်ကာ တောင်းဆိုသည်။ အိမ်ရှင်မက ‘အသင့်ရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ နွားသားနှင့် ကင်း လို့ ထမင်းမစားဘူး၊ သူ့အတွက်ချက်ပေးရန် ချန်ထားခဲ့တာက လဲလို့ အခြားမရှိဘူး’ ဟူ၍ ဟုတ်မှန်ရာ ပြောပြ၏။ ‘ဒါဖြင့် အဲဒါပဲပေး’ ဟု ပြောပြောဆိုဆို လက်နိုင်သော အကျမ်းဝင်သူမို့ သူကိုယ်တိုင် ဆွဲယူ သွားလေတော့သည်။

နွားသတ်သမား ရေမျိုးပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဇနီးက
 ကမင်းပြင်၍ ပေး၏။ အမဲသားဟင်း မမြင်၍ 'အမဲသားဟင်း ဘယ်
 မှာလဲ' ဟု မေး၏။ သူ့ ဇနီးက ဖြစ်ရပ်အကြောင်းစုံကို ပြောပြသော
 အခါ ဒေါသတကြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် 'ငါ အမဲသားနှင့် ကင်းလို့
 လမင်းပစားဘူးဆိုတာ နှင်သိပြီးသား၊ နင့်ထမင်းပွဲ ပြန်ယူသွားတော့'
 ဟု ပြောကာ ဓားကိုဆွဲယူပြီး အိမ်အပြင်ဖွက်သွားသည်။

သူသည် တစ်သက်လုံးက နွားကိုသတ်လာသူဖြစ်၍ နွားမွန်သမျှ
 သနားစိတ်မရှိ၊ ထင်းခုတ်သမားသည် ခုတ်လှဲပြီး ထင်းတုံးများကို
 ကြိုက်သလို ဖြတ်လှဲခွဲစိတ်နေသကဲ့သို့ သက်ရှိနွားတွေကို သူ စိတ်ရှိ
 သလို သတ်ချင်ရာသတ်၊ ဖြတ်ချင်ရာဖြတ်ပစ်နိုင်မည်ဟု ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း
 ယူ၏။ ဘယ်သူက ခုမတော်ဘူး၊ မကောင်းဘူး ဟူ၍ ပြောဆို
 တားမြစ်သူ မရှိခဲ့ဘူးချေ၊ ထို့မကြောင့် ငဲ့စရာ၊ တောက်ယားစရာ မရှိ၊
 ထင်ရာ ရမ်းနေနိုင်စွမ်း အခွင့် သာနေသည်။

လှိုသော် သတ္တဝါလောကကွင် ကံတရားဆိုသည်ကား သူတစ်ပါး
 က လာ၍ ပြုပေးခြင်းမရှိ၊ သူပြုသောကံသာလျှင် သူ၏ ဘဝအတွက်
 ကောင်းဆိုး နှစ်တန်ကို နေ့စဉ် (ဖန်ပေးနေခြင်းကို) ပြောပြပေးသူ
 ဆရာကောင်း မရှိ၍ သူ မကြားဖူး၊ မသိဖူးရှာပါ ကံဆိုးမိုးမှောင်
 ကျချိန်ရောက်လာသောကြောင့် ထိုနေ့ ထိုအချိန် တစ်ခဏကလေး
 အတွင်း၌ သူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို မိသားစု
 များကပါ ဘယ်သူမှ မမျှော်မှန်းမိခင် ရုတ်တရက် ကျူးလွန်ပြုလိုက်
 လေသည်။

လမင်းစားရာမှ ထလိုက်ပြီး ထက်ခွာသော ဓားကိုင်လျက်
 သူ၏ အိမ်နောက်ဘေးရှိ နွားခြံအတွင်းသို့ ဒေါသနပ်ပါပါ ဝင်ကာ
 နွားကပ်ကောင်၏ လျှာကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲယူပြီး ဓားနှင့် အရင်းမှ
 ခြိတ်ယူလိုက်သည်။ ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဇနီးအား 'ရော့ အဲဒါ ချက်ခဲ' ဟု
 ဖော်ပေးလိုက်သည်။

ဆိုအခါ လျှာအပြုတ်ခံလိုက်ရသော နွားကြီးသည် ခံတွင်းမှ
 သွေးပျံ့၍ ဒလဟော ထိုစီးကျလျက် မခံ မရပ်နိုင် ဆောက်တည်
 ဝရ ဖြစ်နေရ၏။ လူသားတစ်ဦး အနေဖြင့် ကြည့်ရက်စရာ မရှိ၊
 မြင်ဝံ့ ဖရာမရှိပါ။ ထိုသို့လွန်လွန်း၍ ယောက်ယက်ခပ်ကာ ဟိုနားပြေး၊

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီ ရဲ့

သည်နားပြေး ဖြစ်နေရှာ၏။ နှာကျင်လှသော ဒုက္ခဝေဒနာကြီးကို ခံစားရင်း မကြာခင်အတွင်းမှာပင် နှားကြီးသည် မရှုမလှနှင့် သနား ဖွယ်ရာ ဘုံးဘုံးလဲပြီး အသက်ထွက်သွားရရှာလေ၏။

ဇနီးမယားကို ရှေးတစ်ချိန်က မင်းကြီးကတော်၊ ဝန်ကြီး ကတော် ဟု ပြောခဲ့ကြဖူးသကဲ့သို့ ပြောရလျှင် အဆိုပါ နှားသတ် သမား၏ ကတော်သည် နှား၏လျှာကို ကောက်ယူကာ အလျင်တ ဆော မီးဖို၌ တင်လိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် ပူပူလောလောကြီး ထမင်းပန်းကန်ပြားပေါ်တင်ကာ သူ၏ လင်ယောက်ျားရှေ့၌ချကာ ပေးလေသည်။

ဤတွင် အံ့ဩဖွယ်ရာ ထူးခြားချက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံကား နှားသတ်သမားသည် အားရပါးရ စားရတော့မည်ဟု ထမင်း တစ် လုတ်ကို ခံတွင်းသို့ ပစ်သွင်းပြီး နှားလျှာခင်ကို ထက်ဝက်ဖြတ်၍ တစ်ဖြတ်တစ်ပိုင်းကို သူ၏ခံတွင်းသွင်းကာ လျှာပေါ် တင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏လျှာသည် အရင်းမှ အလိုလို ပြတ်သွား၏။ လျှာရင်းမှ တိတိကြီး ပြတ်ခဲ့ပြီး သူစားနေဆဲ ထမင်းခွက်ပေါ်၌ ကျလေသည်။

ရှက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းသော ပါဏာတိပါတကံ (အကု သိုလ်ကံ) မည်သည်ကား အချိန်ဆိုင်း၍ မနေနိုင်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မ ချက်ချင်း လက်ငင်းအတွင်း မိမိပြုသောကံနှင့် အလားတူစွာပင်လျှင် အကျိုး ပေးခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

သတ္တဝါတို့၏ အစက်ကို သတ်သော အကုသိုလ်ကံဟူသမျှ သည် မိမိပြုသော ကံအကြောင်းနှင့် ထပ်တူ အကျိုးပေးတတ်၏။ ဒေါ သမာန်နှင့် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ပြုသောကံသည် ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြုသူအား ရှောင်တခင် အကျိုးပေးတော့သည်မှတ်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အစဉ်တစိုက်ပြုနေသော အကုသိုလ်ကံသည် ပြုလုပ်သူအား တအိအိ လာ၍ တစ်လျှောက်လုံး အေးအေးဆေးဆေး အကျိုးပေးနေတတ်၏။

ဤဝတ္ထုတွင် ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၌ ဤသို့ မှတ်ချက် ချတော် မူထား၏။

တံဏေညောဝ ကမ္မသာရိက္ခာပံ ဝိပါကံ လဘိ။

ကံဏေညောဝ၊ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် (အချိန်မဆိုင်) ချက်ချင်း လက်ငင်း။ ကမ္မသာရိက္ခာပံ၊ မိမိပြုလုပ်မိသော နှင့် အလားတူစွာ။ ဝိပါကံ၊ အကျိုးကိုး လဘိ၊ ရရှိလေ၏ .. တဲ့။

လက်တွေ့ ကံတူ အကျိုးပေးပုံ

နှားသတ်သမားသည် သူ၏ သနားကြင်နာ မဖက် ရက်စက် လိုက်သော လက်ချက်ကြောင့် အပြစ်မဲ့သော နှားကြီးမှာ လျှာဖြတ် ခံလိုက်ရ၏။ လျှာဖြတ်ပြီး ခံတွင်းမှ သွေးရည်များ ပေါက်ပေါက် ပန်း၍ ယိုစီးထွက်ကျသည်။ နာကျင်သောဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ အော်မြည်ရင်း ယောက်ယက်ခပ် နေသွားရရှာ၏။

ထိုနည်းတူစွာ နှားသတ်သမားသည်လည်း တကယ် ကိုလုံးဝ ဖယ်တုတ်ပင်လျှင် သူ၏လျှာ ရုတ်တရက် ပြတ်ကြသည်။ တစ်ဆက်တည်း ခံတွင်းမှ သွေးရည်များ ပေါက်ပေါက်ပန်း၍ ကျဆင်းကာ ဒလဟော ယိုစီးနေသည်။ ထို့ကြောင့် မခံနိုင်မရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ နှားကြီး အော် မြည်သံနှင့် တူစွာ အော်မြည်ရင်း ယောက်ယက်ခပ်နေရ၏။ ယောက် ယက်ခပ်နေပုံကား နှားကဲ့သို့ အော်မြည်ရင်း ပုဆစ်ဒူးနှစ်ဘက်၊ တံခွာဝင်သစ်တို့ဖြင့် လေးဘက်တွားကာ ဆောက်တည်ရာမရ၊ ရပ် တာ၍ မနေနိုင်။ သူ၏ နေအိမ်အတွင်း၌ လှည့်ပတ်လှုပ်ရှား၍ နေရ လေ ။

ထိုအခါ နှားသတ်သမား၏ သားသည် သိတတ်၊ မြင်တတ်၊ ပြောဆိုတတ် တွေးဆတတ်သော အရွယ် ရောက်နေပြီဖြစ်၍ လျှာဖြတ် ခံသော နှားကြီး၏ မရွံ့မလှ ခံစားနေရသော ဖြစ်ရပ် မြင်ကွင်းကို သနားစိတ်ဖြင့် မမြင်ရန်နိုင်ပါ။ တစ်ဆက်တည်း မြင်နေရသော ဖခင် ၏ ဒုက္ခဝေကြီးကိုလည်း မမြင်ရန်နိုင်စရာ တွေ့မြင်နေရပြန်၏။ နှား ကြီးနှင့် သူ့ဖခင်၏ တစ်ခဏချင်း ဖြစ်ရပ်နှစ်ဖုံ ယပ်ဘူချက်ထူးလှ သော မြင်ကွင်းကို အနီးအပါး၌ ရပ်၍ကြည့်နေစဉ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ပေါ်နေရသည်။

မိခင်က သူ၏သား စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကြည့်နေပုံ သိမြင်၍ ‘ငါ သား ဒီနှားကြီးမို့ မရွံ့မလှဖြစ်ရပုံကို ကြည့်ပါလော့၊ သည်အလုပ်ရှိ

သံသရာဖွဲ့ကို လွတ်အောင်ရှင်းကြစို့ရဲ့

ဝိပါက်ကြမ္မာဟာ သင့်ဖခင်ရဲ့ ထိပ်ထက်၌သာ ကျသည် မဟုတ်သေး
ဘူး၊ ယုတ်သေရက်စက်လွန်းအားကြီးသော ဖခင်ရဲ့သားဖြစ်တဲ့ သင့်ရဲ့
ထိပ်ထက်မှာလည်း ကျရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ ငါ့ကို
ငဲ့ညှာမနေနှင့်တော့၊ ဘေးလွတ်ရာ၊ ကင်းရာ ရပ်တစ်ပါးသို့ ရှောင်
ရှား ထွက်ပြေးပေတော့' ဟု အဆောတလျှင် ဟိုက်တုန်းလေသည်။

ထိုခေတ်ဆီက လူအချို့၏ စိတ်သည် မင်းပြစ်ဒဏ် ရာဇဝတ်မှု
ကြီးကို ကျူးလွန်မိသော် ဖခင်သာမက သားကိုပါ ဆက်နွယ်၍
မယုံသင်္ကာ ဖြစ်တတ်ပုံ-ပြစ်ဒဏ်ခံကြရပုံကို ထင်ဟပ်၍ အကုသိုလ်
မကောင်းမှုကြီး ပြုမှားသော ဖခင်ကြောင့် သားကိုပါ မကောင်း
ကျိုး ကူးဆက်မည်လော ဟု မိခင်၏ ကရုဏာစိတ်ကြောင့် သားကို
ရှောင်စေခြင်း ဖြစ်၏။

မိခင်၏စကားကို ကြားရလျှင် သားဖြစ်သူသည် သေဘေးကို
ကြောက်လန့်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မယူတော့ဘဲ တစ်ခဏ
ချင်း ရပ်တစ်ပါးသို့ ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

သူပြုခဲ့သောကံ သူသာခံရမြဲ

လူဖြစ်ရပါလျက် - သူ၏လူ့ဘဝ ရနေခိုက် ဘဝဘာလုံးတွင်
နွားသတ်ခြင်းအသုပ် ပါဏာတိပါတကံဖြင့် အသက်မွေးခဲ့သော နွား
သတ်ဇယာကျားသည် လျှာပြတ်ကျပြီးနောက် အချိန်ကြာကြာ မနေ
နိုင်ရှာတော့ပါ။ အသက်ခံနေရသော နွားသံကဲ့သို့ အော်မြည်လျက်
သူ၏နေအိမ် အတွင်း၌ လေးဘက်ထောက်တွားကာ ယောက်ယက်ခပ်
ပြေးသွားရင်းမှ မောပန်းပြီး ပက်သက်လန် လဲကျကာ မရှုမည့်နှင့်
အသက် ထွက်သွားရရှာလေ၏။

သေပြီးနောက်တွင် တစ်ဆက်တည်း အဝီစိရဲကြီးသို့ ကျရောက်
သွားရ၍ ကြီးစွာသောခရဲမီး လောင်ခံရပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခကို ယခုတိုင်
အောင် ခံနေရဆဲရှိလေသည်။ သူပြုခဲ့သောကံ သူသာခံရမြဲ သဘာဝ
ကို မှတ်ကြ၊ ကြောက်ကြကုန်လော့၊ ကျွန်ုပ်တို့-ဝက်သတ်သူ-ဆိတ်
သတ်သူ- ကြက်သတ်သူ- တဲသတ်သူတို့သည်လည်း နည်းဘူဝင် ရဲ
ကျမည် ကော်ဟူ၍ မှတ်ကြ၊ ကြောက်ကြကုန်လော့။

ဆရာတော်ကြီး ဦးဥက္ကဋ္ဌမသင်္ဂရ

လူမသေခင် နတ်ဗိမာန်ကြီး ပေါက်နေနှင့်သော
ပေဋိက ဥပါသကာ ဝတ္ထု

မကောင်းမှုပြုလျှင် မကောင်းကျိုး ခံရကြောင်း ဝတ္ထုများ
ကို ပြခဲ့ပြီ။ ယခုအခါ ကောင်းမှု ပြုနေသော သူကား ကောင်းကျိုး
ရကြောင်း ဘုရားဟော တရားတော်နှင့်အညီ လက်တွေ့ ထင်ရှားခဲ့
သော အားကျဖွယ် ဝတ္ထုကြောင်းကို ဤတွင် ဖော်ပြပါသည်။

ဘဝသံသရာ ကျပ်လည်ကြရာတွင် နည်းသိထားဖို့ရာ ဦးစွာလို၏။
ကောင်းသောနည်းနှင့် မကောင်းသောနည်း (၂)မျိုးတွင် ကောင်း
သော နည်းယူလျှင် ကောင်းကျိုးရမည်။ ဤကား လိုရင်းဖြစ်၏။

သံသရာ ကျပ်လည်ကြရာတွင် ချမ်းသွမ်းသာသာ ကျပ်လည်နိုင်
သောနည်းရှိ၏။ နားလည်ထားလျှင် လွယ်ပါသည်။ အထက်၌ ဖော်ပြ
ခဲ့သော (လမ်းဆိုး နှင့် လမ်းကောင်း) ခရီး လိုရာ သွားနိုင်ကြောင်း
လမ်းနှစ်သွယ် ရှိနေသည်တွင် လမ်းကောင်းကို လိုက်ပါ။ စိတ်ကို
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပါ။ စကားကောင်းပြောတတ်သူကို ပေါင်းပါ။ ချဉ်း
ကပ်ပါ။ ကောင်းရာညွှန်သော စာမျိုးကိုသာ ရှေးချယ်၍ ဖတ်ပါ။
ဖြစ်ရာဘဝတိုင်း၌ ချမ်းသာသော ဘဝမျိုးဖြင့် ကျပ်လည်နိုင်သော
နည်း၏ အခြေခံဟူ၍ မှတ်ပါ။

မိမိ၏ ဘဝကို သက်သာစွာ ချမ်းသာအောင် ကျပ်လည်သွား
လိုသူများ အတွက် ‘ဓမ္မော ပါပေတိ သုဂတံ’ ဟူ၍ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်က ရှင်းရှင်းနှင့် လွယ်လွယ်ကလေး ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့၏။

‘ဓမ္မော၊ သူတော်ကောင်းတို့ လိုက်နာကျင့်သုံးသော သုစရိုက်
တရား (၁၀)ပါးဖြင့်သာ ပျော်မွေ့နေကြပါ’ ဟု ညွှန်ကြားခြင်း
ဖြစ်၏။ လိုက်နာနည်း လွယ်ပါသည်။ ရှေးခေတ် ကာလ၌ သုစရိုက်
တရားဖြင့်သာ ပုံနှိပ် ပျော်မွေ့ နေသွားကြသော (နည်းယူရန်) ဝတ္ထု
ပေါင်းများစွာ ရှိ၏။ ဤတွင် နည်းယူဖွယ် ကောင်းသော ဓမ္မိက
ဥပါသကာ၏ ဝတ္ထုကို ဖော်ပြပါသည်။

သံသရာ၌ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရဲ့

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ဥပါသက တေ

မြတ်စွာဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည် ငဗဟဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်အခါ သာဝတ္ထိမြို့၌ ပုံမှန်တရားစောင့်၍ နေကြသော 'ဓမ္မိက' အမည် ခံယူထားကြသည့် ဥပါသကာ ငါးရာ ရှိကြ၏။ တစ်ဖန်-တိုငါးရာသော ဥပါသကာတို့တွင် တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာ၌ ငါးရာငါးရာစီသော ဥပါသကာ တို့က အသီးသီး ခြံရံလျက် ရှိကြပြန်သေး၏။

ထိုဥပါသကာ အားလုံးတို့၏ အပေါ်၌ ကြီးမား ဦးဆောင်သော အကြီးဆုံး ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ 'မဟာဓမ္မိက' အမည်ရှိသော ဥပါသကာ ကြီး တစ်ဦးရှိသည်။ အဆိုပါ ဥပါသကာကြီးမှာ သား ခုနစ်ယောက်၊ သမီး ခုနစ်ယောက် ထွန်းကား၍ အားလုံးပေါင်း သားနှင့် သမီး တစ်ကျိပ်လေးယောက် ရှိလေသည်။ (ဝိသာခါ၌ သားသမီး နှစ်ဆယ် ရှိပုံ ထောက်လျှင် မများပါ။)

နေထိုင်ကြပုံကို ပြောကြလျှင် သူတို့မိသားစု အားလုံးသည် ငါးပါးသီလ မြဲကြ၏။ ပါဏာတိပါတကံ စသော ဒုစရိုက်မှုမျိုးကို မပြု ကြပါ။ လုံးဝ ကင်းရှင်း ကြသည်။ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့ကိုသာ (နေ့တိုင်း၊ လတိုင်း၊ နှစ်တိုင်း) ထာဝစဉ် ဆည်းပူး အားထုတ်နေ လေ့ ရှိကြသည်။

တာဝန် ယူထားကြပုံက သားသမီးတိုင်း တစ်ယောက် တစ် ယောက်စီ၌ စာရေးတံ ယာဂုကိုဖြစ်စေ၊ စာရေးတံ ဆွမ်းကို ဖြစ်စေ အလှူဝတ်ကို ယူကြသည်။

လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခ၌ လူအပ်သော ဆွမ်းဝတ်ကို ဖြစ်စေ၊ သီးသန့်ပင်ဖိတ်၍ လူအပ်သော ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ၊ ဥပုသ်နေ့၌ လူအပ် သော ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ၊ ဧည့်သည်အာဂန္တုက ရဟန်းတို့အား လူအပ် သော ဆွမ်းကိုဖြစ်စေ၊ သံဃာအား လူအပ်သော ဆွမ်းကို ဖြစ်စေ ဝါဆိုသင်္ကန်းကိုပါ ကိုယ်စီကိုယ်င ပေးလှခြင်း တာဝန်ယူ၍ ပြုကြ၏။ ထိုသားသမီး တစ်ကျိပ် လေးယောက်တို့သည် မိဘတို့၏ ထုံးတမ်း စဉ်လာကို အတု လိုက်ကြသည်။ အတု လိုက်ကြသောကြောင့် အနုဇာတ သားသမီးကောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးညွှန်မောင်ဘို

သားသမီး (၃) မျိုး

လူ့လောက၌ အိမ်ထောင်စုတိုင်း သားသမီး ကိုယ်စီရှိကြရာ တွင် မိဘစကား နားသောင်သူ များလည်း ရှိကြ၏။ မိဘစကား နားမသောင် ဆန့်ကျင်နေသူ များလည်း ရှိကြ၏။ မိဘထက် ကိုယ် ကျင့် သိက္ခာ၊ ပညာ၊ အလုပ်အကိုင်၊ အနေအထိုင် အားလုံး သာလွန် မြင့်မားသူများလည်း ရှိကြ၏။ လက်တွေ့ ကြည့်ကြပါ။

- (၁) မိကောင်းဖခင်တို့၏ ရိုးဖြောင့် မှန်ကန်သော နေထိုင်နည်း ကျင့်ရိုး ထုံးတမ်းစဉ်လာကို လေးလေးစားစား အတုလိုက်၍ ကျင့်သော (အနုဇာတ) သားသမီးကောင်းတစ်မျိုး၊
- (၂) မိကောင်း ဖခင်တို့၏ နေထိုင်နည်း ကောင်းသော အစဉ် အလာကို အတုမလိုက်မူ၍ ယုတ်ညံ့သော အနေအထိုင်၊ အပြု အမူ၊ အပြောအဆို၊ အလုပ်အကိုင် ရှိသော ဆန့်ကျင်သည့် (အဝဇာတ) သားသမီး တစ်မျိုး၊
- (၃) မိကောင်းဖခင်တို့၏ ကောင်းသော ဓလေ့ ထုံးစံ နေထိုင်နည်း ထက် သာလွန်ထူးကဲ၍ ဘက်စုံ မြင့်မြတ် လွန်ကဲစွာ ပြုမူ ကျင့်ကြံ နေထိုင်တတ်သော (အဝိဇာတ) သားသမီး တစ်မျိုး ဟူ၍ ရှိကြ၏။

လူ့လောက တစ်ခွင်ဝယ် ရှေးခေတ်ကာလ၌ ဖြစ်စေ၊ ယခု မျက်မှောက်ခေတ်ကာလ၌ ဖြစ်စေ ရှိရှိသမျှ လူတို့ကိုကြည့်လျှင် ထိုသုံး မျိုးကို တွေ့မြင်ကြရမည်။ သူတစ်ပါးသာ မဟုတ်သေးပါ။ တို့သူငါ အားလုံးတို့သည်လည်း အဆိုပါသုံးမျိုးတွင် ပါဝင်နေကြပြီး ဖြစ်၏။ တစ်မျိုးမျိုးတော့ ပါဝင်နေကြပြီးဖြစ်ရာ မိမိကိုယ်တိုင် ဘယ်အမျိုး ဘယ်အစားတွင် ပါနေသလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ပါ။

ပုံမှန် ဒါန-သီလ နှင့် ပျော်ပွေ့ချင်သူ

လူ့လောကတွင် လက်ရှိ မိမိ၏ ဘဝကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပျော်အောင် နေလေ့ရှိကြပြီဖြစ်၍ 'ငါ့ဘၣ် ယုတ်နိမ့်သော ပျော် နည်းဖြင့်မနေ သူတော်ကောင်းတို့ ပျော်နည်းမျိုးတွင် လိုက်နိုင်သမျှ

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရုန်းကြပို့.ရှဲ

တော့လိုက်နာ၍ ပျော်ခဲ့တာပဲ'ဟူ၍ အကဲခတ် ကြည့်မြင် သိနိုင်လျှင် လူဖြစ်ရကျိုး နပ်ပြီဟု မှတ်ပါ။

အဆိုပါ ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် သားသမီးများကို သွန်သင်ဆုံးမ ကွပ်ကဲထိန်းချုပ် နေသွားပုံ ကြည့်ပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းရာဘဝရောက်အောင် သူ့တော်မြတ်တို့ ကျင့်စဉ် နေထိုင်နည်း ဖြင့် နေ၍ သားသမီးများကိုလည်း နည်းယူစေကာ ကောင်းရာဘဝသို့ ရောက်စေရန် နည်းညွှန်ကာ တာဝန်ကိုယ်စီပေးပြီး ကောင်းမှုဖြင့်သာ ပုံမှန်နေသွားစေသည်။

ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် သူတို့၏ ဇနီးခမာင်နွဲ့နှင့် သား သမီး တစ်ကျိပ် လေးယောက်ပါ ပေါင်းသော် သူတို့ တစ်အိမ်ထောင်၌ လူပေါင်း (တစ်ကျိပ်ခြောက်ယောက်) ရှိကြသည်။ သူတို့ အားလုံးက လူတစ်ယောက်ကျစီတိုင်း စာရေးတံ (ယာဂုဆွမ်း) စသော အလှူဝတ် တစ်ခုကျစီ အသီးသီး ပုံမှန်ထားရှိကြသည်။ နေ့စဉ် အလှူဝတ်နှင့် ကင်းကွာနေသူ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြပါ။ ဤအချက် မှတ်ကြရာ၏။

လူ့လောက၌ ကောင်းသောနေထိုင်နည်း ဆိုသည်ကား ခက်ခဲ သည်မဟုတ်။ ထိုပုံနည်းဖြင့် နေသားကျနေတော့ နေ့စဉ် အလှူဝတ်စီမံရင်း ပျော်မွေ့ နေကြတော့သည်။ ပြုလုပ်သမျှ နတ်ရွာ နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်း အကျင့်ကောင်းချည်း ဖြစ်နေ၍ (စဒုဏ)ဖြင့် နေထိုင်ကြ သော အိမ်ထောင်မိသားစုကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဤပုံ ဤနည်းဖြင့် ဘဝချမ်းသာအောင် နေထိုင်နည်းကို ပုံစံမူချ ၍ နေလာခဲ့ရာ သားမယားနှင့်တကွ ဖြစ်သော ထိုဓမ္မိကဥပါသကာ ကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူမှာ စိတ်သဘာဝကိုက ပုံမှန် အချိုးကျနေ၍ အပြစ်မှ ကင်း၏။ လေ့လာစစ်ဆေးကြည့်နေရန် မလိုတော့ပါ။ သူ၏ နေထိုင်ပုံကို ဘေးမှကြည့်လျှင် 'ပုံသေ စောင့်ထိန်းအပ်သော သီလ ရှိခြင်း၊ ကောင်းသော ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်ကျင့်တရား ရှိခြင်း၊ ဝေဖန်ပေးကမ်း လှူဒါန်းမြဲ ဒါနဝတ် ပုံမှန်ထားရှိခြင်းတို့ကို အခါမလင့် တွေ့မြင်ကြရမည် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဘုရားကို အသွန် ကြည် ညိုခြင်း၊ တရားတော်ကို မကြာမကြာ နာကြားတတ်ခြင်း၊ ရိုသေလေး စားစွာ နာကြားခြင်း၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုး တရားနာ ကျင့်စိတ် အမြဲရှိခြင်း။

မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား ရှေးနန်းသံဃာတော်များကို မြတ်နိုးစွာ ဖူးမြော်လေ့ရှိခြင်း၊ လှူဒါန်းပူဇော်၍သာ နေတတ်ခြင်း’ အလုပ်တို့ဖြင့် သာလျှင် သူ၏ တစ်ဘဝတာကာလပတ်လုံး ပျော်မွေ့စွာ နေထိုင်၍ အသက်ကြီးရင့်လာစေခဲ့သည်။

အိုချိန်ရောက်လျှင် အိုရမပြု

လူ့လောက၌ လူ့ဘဝရောက်၍ လူဖြစ်နေကြရသူ အားလုံးသည် အိုချိန်ရောက်ကာ အိုကြရမည်၊ သေချိန်ရောက်လျှင် သေကြရမည်၊ ဤတရားသဘောကို သူ့ငါ အားလုံး နားလည်ထားကြရမည်၊ နားလည်ပြီး ကြားဖူးပြီးဖြစ်သော်လည်း ဟကယ် စိတ်ထဲက စွဲမြဲစွာ သိနေကြဖို့လို၏။ ဤကား သတိပေးခြင်းတည်း။

ဓမ္မိကဥပါသကာကြီးသည် မကောင်းမှုဒုစရိုက် တရားယုတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာမျှ ပြုဖူးခြင်းမရှိ၊ လူကောင်းတို့ စောင့်စည်း အပ်သော ကိုယ်ကျင့်တရား မြဲသည့် သူတော်ကောင်းကြီး ဖြစ်သော်လည်း အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း သဘာဝ ထုံးတမ်းကို ရှောင်ကွင်း၍ ရမပြု မဟုတ်သောကြောင့် အိုချိန်ရောက်၍ အိုရရှာ၏။

သူ၏ အို၍သေရမည့် အချိန်ပိုင်း၏ ထူးခြားချက်ကို ပြောမည်၊ ထိုဓမ္မိကဥပါသကာကြီးသည် ဘဝ၏ နောက်ပိုင်း နိဂုံးအချိန်၌ အိုနာရှေ့ဂါးဖြင့် အားအင်နည်းခဲ့၏။ အားအင် ယုတ်လျော့၍ လာနေခဲ့ရာတွင် နောက်ဆုံး အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်း၍သာ နေရသောအဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူတော်ကောင်းတရားကို အားကိုးပြု နေလာခဲ့သူ လျက်ကိုင်ထားနေလာခဲ့သူ- သူတော်ကောင်းတရားနှင့် ပျော်မွေ့ နေလာခဲ့သူတို့၏ စိတ်ထားသဘာဝသည် သာမန်လူတို့နှင့် မတူကြပါ။

ခရီးဆက်ရမည့် ခရီးသွား ယောက်ျားသည် ခရီးထွက်ကာနီး အသင့် ပြင်ဆင်ထားသကဲ့သို့ပင် မိမိ၏ သူ့ဘဝနောက်ပိုင်း နေချိန်နည်းနေချိန်တွင် တစ်နည်းအားဖြင့် ဘဝ၏ နိဂုံးပိုင်း၌ မိမိ၏ ရုပ်ခန္ဓာ အခြေအနေမှာ အင်အားယုတ်လျော့နေချိန်တွင် ကြိုတင် မူချထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် တရားကိုပင် ဖောက်ရာ တည်ရာ အားကိုးရာပြုကြသည်။ မိမိဘဝ ထောက်တည်ရာ အဖြစ်နှင့် မြတ်မြတ်နိုးနိုး မှီခို

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့မူ

အားထားမြဲ ဖြစ်ကြ၏။ ဤကား တရားရှင် သူတော်မြတ် အားလုံး တို့၏ ပုံသေနည်းဖြစ်သည်။

အဆိုပါ နည်းဟောင်း နည်းကောင်း လမ်းစဉ်အတိုင်း ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် တရားတော်ကို နာကြားချင်နေ၏။ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် မြတ်တို့နှုတ်မှ ဟောမြောက်ရွတ်ဆိုသော တရားတော်ကို ကြားနာလိုခြင်း ဆန္ဒမှာ ပြင်းပြစွာ ဆာမုတ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာနေသည် ဆို၏။

ထို့ကြောင့် ‘ရဟန်းတော် ရှစ်ပါးကို ဖြစ်စေ၊ ဟစ်ဆယ် ခြောက်ပါးကို ဖြစ်စေ တပည့်တော်တို့ ထံသို့ စေလွှတ်တော်မူပါဘုရား’ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက် လူလွတ်၍ ပင့်လျှောက်စေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အကြောင်းမှန် သိမြင်တော်မူပြီးဖြစ်၍ လွယ်လွယ် ပင် စေလွှတ်တော်မူ၏။

ဘုရားရှင် အမိန့်တော်ဖြင့် သင်္ကန်းရုံ၍ ကြွရောက်တော်မူ မူလာ ကြသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဓမ္မိကဥပါသကာကြီး လဲလျောင်း လျက်ရှိသော အိပ်ရာညောင်စောင်းကို ဝန်းရံ၍ ခင်းထားသောနေရာ များ၌ ထိုင်တော်မူကြ၏။

ထိုအခါ ညောင်စောင်းထက်မှ ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက် ‘အရှင် ကောင်းတို့ဘုရား၊ အရှင်မြတ်တို့အား တပည့်တော်၏ ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ရခဲတော့မည် ဖြစ်ပါလိမ့်ဘုရား၊ ယခု တပည့်တော်မှာ အားနည်းခဲ့ ပါပြီ၊ သနားသောအားဖြင့် တပည့်တော်၏ အကျိုးငှာ သုတ္တန် တစ်ခုခုကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်၍ ချီးမြှောက်ပေးတော်မူကြပါ ဘုရား’ ဟု လျှောက်လေသည်။

‘ဥပါသကာကြီး၊ အဘယ်သုတ္တန်တရားတော်ကို ကြားနာလိုပါ သလဲ’ ဟု ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များက ပြန်၍ မေးကြရာ ‘အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့သည် မစွန့်လွှတ်အပ်သော သတိပဋ္ဌာန် သုတ္တန်တရားတော် ကို နာကြားလိုလှပါတယ် ဘုရား’ ဟု ပြန်ကြား လျှောက်ထားလေ သည်။

ထိုအခါ - ‘ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ’ - အစရှိသော သတိပဋ္ဌာန် သုတ္တန်ကို ရဟန်းတော်များက

ညီညာစွာ ရွတ်ဆိုလျက် သရဇ္ဈာယ်တော် မှုကြလေသည်။ ထိုတရား
နာကြားနေဆဲခိုက်တွင် ထူးခြားချက် တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

နတ်ရထား (၈) စင်း ဆိုက်လာခြင်း

ရဟန်းသံဃာတော်များက သင်္ဘောပဋ္ဌာန် သုတ္တန်ဒေသနာတော်
ရွတ်ဆိုနေကြ၍ ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးက တရားတော်ကို နာကြား
နေဆဲဖြစ်သော ထိုခဏ၌ ထူးခြားချက်ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ ဓမ္မိက
ဥပါသကာကြီး၏ နေအိမ် အထက် ကောင်းကင်ယံ၌ နတ်ပြည်ခြောက်
ထပ်တို့မှ နတ်ရထား (၆) စင်း ဆိုက်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

နတ်ရထားများကို လူတို့၏ ပကတိ မျက်စိဖြင့် မြင်နိုင်လျှင်
ကြည့်ဖို့ကောင်း၏။ အဋ္ဌကထာ ဖွင့်ဆိုချက်မှာ ဆိုက်ရောက်လာ
ကြသော နတ်ရထားတိုင်း၌ နတ်၌ ဖြစ်စေသော ခပ်သိမ်းသော တန်
ဆာတို့ဖြင့် ရှုချင်စဖွယ် လှပစွာ ဆင်ယင်၍ ထားကြ၏။ သိန္ဓောမြင်း
တစ်ကောင်စီ ကဲ့လျက် ရထားတို့၏ အပြန်အကျယ်မှာ ယူဇနာ တစ်ရာ
ငါးဆယ်စီ အညီရှိသော နတ်ရထား ထူးကြီးများ ဖြစ်ကြသည်
ဆို၏။

ထိုရထားအသီးသီးတို့၌ ပါရှိခဲ့ကြသော ရထားမှူး နတ်သား
တို့က အချင်းချင်းပြောဆိုနေကြသည်မှာ- ‘သူတော်ကောင်း ဥပါသကာ
ကြီးကို ငါတို့နတ်ဘုံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားမယ်။ ငါတို့ရဲ့ နတ်ပြည်
လောကသို့ ဆောင်ယူသွားမယ်’ ဟူ၍ သူတို့က-နတ်ရထား ဦးစီးမှူးတို့
အချင်းချင်းတို့က လိုလိုလားလား သူ့ထက်ငါဦး ပြောဆိုနေကြသည်။
ဆက်လက်၍ ‘အိုအချင်း မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး မြေအိုးကိုခွဲ၍
ရွှေအိုးကို ယူသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့နတ်ဘုံသို့ လိုက်ပါခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၏
နတ်ပြည်၊ နတ်ဘုံလောက၌ မွေ့လျော်အံ့သောငှာ ဤရထားထက်၌
ဖြစ်လာပါလော့’ ဟူ၍လည်း သူ့ထက်ငါ ဦးဆောင်ယူချင်ကြသော
ကြောင့် အလှအယက်ကဲ့သို့ ဆူဆူညံ့ညံ့ တောင်းပန် ခယကာပြောဆိုနေ
ကြပြန်၏။ ထိုစကားကို မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး တစ်ဦးတည်း
သာ ကြားနေရသည်။ အခြားသူတို့က ရထားများကိုလည်း မမြင်ကြ
ပါ။ နတ်တို့၏ စကားသံကိုလည်းမကြားနိုင်ကြပါ။ နတ်တို့၏ ရထားကို

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရုန်းကြပို့ရုံ

မြင်လိုသူအားသာ မြင်စေလို၍ နတ်တို့၏ စကားသံကို ကြားလိုသူ အားသာ ကြားစေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နတ်သားများ ပြောဆိုနေကြသော စကားသံကို ကြားနေရ သော ဥပါသကာကြီးသည် တရားတော် ကြားနာ နေခိုက်တွင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပုံကို မလိုလားသောကြောင့် ‘ဆိမ်းကြပါဦး၊ ဆိမ်းငံ ကြပါဦးလော့’ အသံထွက် ပြောဆိုလိုက်မိသည်။ ထိုအသံကို အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအားလုံး ကြားကြ၏။

သတိပဋ္ဌာန်သုတ္တန် ဒေသနာတော်ကို ရှုတ်ဆို သရဇ္ဈာယ်နေ တော်မူကြသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် အရှင်မြတ်များက ‘ငါတို့ကို တားမြစ် ခြင်းဖြစ်တယ်’ ဟု ထင်မှတ်တော်မူကြ၍ ရပ်တန့်ကာ ဆိတ်ဆိတ်နေ လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ပဟာမ္မေိက ဥပါသကာကြီး၏ သားသမီး တို့က ရုတ်ခြည်း ဝမ်းနည်းစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာကြကာ ‘ငါတို့၏ ဖခင်သည် ရှေးရှေးအခါများစွာ၌ တရားနာရခြင်းဖြင့် ဘယ်တုန်းကမှ ရောင့်ရဲ နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ယခုအခါမူကား တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ရဟန်း တော်များကို ပင့်ဖိတ်စေ၍ သုတ္တန်တစ်ခုကို ကြားနာချင်ပါသည်ဟု ရှုတ်ဖတ်စေတော်မူပါလျက်နှင့် သူကိုယ်တိုင် တားမြစ်နေပါတယ်။ ဪ... အကယ်၍ အရေးကြုံရတော့ သေဘေးကို မကြောက်သောသူ မည်သူ မရှိယေခင်ပါတကား’ ဟူ၍ ပြောကြ မြည်တမ်းကြလျက် အသံထွက်အောင် ဝိုကြွေးကြကုန်၏။

ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် အခြေအနေအရ ထိုအခြင်း အရာကို မြင်ကြ၍ ‘ယခုအခါမှာ ငါတို့က သုတ္တန်ရှုတ်နေကြရန် အခွင့်အခါ မဟုတ်တော့ပြီ’ ဟု နှလုံးသွင်းကြကာ နေရာမှထ၍ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်သွားကြလေသည်။

မေ့ မြောသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ဥပါသကာကြီးသည် အချိန်အနည်းငယ်ကြာပြီးလျှင် သတိပုလား၍ ‘သင်တို့ အဘယ် ကြောင့် ဝိုကြွေးကြကုန်ဘိသနည်း’ ဟု မေးလေသည်။

သားသမီးတို့က ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပြန်ပြောကြသည်။ ဆက်လက်၍ ‘သံဃာတော် အရှင်မြတ်တွေကော ဘယ်မှာလဲ’ ဟု မေးမြန်း၏။ သား

သမီးတို့က 'ဖခင်၊ အခပ်ကောင်းတို့သည် ဖခင်တား၍ ခေတ္တမျှရပ် ဆိုင်းနေကြပြီးမှ ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွသွားကြပါကုန်ပြီ' ဟု ပြောကြား သည်။

ထို့အခါ 'ငါ့သည် အရှင်မြတ်တို့နှင့် စကားပြောဆွဲခြင်းမဟုတ် ပါဘူး'ဟု ပြော၍ 'အဲ ဖခင်၊ သို့ဖြစ်လျှင် ဖခင်သည် အဘယ်သူတို့နှင့် စကားပြောဆွဲခြင်း ပြုပါသလဲ' ဟု မေးကြသည်။ ထိုမေးမြန်းချက်ကို သားသမီးတို့က မမျှော်မှန်းမိသော စကားကို ပြောသံကြားရသည်။

'ငါ့ဟာ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့မှ နတ်သားရုဏ်းများတို့က နတ် ရုဏ်းခြောက်စင်းကို တစ်ဆာဆင်၍ ယူဆောင်လာခဲ့ကြပြီ။ ကောင်း ကင်ဦးရပ်တည်ကာ ငါ့ကို ခေါ်ဆောင်နေကြတယ်။ အဲဒီ နတ်သား တို့ကို ဒီမှာ တဆူးနာကြားနေတုန်းမို့ ခေတ္တဆိုင်းငံ့ ပါဦးလို့ တောင်း ပန်စကား ပြောနေရတာပါ' ဟု ပြောဆို ပြောကြားသည်။

သို့နှင့် သားသမီးများက ဆက်လက်၍ 'အဲဒီ ရုဏ်းတို့ ဆီတာ တယ်မှာပါလဲ ဖခင်၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မမြင်ကြရပါ'ဟု ပြောဆို မေးမြန်းကြပြန်၏။

ဥပါသကာကြီးက အကင်းပါးစွာဖြင့် သားသမီးတို့ မြင်စေနိုင် သောနည်းကို အကြံရ၍ 'ကောင်းပြီ သင်တို့ မြင်စေရမယ်၊ ငါ့အဖို့ဆု သီကုံးထားသော ပန်းကုံးခိုသလား'ဟု မေး၏။

ဤရွေးရွေးကလေးက ယဉ်ကျေးသော ရွေးလှကြီးများ ခေတ် ကာလဆီက ယဉ်ကျေးမှု ဆက်ဆံရေးကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်လာ လျှင် အဆင်သင့်သုံးစေ ပန်းကုံး တစ်ခုလောက်တော့ ဆောင်ထား လေ့ ရှိတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သားသမီးများက အခုသင့် ရှိနေ ကြောင်း ပြောကြလျှင် -

'နတ်တို့ခြောက်ထပ်တို့ အဘယ်နတ်တို့သည် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ သလဲ'ဟု ထပ်မေးပြန်၏။ သားသမီးတို့က သူတို့ကြားဖူးသော ဗဟုသုတ ဖြင့် 'ခပ်သိမ်းသော တဆူးရွှေအလောင်းတော်ကြီးတို့သည် ပျော်မွေ့ ဆုဖြစ်တဲ့ တုသိတာနတ်ပြည်ဟာ မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိပါတယ်ဖခင်' ဟူ၍ ပြန်လည်ပြောကြားကြသည်။

သံသရာ ဝဋ်ကို လွတ်စေရန်ကြံစီရုံ

‘ကောင်းပြီ၊ သည်လိုဆိုရင် တုသိတာနတ်ပြည်မှ လာသော နတ်ရထား ဦးစွန်း၌ ချိတ်ဆွဲ၍ နေပါစေ’ လို့ ခံဋ္ဌာန်ပြီး ပန်း ကုံးပစ်မြောက်လိုက်ကြဟု စေခိုင်းလေသည်။

ဖခင်မိန့်ဆိုချက်အတိုင်း သားသမီးတို့က ပစ်မြောက်ကြလေ ရာ ထိုပန်းကုံးသည် ရထားဦးစွန်း၌ ချိတ်မိပြီး တွဲရရွဲဆွဲလျက် တည် နေပုံကို လူသားအားလုံး မြင်ကြရလေသည်။ နတ်ရထားကိုမူ မမြင် ကြရချေ။ ထိုအခါ ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးက -

‘ထိုအပေ၌ ပန်းကုံးကို မြင်ကြသလော’ ဟု မေး၏။ ‘မြင်ကြပါတယ်’ ဟု ပြောကြလျှင် ‘အဲသည်ပန်းကုံးဟာ တုသိတာ နတ်ဘုံမှ ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ ရထားဦးစွန်း၌ တွဲလျှား ချိတ်စွပ်နေ တာဖြစ်တယ်’ ဟု ရှင်းပြ ပြောဆိုသည်။ ယင်းသို့ပြောဆိုပြီးလျှင် တစ် ဆက်တည်းမှာပင် တည်ငြိမ်လှသော မျက်နှာသွင်ဖြင့် ဇနီးမယား နှင့် သမီးသားတို့အား နောက်ဆုံး မှာတမ်းအနေဖြင့် စကား ပြည့် စုံစွာ ပြောကြားလေသည်။

‘ကိုင်း-သင်တို့အားလုံးကို ဖခင် မှာကြားခဲ့မယ်၊ ယခု မကြာ ခင်မှာပင် ငါတုသိတာ နတ်ဘုံဘဝသို့ ခရီးထွက်သွားတော့မယ်၊ သင်တို့အားလုံးကို သူတော်ကောင်းတို့ နေထိုင်နည်း လက်တွေ့ သင်ကြားပြသပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာမှ စိုးရိမ်ပူပန်မှုမရှိရစ်ကြနဲ့။ ငါ့ထံ သို့ ဖြစ်လို လာရောက်လိုကြလျှင် လွယ်ကူပါတယ်။ ငါလုပ်ဆောင် နေကျ ဒါနဝတ်နှင့် သီလစောင့်မှု စသောထုံးတမ်းများကို ဝတ်မပျက် စေဘဲ ယခင် လုပ်နည်း လုပ်ဟန် စဉ်လာအတိုင်းသာ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုရစ်ကြ၊ ဝတ်နိဗဒ်အားလုံး ပုံမှန် မှုသေ ဝတ်မပျက်နိုင်အောင်သာ လုပ်ဆောင်ရစ်ကြပေတော့၊ လိုရင်းဟာ ဒါပဲ။ စိတ်ချခဲ့ပါတယ် နော်၊ ကိုင်း ကောင်းပြီ၊ ငါသွားတော့မယ်’ ဟူ၍ ဘဝအဆုံးသတ် စကားကို မှာကြား ပြောဆိုလေသည်။

သားသမီးတို့အတွက် ဝတ္တရားရှိသည့် အတိုင်း လိုရင်း စကား မှာကြားပြောဆိုပြီးလျှင် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိပ်ပျော် ယောကျ်ား နှီးသော အလားကဲ့သို့ ညင်သာစွာ ဝိညာဉ်ချုပ်သွားပြီးလျှင် အခြား မရှိ။ လူကိုယ်တိုင်ခရီးထွက်သွား၏။ အလားတူ ကိုယ်ခန္ဓာ ရုပ်ကြွင်း

လားခဲ၍ တုလိယာ နတ်ဘုံ၌ လားသော ရထားအပေါ်၌ နတ်ဝက် တန်ဆာ အပြည့်အစုံဝတ်ဆင်ထားပြီး နတ်သားကြီးအဖြစ်နှင့် ငှက် ရောက်သွားလေ၏။ ပကဘိမျက်စိဖြင့် မြင်ရလျှင် လူတိုင်း အားကျ နေရစ်ကြပေလိမ့်မည်။

ကောင်းပြုထားသူမှာ ကောင်းကျိုးပေးရန် လွယ်ကူပုံ အပြောင်းအလဲဆိုတာ မြန်ဆန် တတ်ပုံ အကြောင်း (ထင်ရှားသော သာဓက) ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က တကယ် ဖြစ်ရပ် သဘာဝ ကို ထင်ရှားစွာ ထင်မြင်ကြရလျှင် အံ့ဩ၍မကုန်နိုင်စရာ ဖြစ်ကြပေ မည်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်ထိုက်၏။ ဟို ကြောင့် ကံတရားသာ ကောင်း အောင် ပြုနေကြပါ။ ဘယ်သူမဆို ကောင်းရာဘဝ ရောက်နိုင်ကြသည် မှတ်ပါဟု ပြောလို၏။

ကံတရား၏ အံ့ဩဖွယ်ရာကို ဆက်ပြောရလျှင် ထိုတစ်ခဏချင်း မှာပင် မိမိကဥပါသကာ နတ်သားသည် ကြီးမား ထွားကျိုင်း သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိ၍ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် လိုက်လျောညီစွာပင် လှည်း အစီးပေါင်း ၆၀-တင်ဆောင်ရသော နတ်ဝတ် တန်ဆာတို့ဖြင့် ဆင် ယင်ထားပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့အပြင် သူ့အား ဖြေဖျော်ကြရန် နတ်သမီးပေါင်း ၁၀၀၀-တို့က စောင့်လင့်ကြိုဆိုလျက် သူ့အား ခြံရံကာ မြူးပျော်နေကြ၏။ သူ့နတ်စည်းစိမ်ခံ စံပျော်ရွှင်နေရန် အတွက် နတ်ဗိမာန်ကြီးကလည်း သူ၏ အတွက် သီးသန့် ဖြစ်ပေါ်နေနှင့် ပြီး ဖြစ်၏။ ကျယ်ပြန့်လိုက်သည့် ဗိမာန်ကြီးကား ၂၅-ယူဇနာရှိ သော ဝင်းထိန်နေသည့် ရွှေဗိမာန်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဤကား သူ၏ စေတနာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော ကံတရား၏ အကျိုးပေး သက် သက် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား နှင့် တပည့် ရဟန်းများ

ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များ ကျောင်းတော် ပြန်ရောက်သွားသောအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က - 'ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ ဥပါသကာကြီးအား တရားဟောကြားအပ်ခဲ့ကြပြီလား' ဟု မေးတော်မူ၏။

တပည့်ရဟန်းတို့က 'ဟောကြားခဲ့ရပါ၏။ သို့သော်လည်း တရားဟောကြားမဆုံး၊ အကြား၌ ဆိုင်းငံ့ ကြပါကုန်ဦးလော့' ဟု

သံသရာဝဋ်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရုံ

ပိတ်ပင်၍ ခေတ္တရပ်ဆိုင်းနေရပါတယ်ဘုရား၊ ထိုအခါ ဥပါသကာကြီး၏ သားသမီးတို့က ငိုကြွေးကြပါတယ်ဘုရား၊ ယခုအခါ ရွတ်ဆိုသရဇ္ဈာယ် နေကြရန် အခွင့်မဟုတ်တော့ပြီဟု နှလုံးသွင်းကာ ထပြန်လာခဲ့ကြပါ တယ် ဘုရား'ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ လျှောက်ထားကြလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က - 'ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးက သင်တို့နှင့် စကားပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နတ်ဘုံခြောက်ထပ်တို့မှ နတ်သားတို့က နတ်ရထားခြောက်စင်းတို့ကို ဆောင်ယူ ရောက်လာကြပြီ၊ ဥပါသကာကြီးကို ဖိတ်ခေါ်နေကြလို့ တရားကြားနာခြင်းကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုသောကြောင့် ထိုနတ်သားတို့နှင့် စကားပြောဆိုခြင်း ဖြစ်တယ်' ဟု မိန့်တော် မူလေ၏။ ဤကား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က တပည့်ရဟန်းများအား ဟောကြားတော် မူချက်တည်း။

'ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်သော မြတ်စွာဘုရား၊ ဤအတိုင်းမှန်ပါ သလား ဘုရား' ဟူ၍ လျှောက်ထားကြ၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်က 'ချစ်သားတို့၊ ဤအတိုင်းဖြစ်ပေတယ်' ဟု ထပ်ဆင့် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ တပည့်ရဟန်းတို့က - 'ဥပါသကာကြီး ယခုအခါ အဘယ် နတ်ဘုံ၌ ရောက်ရှိနေပါသလဲ ဘုရား'ဟု မေးလျှောက်ကြပြန်သဖြင့် 'တုသိတာ နတ်ဘုံ၌ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်တယ်' ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

တပည့်ရဟန်းများက 'မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပါသကာကြီးသည် မကြာသေးမီက ဤလူ့ဘုံမှာ အဆွေအမျိုးတို့၏ အလယ်၌ ပျော်မွေ့ လျက် ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ကျင့်လည်သွားခဲ့ပါပြီ၊ ယခုတစ်ဖန် ဘဝ တစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားရတော့လည်း တစ်ဖန်ပို၍ မွေ့လျော်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှတဲ့ ဘုံဘဝမျိုး၌သာလျှင် ရောက်ရှိသွားလေသည်တကား' ဟူ၍ တအံ့တဩ ချီးမွမ်းကာ တုံ့ပြန်လျှောက်ထားကြလေ၏။

ဘုရားရှင်၏ ခေမနာတော်

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က - 'ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ ဟုတ်မှန် ပေပြီ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မွေ့လျော်ကြသော- သူတော်ကောင်း တရားတို့ဖြင့် ပျော်မွေ့နေလေ့ ရှိကြကုန်သောသူ အားလုံး လူသား

ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေ ခပ်သိမ်းသော အရပ်၌ ခပ်သိမ်းသော ဘုံဘဝ၌ ချမ်းမြေ့စွာ ပျော်မွေ့ကြရကုန်သည်သာလျှင်တည်း' ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ ဤတွင် ဘုရားရှင်၏ စကားတော်ကား လေးနက်စွာ မှတ်သား၍ လေးနက်စွာ လိုက်နာကြရမည့် အပိုင်းတည်း။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဤဒေသနာတော် ကထာကိုလည်း ဟောကြားတော်မူ၏။

ဣဓ မောဒတိ ပေစ္စ မောဒတိ၊
ကတ ပုညော ဥဘယက္ခ မောဒတိ။
သော မောဒတိ သော ပမောဒတိ၊
ဒိသော ကမ္မဝိသုဒ္ဓိ မတ္တနော။

(ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်)

ကတပုညော၊ ပြုအပ်ပြီးသော ကောင်းမှုရှိသော သူသည်။ ဣဓ၊ ပစ္စုပ္ပန် ဘဝ၌လည်း။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဖြစ်သော နောင်ဘဝ၌လည်း။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။ ဥဘယက္ခ၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်တန်သော ဘဝ၌။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ကမ္မဝိသုဒ္ဓိ၊ လုပ်ဆောင်ခဲ့ပုံကောင်းမှု စင်ကြယ်ခြင်းကို။ ဒိသော၊ ပြန်လည်မြင်ရ၍။ သော၊ ထိုသူသည်။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ပမောဒတိ၊ အလွန် မွေ့လျော်ရလေ၏။ တံ။

သံသရာခရီး ဘယ်ပုံကျင့်လည်ကြမည်နည်း

ကိုင်း စာဖတ်ပရိသတ်ကို မေးမည်၊ ဤဘုရားရှင်၏ ဒေသနာ တော်ကို ကြားနာခဲ့ပြီ၊ ကြားနာရပြီးလျှင် သံသရာဘစ်ခွင်လုံးကို ခြုံငုံ၍ ကြည့်တတ်လောက်ပါပြီ၊ ကြည့်တတ်လျှင် ကြည့်နိုင်ပါမည်၊ ခြုံငုံ၍ မြင်နိုင်ကြပါပြီ၊ ရှေးခရီးဆက်အတွက် နောင်ရေးကို မျှော် တွေးနိုင်ကြပါပြီ။

ကျေးဇူးတရား ပြောကြားစို့၊ မိမိညက်မိသမျှမြော်မြင်တွေးဆ တတ်လာပြီဆိုလျှင် မိမိ၏ စိတ်အာရုံတွင် အလွန် နှစ်သိမ့် ဖွယ်ရာ လမ်းကောင်းကြီးတစ်ခု ရှင်းစွာ တွေ့ရပြီ၊ လှမ်းမြင်နေရပြီဟူ၍ စိတ် ထဲက အလိုလို ထိမြင်လာမည်၊ ယင်းသို့ အသိညက်ခိတ် ဝင်လာလျှင်

သံသရာ ဝဋ်ကို လွှတ်အောင်ရှန်းကြစို့ရဲ့

ဘဝခရီးအတွက် အားကိုးစရာ၊ အားထားစရာ ပုံသေနည်း ရထားပြီ ဟူ၍ မှတ်ပါ။

သို့ရာတွင် စာဖတ်ကြရာ၌ သာမန် ဗဟုသုတ အနေမျိုး ထား ကာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဖတ်သူများမှာ ထူးခြားချက် ခံစားရမည် မဟုတ် ပါ။ အကျိုးကျေးဇူး များများ ရမည် မဟုတ်ပါ။ ကံတရား၏ အကျိုးပေး သဘာဝကို သိမြင်လိုစိတ် မှုရှင်းထားရမည်။ ဘဝသံသရာ ကျင်လည်ရေးကို မျှော်တွေးကြည့်တတ်သော ဉာဏ်အခြေခံ ထားသူ ဖြစ်လျှင် ထွက်ရပ်ပေါက် လမ်းကောင်းကြီး ထင်းခနဲ ပေါ်လာ သကဲ့သို့ ထင်ကြရမည်။

ထို့အခါ မိမိ၏ ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးအတွက် တွေးကြောက်နေ ရန်မရှိ၊ စိုးရိမ် ပူပန်နေစရာ မလိုတော့ဘူး ဟူ၍ အမြင် ရှင်းလာမည်။ စိတ် ပျော်မွေ့ လာမည်။ အားရဖွယ်ရာ ကောင်းမှု တစ်ခုခု လက်ကိုင် ပြုကာ ခရီး ဆက်သွားတတ်မည်။ ဤအရှင်၏ စိတ်နှလုံးထားမှာ ငါသည် ဤလမ်းမှန်အတိုင်း သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဘဝနှင့် ခရီး ဆက်သွားရမည် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နောင်ရေး တွေး၍ ကြောင့်ကြမှု မရှိပါ။ တရားနှင့် နေသောအခါ စိတ်အလွန် ကြည်နူးမိဖူး၏။ မိမိ၏ ဘဝကို ပျော်မွေ့ခြင်း-အားရခြင်း-ကျေနပ် ခြင်းလည်း ခံစားနေရမြဲ ဖြစ်သည်။

အထက်တန်းစားနှင့် အောက်တန်းစား

ဤတွင် သံသရာကျင်လည်ကြပုံကို နားလည်သူနှင့် နားမလည်သူ ခြားနားချက် အဓိက ဖြစ်ကြောင်း နားလည် ထားရန် ဖြစ်၏။ နားလည်၍ သတိ၊ ဝီရိယနှင့် ကျင်လည်နေသူနှင့် နားမလည်၍ မေ့မေ့ မောမော ဘာတစ်ခုမှ ရည်မှန်းချက်မရှိ ကျင်လည်နေသူ ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိကြသည်။

အထူးသဖြင့် ရှင်းလင်းစွာ နားလည်ထားကြရန်မှာ အထက် တန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့၏ သံသရာ ကျင်လည်ကြပုံနည်းနှင့် အောက် တန်းစား လူမိုက် လူပြိုနိုးဘို့၏ သံသရာ ကျင်လည်နည်း ဟူ၍ အလွယ် ဆုံး နှစ်မျိုး ရှိကြောင်း မှတ်ထားပါ။

ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး နေထိုင် သွားလာပုံသည် အထက်တန်း စား ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့၏ သံသရာကျင်လည်နည်းဖြစ်၏။ ဝက်သတ်သမား- နွားသတ်သမား တို့၏ နေထိုင်ပုံ၊ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပုံသည် အောက်တန်းစား သတ္တဝါတို့၏ သံသရာ ကျင်လည်နည်း ဖြစ်၏။

သက်သာ ချမ်းမြေ့ပုံကို ကြည့်ပါ။ ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး သည် ဤလူ့ဘဝ၌ ချမ်းမြေ့ သက်သာအောင် နေသွား၏။ သေပြီး နောက်ဘဝ၌လည်း အလွန်ချမ်းမြေ့သော နတ်ဘုံဘဝသို့ ရောက်သွား ၍ နတ်စည်းစိမ် ခံစားနေရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ချမ်းသာ၍ သူနှင့် ဆက်နွယ်သူ ဇနီး သားသမီးတို့သည်လည်း ချမ်းသာကြ၏။ ပတ်ဝန်း ကျင်မှ မြင်ရသူ အားလုံးတို့ပါ ချမ်းသာကြည်နူး ဖြစ်ကြ၏။

အထက်၌ ပြခဲ့သော ဝက်သတ်သမား-နွားသတ်သမားတို့သည် လူ့ဘဝ၌နေကြပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ချမ်းမြေ့သာယာခြင်း မခံစားရ။ သူ၏ လုံ့လ ပယောဂကြောင့် ဝက်တွေ၊ နွားတွေ မရှုမလှ အသတ် ခံကြရ-သေကြရရှာ၏။ သူနှင့် ဆက်နွယ်သူ ဇနီး၊ သားသမီးတို့လည်း ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှု မဖြစ်ကြပါ။ ပတ်ဝန်းကျင် လူအများလည်း ကြားရ-မြင်ရချက် စိတ်မချမ်းသာစရာ ခံစားကြရ၏။ သူ့သေပြီး နောက်တွင်လည်း အပါယ်ငရဲ၌ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားနေရသေး၏။

ယို့ကြောင့် အဓမ္မော၊ လူယုတ်မာတို့ ပြုလုပ်နေကြသော အမှု သည်။ နိဂ္ဂဟံ၊ ငရဲသို့။ နေတိ၊ ဆောင်တတ်၏။ ဓမ္မော၊ သူတော်ကောင်း တို့ ကျင့်သုံး လုပ်ဆောင် နေထိုင်သွားကြသော ကံတရားများသည်။ သုဂတိံ၊ လူ့နတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ဘဝချမ်းသာသို့။ ပါပေတိ၊ ရောက်စေသတ်၏-ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်က တိကျစွာ ဟောကြား တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြီးရသော ဝက်သတ် သူ၊ နွားသတ်သူ၊ ကျွဲသတ်သူ၊ ဆိတ်သတ်သူ၊ သိုးသတ်သူ၊ ကြက်သတ် သူ၊ ဘဲသတ်သူ၊ ငါးသတ်၊ ဖားသတ်၊ ပုစွန်သတ် စသော သတ္တဝါတို့၏ အသက် သတ်ဖြတ်၍ အသက်မွေးသူ ဘဝမျိုး၌ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မဖြစ် ရပါစေ ဟူ၍လည်း လေးလေးနက်နက် ဆုတောင်း ထားကြ။ အောက်တန်းစား ဘဝမျိုးနှင့် သံသရာ ကျင်လည်ကြရခြင်း ဆိုတာ ကောင်းပါ။ ပင်ပန်း ဆင်းရဲပါတယ် ဟူ၍ နားလည်ထားကြပါ။

သံသရာ ခရီးရှည်ကြီး

သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် သံသရာ ခရီးရှည်ကြီးကို အဆက် မပြတ် သွားနေကြရခြင်းဖြစ်ရာ ကောင်း၊ ဆိုး၊ ယုတ်၊ မြတ်နှင့် ဘဝ အဖုံဖုံကို ထိုက်သင့်သလို ကြုံကြိုက်ဖြစ်နေကြရ၏။ ထို (ထိုက်သင့်သလို) သည် ကံတရား၏ ဖန်တီးပေးချက်များ ဖြစ်သည်။

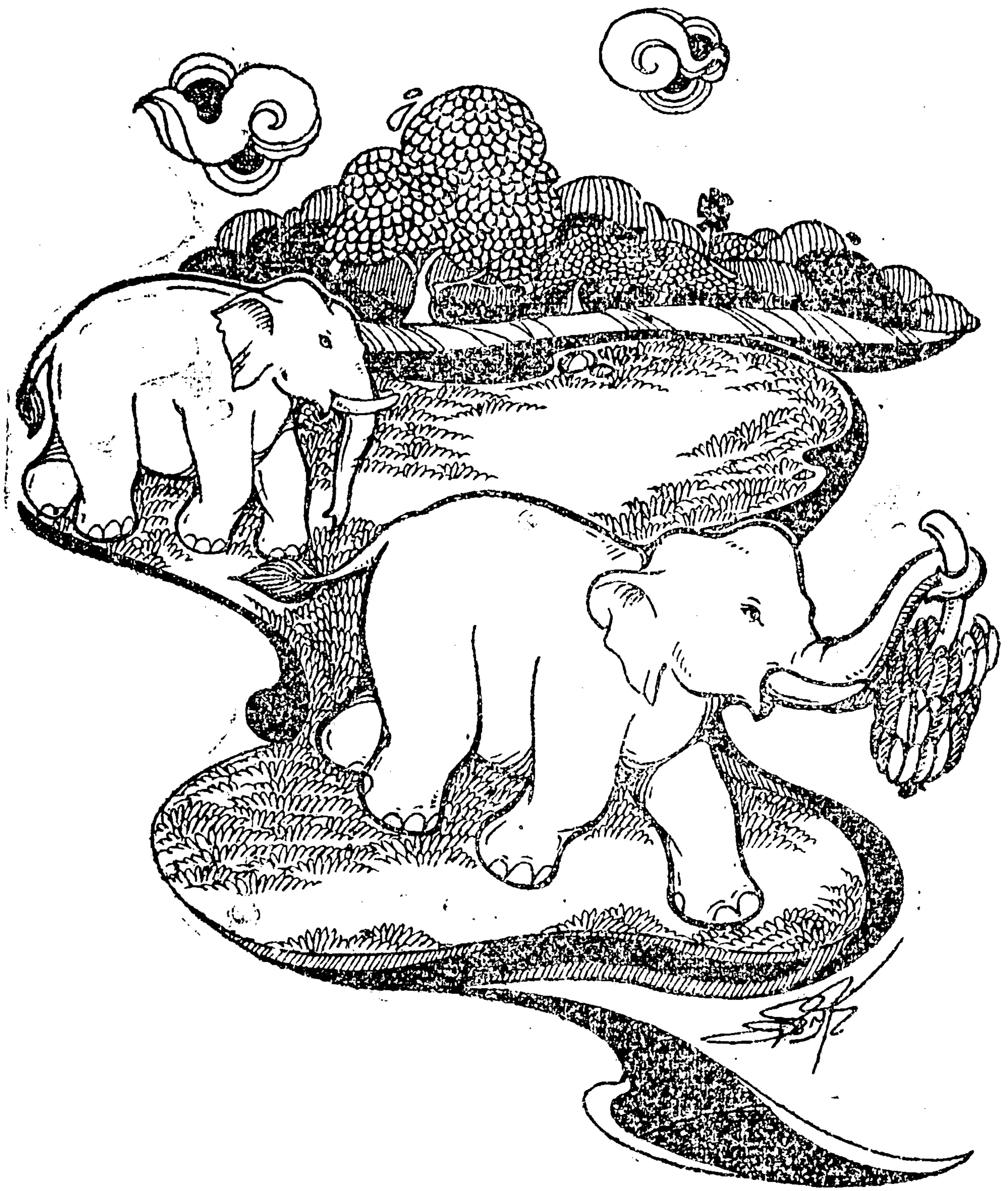
လူဖြစ်ရမည်၊ နတ်ဖြစ်ရမည်၊ ငရဲကျရမည်၊ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ရ မည် ဟူ၍ ကံတရား၏ စီမံ ပစ်ချသည့်အတိုင်း မရှောင်သာ မလွဲသာ ဖြစ်နေကြရမိ ဖြစ်၏။ ဤသဘောသွားကို သိလျှင် ကံသည် ဘဝ၏ အာဏာရှင် ဖြစ်၏။ သတ္တဝါတို့အတွက် စီမံ ခန့်ခွဲပိုင်ရှင် အချုပ် အချာသည် ကံတရား ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖန် အရင်းအမြစ်ကို လိုက်၍ ထိုကံကို ဘယ်သူက ဖန်တီး သလဲ ရှာဖွေကြည့်ပြန်လျှင် တို့၊ သူ၊ ငါ အားလုံးသော လူတွေက ဖန်တီးနေကြောင်း မူလ တရားခံ တွေကြရပါသည်။

ထိုသူ၏ ကံကို ထိုသူကိုယ်တိုင် ဖန်တီးယူနေခြင်း ဖြစ်၍ ငါ၏ ကံကို ငါကိုယ်တိုင်က စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤ သဘောသွားကို ပိုင်နိုင်အောင် ကြည့်ကြပါ။ စိတ်နှလုံးထဲ စွဲမြဲနေ အောင် သိထားကြပါဟု တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ သံသရာကို လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ ကျင်လည်တတ်ကြရန် တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်သတည်း။

ကျောင်းအပတ် မင်္ဂလာ

ကျောင်းအမကြီး မဇ္ဇေစိန်

ဤဆောင်းပါးသည် မြန်မာပြည်တွင် ရှေးခေတ်ဟောင်း
 တစ်ချိန်က နာမည်ကျော် လူသိများခဲ့သော ဆင်မကြီး မဇ္ဇေစိန်
 အကြောင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က အထက်မြန်မာပြည်သားတို့က ဆင်
 လိမ္မာကြီး မဇ္ဇေစိန်ကို မြင်ဖူးသူ များကြ၏။ သူ့ကို ကျောင်းအမကြီး
 မဇ္ဇေစိန် ဟူ၍ လူသိများကြသည်။ ဘုရားအမကြီး မဇ္ဇေစိန် ဟူ၍
 ပြောလေ့ ရှိကြသေး၏။ မြန်မာပြည်တွင်း၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ ဖူးသော
 ဆင်များသမိုင်းတွင် ထူးသော ဆင်မကြီး တစ်ကောင်ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ
 တစ်ခုလုံးလည်း ကုသိုလ်ရှင် အနေဖြင့် ကြည့်ရလျှင် သူတစ်ယောက်
 တည်းသာ ရှိကောင်းရှိပေမည် ထင်ရ၏။

ဤအရှင်တို့၏ မျက်မှောက်ခေတ် ဘဝတစ်လျှောက်၌ မြန်မာ
 ပြည်တွင် ရှိကြသော အဟိတ် တိရစ္ဆာန်တို့အနက် အခြေအနေက ကံ
 ကောင်း ထောက်မမှုကြောင့် ကျောင်းဆောက်နိုင်ခြင်း၊ ဘုရားစေတီ
 တည်ထား ပြုပြင်နိုင်ခြင်း၊ အလှပေးခြင်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုထူး ပြုလုပ်
 နိုင်စွမ်းပုံကို အံ့ဩဖွယ်ရာ ကြားရဖူး၏။ လူသားတို့ကပင် အားကျ
 ဖွယ်ရာ ဖြစ်၍ အတူတူ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာလည်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါရှင်
 ကား...ဆင်မ လိမ္မာကြီး မဇ္ဇေစိန် ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ပဋေဝိနိ၏ ဘဝဇာတ်လမ်းကို လေ့လာကြည့်သော အခါ ဤသို့တွေ့ရ၏။ မုံရွာမြို့ မြောက်ဘက် ၂၅-မိုင်ကွာ ။ ရှေးခေတ်က အသုံးမြို့နယ်အဟောင်းရှိ ဝက်ရဲရွာ၌ စတင်အခြေခံ၍ ဝက်ရဲဆင်ဟု နာမည် စတင် ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိ၏ သက်တမ်းနှင့် စာနာကြည့်လျှင် ဤအရှင် မမေးခင် ၁၅ နှစ်ခန့် စောသော ရှေးခေတ်အခါက မဇ္ဇေဝိနိကို တောဆင်ရိုင်းမှ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုခေတ်ကိုအချိန်ကာလတွင် စစ်ကိုင်း၊ ရွှေဘိုခရိုင်၊ မုံရွာခရိုင်၊ မော်လိက်ခရိုင်၊ ကသာခရိုင် စသော အထက်မြန်မာပြည် အရပ်ဒေသများ၌ သစ်ပင်ကြီးတွေ ထူထပ်သောတောကြီးတွေ၊ ဝါးရုံတောကြီးတွေ ပေါများစွာရှိ၏။ ထိုသို့တောအုပ်ကြီးများအတွင်း၌ တောဆင်ရိုင်းများသည် အုပ်နှင့်ချီ၍ ပေါများစွာ နေထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ရံခါ လူတို့၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းများကို ဝင်ရောက်လေ့ရှိကြ၏။ ဤအရှင် ငယ်စဉ် ကျောင်းသားအရွယ်ဘဝတုန်းက ထန်းသီးများ မှည့်ချိန် ညတစ်ည၌ ဤအရှင်တို့၏ ရွာပတ်လည်ကို ဆင်အုပ်ကြီး ဝိုင်းရံလာကြ၍ ရွာသားတို့က လူသံတွေ၊ တုံးခေါက်သံတွေ ဆူအောင်လုပ်ပြီး ချောက်လှန့် ထုတ်ခဲ့ကြရပုံကို မှတ်မိသေး၏။

ထိုခေတ်ဆီက တောရွာ ကျေးလက်အများသည် မိုးတွင်းကာလနှင့် ဆောင်းတွင်းကာလ တစ်ချိန်လုံး နေ့ညမဟု ဆင်ကို သတိထားနေကြရသည်။ တစ်နေ့သ၌ အဆိုပါ ဝက်ရဲ ရွာသားတို့သည် သူတို့၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းများကို လာရောက် စားသောက်ကြသော ဆင်အုပ်ကြီးကို ခြောက်လှန့်ထုတ်ကြရသည်။ မြက်ခြောက်များ မီးရှို့၍ လည်းကောင်း- ဝါးဆစ်များကို မီးဖုတ်ပြီး ပေါက်စေ၍ လည်းကောင်း ခြောက်ရ၏။ မီးရောင်များနှင့် ပေါက်ကွဲသံများကို ကြောက်ကြ၍ ဆင်အုပ်ကြီးသည် တောအုပ်ထူထပ်ရာသို့ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ ထိုအခါ ဆင်ငယ်ကလေး တစ်ကောင်သည် မလိုက်နိုင်၍ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ ဆင်ကလေးကို မြင်တွေ့ရရာ လူအများက ဖမ်းယူလာခဲ့ကြပြီး သူတို့ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ပို့လှအပ်နှံထားကြသည်။

ဝက်ရဲရွာကျောင်း ဘုန်းကြီးသည် တိရစ္ဆာန်များကို သနားကြင်နာတတ်၍ လက်ခံယူပြီး ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားလေသည်။ လူ့ဘဝနှင့် နီးစပ်ဟန်တူ၏။ အသိပညာရှိသည်။ ရက်များမကြာခင် ယဉ်ပါးလဒ်သည်။ သူ့နာမည်ကို ဘုန်းကြီးက မဇ္ဇေဝိနိဟူ၍ နာမည်

သံသရာငွေ့ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရုံ

ပေးထားရာ ရက် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် သူ့နာမည် ခေါ်လျှင် သူ့နာမည်လည်လာသည်။ မေတ္တာစိတ်လည်း ထားတတ်သည်။

သူ့ကို ကျေးဇူးစောင့်ရှောက်ထားသော ဘုန်းကြီးကို ချစ်ခင် တွယ်တာ နေတတ်သည်။ ကျေးဇူးရှင် အနေဖြင့် အားကိုး ပြုလာ ပုံကိုလည်း အမှုအရာဖြင့် သိသာထင်ရှား မြင်ကြရသည်။ သူ၏ ချစ်ခင် တွယ်တာပုံကား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်သလို ဘုန်းကြီး သွားလေရာနောက်မှ တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေတတ်၏။ ကျောင်း ထိုင်ဘုန်းကြီးသည် သာမူ၊ နာမူ ကိစ္စကြီးငယ်အလျောက် အခြားရှာ သို့ လည်းကောင်း- အခြားကျောင်းသို့ လည်းကောင်း ကြာသွားရ လျှင်လည်း သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့၍ မရပါ။ နောက်မှ မျက်ခြည်ပြတ်မခံ လိုက်ပါလာတတ်၏။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းပေါ် တက်လျှင် သူလည်း ကျောင်းပေါ် တက်၍ လိုက်ပါလာသည်။ တစ်ဖန် ဘုန်းကြီးက ကျောင်းအောက် ဆင်းလျှင် သူလည်း ဆင်းလိုက်လာသည်။ သူ၏ ကိုယ်ကောင်နှင့် ကျောင်းပေါ် တက်၊ ဆင်းခြင်းကတော့ မထိုက်တန် လှပါ။

အသိဉာဏ် ထူးခြားပုံကား - တစ်ခါတစ်ရံ ဘုန်းကြီးက ကျောင်း အောက် ခုတင်ကြီးပေါ်၌ ထိုင်နေစဉ် အနီးအပါး၌ လာရောက်ရပ် နေတတ်၍- 'ဟဲ့ ငွေ့စိန် လာခဲ့၊ ငါညောင်းလို့ ခြေသလုံး ကြိတ်ပေး စမ်း' ဟု ခြေသလုံး ဆန့်ပေးပြီး ခိုင်းလျှင် ကျောင်းသား ကိုရင်များက ဝတ်ဖြေပေးကြသကဲ့သို့ သူ၏ လက် တံအတောင်ဆစ်ကို ကျွေးပြီး ထောက် ၍ ဖိ၍ ပေးတတ်သည်။ လူနှင့် မခြား လူ့စကား နားလည်ပုံနှင့် အလွန် အသိဉာဏ် ကောင်းပုံကို သိမြင်ကြ၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရဟန်း ရှင် လူအများက အံ့သြကြ၊ ချီးမွမ်းကြသည်။

ထိုဆရာတော်သည် ကျေးဇူး စောင့်ရှောက်နေရင်း အတော် ကြီးပြင်းလာသောအခါ ကျောင်း၌ ဆက်လက် ထားရန် တာဝန် ကြီးလေးမည်ဟု တွေးဆ၍ လူဒကာများကို တောထဲ သွားအလှူတံ ခိုင်းသည်။ ဒကာများသည် အကြိမ်ကြိမ် လှူတံပါ၏။ သို့သော် သူ၏ စိတ်က တောထဲ၌ မပျော်ပိုက်နိုင်တော့ဟန် တူ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်း သို့သာ ပြန်၍ ပြန်၍ လာတတ်သည်။ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရှာများသို့ လည်းကောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းများသို့ လည်းကောင်း လှည့်ပတ်

သွားလာ၍ ကျေးသမျှ စားသောက် နေတတ်၏။ မြင်ကြသူတိုင်းက ဝက်ရဲဆင် ဟူ၍ လည်းကောင်း- ဘုန်းကြီးဆင် ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြောလေ့ရှိကြသည်။

ဤအရှင် ငယ်စဉ်က တစ်ဆင့် စကား ကြားရပူးသည်မှာ မငွေစိန်ကို တောထဲ သွားလှုပ်ကြသော်လည်း ကျောင်းသို့သာ ထပ် ပြန်လာနေတတ်၍ တစ်ကြိမ်တွင် 'ငွေစိန် နှင်ဟာ ဆင်ထီး မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်မ ဖြစ်လို့ ကျောင်း၌ ငနပို့ မဆိုက်တန်ဘူး၊ အရွယ်လည်း အတော် ကြီးခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ လက်မခံ သိမ်းဆည်းမထား နိုင်တော့ဘူး၊ တောထဲ သွားပြီးနေပါ။ ဆင် အပေါင်းအဖော်တို့နှင့် ပျော်ပျော်ကြီး နေပေတော့၊ အခုပြောတာဟာ နောက်ဆုံးပဲ၊ ပြန်မလာ နဲ့တော့ ဟူ၍ ဆရာတော်က အမိန့်ရှိလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆင်မ ကလေး ငွေစိန်သည် ဘုန်းကြီးစကားကို ကောင်းစွာ နားလည်၍ မျက်ရည်တွေတွေကျကာ ငိုရှာလေသည်။ မျက်ရည်ကျရင်း အကြာ ကြီးရပ်ပြီး ငေးမှိုင်နေပြီး 'ငါ့ကိုတော့ တကယ်နှင်နေပြီ၊ သွားမှ ဖြစ် တော့မယ်' ဟူသော အသိဖြင့် မလွဲ မရွာင်သာတော့၍ မလှမ်းချင် လှမ်းချင်နှင့် ကျောင်းဝင်းမှ ထွက်ကာ တောအုပ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားနေရှာပုံကို သနားစရာ မြင်တွေ့ကြရသည် ဆို၏။

ထိုတစ်ကြိမ်မှာ ထူးခြား၏။ ယခင်ကဲ့သို့ ခဏချင်း ပြန်ရောက် မလာတော့ချေ၊ သို့နှင့် တစ်ခါတည်း အပြီး ဘောထဲသွားနေရှာပြီ၊ မိခင် ဆင်မကြီးနှင့် တွေ့၍ အတူတကွ ပေါင်းဆုံ နေသွားကြဟန်ရှိ၏ ဟု လူအများက သနားစိတ်ဖြင့် တွက်ဆ နေလိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းကို သူမမေ့ ရှာပါ။ တစ်မိုး ကြာပြီးသောအခါ မငွေစိန် ပြန် ရောက်လာပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်မှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူ ထူးခြားလာ၏ သူတစ်ကောင်တည်း မဟုတ်ပါ။ အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီမို့ ချစ်သူ တွေလာခဲ့ သည်။ ဆင်ထီးပျို ဆင်ပေါက်တစ်ကောင်နှင့် တွဲ၍ နှစ်ကောင် လာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆရာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းပေါက်သို့ ရောက်သော အခါ မငွေစိန်သည် အလွန် ဝမ်းသာ ရှင်ပျလျက်ရှိသည်။ သူ ယခင်က သွားလာနေကျ အတိုင်း ဘုန်းကြီးရှိရာသို့ ရင်းနှီးစွာ ဝပ်သွက်သွက် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး အရိုအသေပြုသည်။ ဆရာတော်ကို ကန်တော့ရန် ငှက်ပျောက် ကပ်ခိုင်းလည်း ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ သူ၏ ကြင်ဖော် ဆင်ထီးပျိုကတော့ လူနှင့် စိမ်း၍ ကျောင်းတွင်းသို့ ခဝင်းရဲရှာပါ။

ကျောင်းပေါက်၌ ရုပ်ကျွန်နေရစ်၏။ သို့သော် မငွေစိန် ထွက်လာ သည်တိုင်အောင် စောင့်နေသည်။ ဆင်ဘို၏ အသိဉာဏ်ကား ထကယ် အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်၏။

မငွေစိန်သည် ဘုန်းကြီးရှေ့၌ ငှက်ပျောခိုင်ကိုချ၍ ဘုန်းကြီးရှေ့၌ ပုဆိပ်တုပ်ကာ ရှိသေစွာ ရှိခိုးသည်ဆို၏။ ထိုအပြုအမူကို ကြည့်၍ ဆရာတော်ကြီးသည် သနားကရုဏာ ကြီးရပြန်သည်။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ် သော်လည်း လူသားနှင့်မခြားပုံ- သိတတ်ပုံ- ရိုသေလေးစားသတ်ပုံကို နှစ်သက်လှစွာဖြင့် စိတ်ထဲက ချီးမွမ်းနေမိသည်။ သနားကြင်နာစိတ် ဝင်ရင်း နှုတ်မှရွတ်ဆို၍ ဆုပေးသည်ကို ငြိမ်သက်စွာ ရိုရိုသေသေ ပုဆိပ် ခူးတုပ်၍ နားထောင်နေရှာသည်။ ဆက်လက်၍ ဘုန်းကြီးက လူ့ဘီရဲ လယ်သာခင်းများကို ဝင်ရောက် မချွက်ဆီးလေနှင့် ဘေးရှန်ကင်းတဲ့ လူ သူဝေးရာ တောထဲ၌ သွားနေရမယ် စသည်ဖြင့် ဆုံးမဩဝါဒ ပေး သည်ကိုလည်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ ဩဝါဒပေး၍ ကျေနပ် စေပြီးမှ သူ့ဆရာ ဘုန်းကြီးက -

‘ကိုင်း-သွားကြပေတော့။ ဘေးရှန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း၍ ကိုယ် စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ’ ဟူ၍ ဆုပေးလိုက်ကာမှ အရိအသ ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ကျောင်းပေါက်၌ ရပ်၍စောင့်နေ သော ဆင်ထီးပျိုနှင့်အတူ ကျေနပ်အားရခွဲပြီးသော အသွင်ဖြင့် တော အုပ်ဆီသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်လှမ်း၍ ပြန်သွားကြသည်။ ထိုအပြုအမူကို ကျောင်းသား ကိုယ်ရင်တို့နှင့် လူဒကာများက စောင့်ကြည့်ရင်း အံ့ဩ မဆုံး ဖြစ်မိကြသည်ဆို၏။

မငွေစိန်သည် ဟောတောင်းသို့ ပြန်သွားသော်လည်း တောထဲ၌ နေရခြင်းကို မချော်ပိုက်နိုင်ရှာပါ။ အခြား ဟောဆင်ရှင်းသို့နှင့် အတူ သွားလာနေရခြင်းကိုလည်း ကြာကြာမနေနိုင်ပါ။ နှစ်အချိန်များများ မကြာခင် သူ့တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက် လာပြန်၏။ ဆရာတော်သည် တာဝန်ကြီးသော်လည်း သနားကရုဏာ စိတ်ဖြင့် လက်ခံထားရှတော့သည်။ ထိုအချိန်သည် ဆရာဘုန်းကြီးလည်း ခိုခိုပြီ နှစ်အတန်ကြာပြီးနောက် ဆရာတော် ပျံလွန် သွားသောအခါ မငွေစိန် ဝမ်းနည်းကြီးစွာ ဝံ့ရှာသည် ဆို၏။ ထိုနောက် ရွာသားများက ထိန်းသိမ်းပေးထားနိုင်၍ သစ်ခွက်တနယ် ရွာသူကြီး ပြီးပေးခေါ်ဝံ့ထံသို့

၁၄ [မင်းအကြိမ်]

သွားရောက် အပ်နှံလိုက်ကြသည်။ ဦးမင်းခေါင်သည် လက်ခံ၍ သိမ်းဆည်းစောင့်ရှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ ဦးမင်းခေါင်သည် အချိန်တော်တော်ကြာအောင် ထိန်းသိမ်းထားစဉ် ဘုံဘေဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီက သူတို့ပိုင်သည်ဟု ပြောဆိုကာ သိမ်းယူသွားဖူးသေး၏။

သို့ရာတွင် မငွေစိန်ကား စိတ်ထားညံ့သူမဟုတ်ပါ။ မဆိုင်သူက အပိုင်ယူ၍ ခိုင်းစေခြင်းကို ဇာတိမာန် ခိုင်မာသော စိတ်ထား ရှိ၏။ ‘ငါ့ကို နှင်တိပပိုင်ပါဘူး၊ ဘာဆိုင်လို့ နှင်တို့ခိုင်းစေတာ လုပ်ရမှာလဲ၊ မကြာခင် သိကြစေမယ်’ ဟူသောအနေဖြင့် လူလို စကားမပြောတတ်သော်လည်း ကိုယ်အမူအရာအားဖြင့် ထင်ရှားပြလိုက်၏။ သစ်တစ်လုံးမျှ အဆဲခိုင်း၍မရချေ။ ဘယ်လိုပင် နှိပ်ကွပ်၍ စေခိုင်း သော်လည်း ကြံ့ကြံ့ခံကာ ဇာတ်ပေနေသည်။ ဆင်ထိန်းတို့က နည်းမျိုးစုံ ကြိုးစားသော်လည်း မရနိုင်သည့်အဆုံးတွင် ပိုင်ရှင် ဦးမင်းခေါင်ထံသို့ ပြန်အပ်လိုက်ရသည်။

ဦးမင်းခေါင်သည် အချိန်အတန်ကြာ ကျွေးမွေးထားပြီးနောက် ဝန်လေးသည်ဟူ၍ တောထဲသွားလွတ်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် တောဝေးရာသို့ မသွားချေ။ တောဆင်ရိုင်းများနှင့် ပေါင်းသင်း နေချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းသာ လွတ်လပ်စွာ နေလိုဟန်ရှိသည်။ လူတို့နှင့် မခွဲလို၍ ရွာများ၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ လှည့်လည်၍ လယ်များ၊ ယာခင်းများအတွင်း ဖြတ်သန်း၍ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် သွားလာနေတတ်သည်။ သူ့ကိုတွေ့မြင်လျှင် သနားချစ်ခင်ကြ၍ အစာ ကျွေးမွေးကြသူများလည်း ရှိ၏။ အများအားဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း ဟူသမျှကို သူ၏ စားအိမ် ဆောက်အိမ်သဖွယ် ရင်းနှီးသော ကျင်လည်ရာအဖြစ် ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် နေတတ်သည်။ လူများကို ရန်မရွာပါ။ မည်သူ့ကိုမျှ ရန်ရွာခြင်း၊ ဒုက္ခပေးခြင်း မရှိပါ။ သူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ဆွမ်းကျွန်၊ ဟင်းကျွန် စားနေကျ ဖြစ်သောကြောင့် ယာခင်းများ အတွင်း တစ်နေရာ၌ လူတို့က နေ့စာအတွက် စားရန် ချဟားသော လမင်းတောင်းတွေ့လျှင် စားသွားတတ်သည်သာရှိ၏။ ကြွလာတော့ လူအများက ‘ဒီဆင်ဟာ နေရာတကာရောက်တယ်၊ လွတ်မထားပါနဲ့ ပြန်သိမ်းပါ’ ဟူ၍ ပြောဆိုတိုင်တန်းလာကြ၏။ ထိုအခါ ဦးမင်းခေါင်သည် မနေသာတော့၍ ပြန်ကောက်ရလေသည်။

ပြန်ကောက်ပြီး ထိန်းသိမ်းနေရသော်လည်း ကျေးမွေးထားရန် တာဝန် ကြီးလေးသောကြောင့် ဦးမင်းခေါင် စီမံကိန်းတစ်မျိုး ထုတ်သည်။ သူလည်း တာဝန်ပေး၍ တိုင်တောခြင်းမှ နားအေးစေကြောင်း နည်းကောင်းကို အကြံပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ သင့်တော်မည် ထင်ရသော ဆင်ဦးစီး တစ်ယောက်ကို ရှာ၍ နှစ်ဦးနှစ်ဝ အကျိုးရှိသော စကား ပြောဆိုပြီး လွှဲအပ်လိုက်သည်။

‘ကိုင်း-မောင်ရင်၊ ဒီဆင် မောင်ရင်ကို လွှဲလိုက်တယ်။ ဆင်ကို လည်း ကောင်းစွာထိန်းပါ။ ဆင်မှအခရလျှင် မင်းစားသုံးပါ။ ဆင်ကို လည်း ကျွေးမွေးပါ’ ဟု ပြောဆိုမှာကြား လွတ်လိုက်သည်။ ဆင်ထိန်း သည် အမြင်ကျယ်၍ သုံးမကုန်နိုင်သော ငွေအိုးကြီး လက်ခံလိုက်ရသကဲ့ သို့ ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်ပြီး ပျော်မဆုံးဖြစ်နေသည်။ ဆင်လိမ္မာ ကြီး တစ်ကောင် လက်ဝယ် ရထားသည်ကို သူ၏ ပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် နားလည်မှုယူကာ အကင်းပါးသော ဆင်ဦးစီးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ငွေရစေသောနည်း ရှာကြံလေတော့သည်။

ကျယ်ပြန့်သော ရွှေဘိုခရိုင်၊ မုံရွာခရိုင်နယ်ကျေးလက်တောရွာ တစ်ခုခန့်လှည့်၍ အလှူပွဲတိုက် ဖိတ်ကြားသမျှ လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ် ယောက်ကအစ တစ်ရာဟူသကဲ့သို့ ‘ဘယ်ရွာအလှူက ဆင်နှင့်ရှင်လောင်း လှည့်သတဲ့’ ဟူသော သံတင်းစကားသံသည် တစ်ရွာမှတစ်ရွာသို့ ပျံ့နှံ့ သွားသည်။ ဆင်နှင့်ရှင်လောင်းယူခြင်းကိုဂုဏ်ယူသည်။ တင့်တယ်သည်။ လူအထင်ကြီးသည်။ တစ်သက်တာပြောစမှတ်ရအောင် နာမည်ကြီးစေ သည်ဟူ၍ လူအများက တစ်ရွာမှတစ်ရွာသို့ အတုယူကာ အားကျလာ ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲတစ်ပွဲအတွက် ဆင်ခငွေ အစိတ် ပေးကြ၏။ ထိုခေတ်ငွေအစိတ်သည် ယခုခေတ် ငါးရာထက် အသုံးဝင် ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆင်ဦးစီးမှာ ငွေကြေးအရ ကောင်းနေသည်။ မငွေစိန်ကိုလည်း လူသိများလာပြီး နာမည်ကြီးလာလေတော့သည်။ ငွေရများလာ၍ ရှင်လောင်းယူလိုက်သောအခါ တင့်တယ်လှပစေရန် မန္တလေး ရွှေချည် ငွေချည်ထိုး မှန်စီဘော်ပေါက် ကတ္တီပါ ကကြိုးတန် ဆာတွေကိုဝယ်ယူ၍ မငွေစိန်အား ဆင်ယင်ပေးနိုင်လာသည်။ ဘုန်းကြီး ပျံ့ပွဲများက ငှားသည်ကိုတော့ မငွေစိန် မလိုက်ပါ။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် ဆင်ဦးစီးနှင့် ဆင်လိမ္မာကြီး မငွေစိန် တို့သည် တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် စန်းပွင့်၍ နာမည်ကျော်ကြား လူသိ

များပြား နယ်ကျယ်သွားလေတော့သည်။ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားလုံကြသော ရပ်ဝေးအလှကြီးများက လိုလားစွာဖိတ်ကြားကြသောကြောင့် ရွှေဘို နယ်၊ မုံရွာနယ်တို့ကို ကျော်ဖွဲ့၍ စင်ကိုင်းနယ်၊ မန္တလေးနယ်၊ ကျောက်ဆည်နယ်အထိ ရောက်သွားလေသည်။ ဆင်ဦးစီးသည် နယ်စုံ ရောက်ရလေရာ အသိဉာဏ်၊ ပညာ၊ ဗဟုသုတလည်း လူတို့စိတ်ကြိုက်ကို သိလာသည်။ ဆင်ဦးစီးတို့မှာ ထုံးစံကဲ့သို့ သွားလာလေရာ သားမယား ပါလေ မရှိကြပါ။ စိတ်ကဲသွတ်လပ်စွာ ထားသူများဖြစ်၍ ရောက်လေ ရာ နေရာတိုင်း၌လှိုလှို မိန်းမ ယူလွယ်တတ်ကြ၏။ တစ်နေရာ၌ တစ် ယောက်ယူခဲ့ပြီးလျှင် နောက်တစ်နေရာ ရောက်ပြန်သော် တင်ယောက် ယူပြန်သည်။ ဆင်ဦးစီးဘိက မိန်းမသစ်တွေနှင့် ပျော်မွေ့နေ၍ အချိန် ကြာသောမြို့ရွာ၌ မငွေစိန်နွားလည်း ကြာကြာကြီး ရပ်ခိုင်းနေရမည်ဖြစ် သည်။ ဆင်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လူနှင့်အတူနေလာခဲ့၍ တော ဆင်ရိုင်းကဲ့သို့ မြက်စိုင်းဝါးရွက်ကို စားတော့ပါ။ ကြံချောင်းနှင့် ပြောင်းဆံကို အားကြီး စားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်စာလည်း ခက်ခဲခြင်း မရှိလှပါ။

မငွေစိန်သည် သူ၏ ဘဝတွင် သူစိတ်အပျော်ဆုံး အချိန်ဟာ ရှင်ပြုအလှပွဲများ၌ ရှင်လောင်းယူ လိုက်ရသော အချိန် ဖြစ်၏။ ရှင်လောင်းသည် လိုက်နေရခိုက် အခါသည် ပျော်ပွား၍၊ ကျေနပ်၍ အားရှုခမ်းသာဆုံး အသွင်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် မငွေစိန် ရှင်လောင်းယူ လိုက်ပါကတ်ပုံ အကြောင်း ဖြောဖြောပြောပြပါဦးမည်။

ရွှေဘိုနယ်၏ ရှင်လောင်းယူပုံ အစီအစဉ်ကို ဦးစွာ ဖော်ပြရန် လိုပါမည်။ ရွှေဘိုနယ် ကျေးရွာများ၌ ရှင်လောင်းက ထွက်လာပုံ အစီအစဉ်သည် မြန်မာပြည် အရပ်ဒေသ အားလုံးတို့ထက် ရှေး ထုံးစံပျက် ယနေ့ထိ တည်ငြိမ်လျက် ရှိသည်။ အစီအစဉ်ကောင်း၍ စည်ကားပုံနှင့် ပသာဒကျပုံများလည်း ကြည့်လို့ ကောင်းပါသည်။ အစီအစဉ်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

အလမဏ္ဍပ်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရှင်လောင်းယူ ထွက်လာ သောအခါ ဤည့်ကွက်မြင်ကွင်း အလှပသာ ဒေသရှိသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ရွှေဆုံးမှ ဘုရားပေါ်ဆောင်လော တ်းဖြူကိုတိုင်လျက် ယောက်ျား လူကြီးတစ်ဦးက ဦးဆောင်လှည့်လာသည်။ ထိုနေ့ခက်မှကပ်လျက် ဗျော

သံသရာ ခဋ်ကို လွှတ်ပေးအောင် ရန်ကြံစို့ရန်

အဖွဲ့က ဗျောသံမြိုင်မြိုင် တီးလျက် လိုက်ပါရသည်။ ထို့နောက် ပိဋကတ် စာပေထုပ်များ သို့မဟုတ် စာအုပ်များကို ကလပ်ပေါ်တင်၍ ကိုင်ဆောင်သူယောက်ျား လူရွယ်များက စိတ်နှိုးလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် အလှူ ဒါယကာကံ သပိတ် ပရိက္ခရာစုံ လွှယ်၍ လိုက်ရ၏။ ထို့နောက်မှ သံဃာစေ့ လူရန် သပိတ်ကိုလွှယ်၍ ပေရွက်ယပ်ကြီးများကို ထမ်း၍ လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်မှ ရွှေသင်္ကန်းကိုကလပ်ပေါ်တင်၍ ကိုင်ဆောင်သူမိန်းမပျို ရွှေသင်္ကန်းကိုိုင်ရသူသည် ကွမ်းတောင်ကိုိုင်ထက် အလှအပသာသဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနယ်တွင် ရွှေသင်္ကန်းကိုိုင်ရသူ ဟု ဂုဏ်ယူလေ့ ရှိကြသည်။

ရွှေသင်္ကန်းကိုိုင်နောက်မှ တံခွန်လုံးကိုိုင်သူများဖြစ်၏။ တံခွန်လုံးကို အလျားလိုက် အမျိုးသမီးများ တစ်ဖက် တစ်ယောက်စီ ၂-ယောက်တဲလျက် ကိုင်တွယ်လိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်စီ ရွှေနောက် တန်းလျက် ရွှေကွမ်းတောင် ကိုင်သူ အမျိုးသမီး ၂-ယောက်၊ ရွှေဟင်္သာအုပ်ကိုိုင်သူ ၂-ယောက်၊ ရွှေကွမ်းအစ်ကိုိုင်သူ တစ်ယောက်၊ ထို့နောက် ရှင်ဆောင်သင်္ကန်းကိုလိပ်၍ ပန်းများလှပစွာ စိုက်ထားသော ရှင်ဆောင်သင်္ကန်းကိုိုင်သူများ၊ ပရိတ်အိုးကိုိုင်သူများ တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် စီတန်းလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သံဃာစေ့ လူရန် သင်္ကန်းခေါက်များကို ပန်းကန်ပြားပေါ် တင်၍ အမျိုးသမီးပျို မြီးကောင်ပေါက်ကလေးများက တစ်ခုစီကိုိုင်၍ စီတန်းလိုက်ပါကြသည်။

ထို့နောက်မှ ရှင်လောင်းစီးရန် မှန်စီရွှေချ ထမ်းစင်များကို လှူပျိုတော် ၄-ယောက် စီထမ်း၍ ရွှေထီးမိုးသူ ၂-ယောက် ကျစ်တဲကပ်လျက် လိုက်ပါကြသည်။ ထမ်းစင်များနောက်မှ ရတနာ ဆိုသူ၊ သျှိုင်းထိုး၍၊ သျှိုင်းလိုက်သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများက ရတနာဆို၍ သျှိုင်းထိုးသံမြိုင်မြိုင်နှင့် လိုက်ပါကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆိုင်းအဖွဲ့မှ တူငိုယာသံစုံတီးဝိုင်း လိုက်ပါကြသည်။ ထို့နောက်မှ အပျော်ကမ်း ကာလသားတို့၏ ဒိုးပတ်ဝိုင်း၊ အိုးစည်ဝိုင်းအဖွဲ့များက က၊ရင်း ဆိုရင်း ပြောင်ချော်ချော်ဟန်နှင့် လိုက်ပါတတ်ကြ၏။

ဆင်ငှားသော အလှူပွဲတွင် မငွေစိန်ကို ရေမိုးချိုးပြီးမှ မှန်စီတော်ပေါက် ကတ္တီပါ ကကြီးတန်ဆာတွေ လှပဝေအာအောင်

ဆင်ယင်၍ လူပျိုတော်သား နှစ်ယောက်က ခေါင်းပေါင်းဖြူ ၂-စ ထောင်ပေါင်း၍ ကတ္တီပါဘောင်းဘီဝတ်၍ တောင်ရှည်ပုဆိုး ခါး တောင်းကျိုက်လျက် ရွှေထီးတစ်လက်စီ ယှက်မိုးရင်း တစ်ဖက် တစ် ယောက်စီ လိုက်ပါရသည်။

မငွေစိန်သည် ရှည်လျားဆော ရှင်လောင်းယူ ပရိသတ်ကြီး အတွင်း အမျိုးသမီးတို့၏နောက်ဆုံး ထမ်းစင်ထမ်းသူတို့၏ရွှေ လိုက် ပါရ၏။ မငွေစိန်၏ ထူးခြားချက် ဟန်ပန်ကို ပရိသတ်က နှစ်သက်စွာ ကြည့်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လက်ယာရစ် သုံးပတ်လှည့်သော အခါ ရွှေတန်းမှ ရွှေသင်္ကန်းကို ကွမ်းတောင်ကိုင် ၍ အမျိုးသမီးတို့ ကဲ့သို့ လှပအောင် ဆင်ယင်ပေးထား၍ ကျေနပ်အားရနေသည်။ ပရိ သတ် အလယ် ဝင်ကြားစွာ ကြော့ကြော့ကလေးဟန်ဖြင့် ရွှေဆုံးက တီးခေါက်ရင်း သွားနေကြသော ပျောချက်သံနှင့် ထပ်တူ စည်းချက် ညီ သူ၏ ခြေလက်များကို ယဉ်ယဉ်ကလေး ချလှမ်း၍ ကြည့်ကောင်း အောင် လိုက်ပါတတ်သည်။ ဤအရှင် ငယ်ရွယ်စဉ်က ရွှေဘိုနယ် တောင်ကျေးရွာ အလှပဲ့တစ်ခု၌ မငွေစိန် ရှင်လောင်းယူလိုက်ပါလာပုံ ဟန်ပန်ကို ယခုတိုင် မြင်ယောင်မိပေသည်။

နောက်ပိုင်း ကျောက်ဆည် ရောက်နေစဉ် ဦးမင်းခေါင်က တခြားသို့မသွားစေလို၍ သူ၏ဆင်ကို ပြန်ကောက်ယူပြီး မန္တလေး မြို့ အရှေ့ပြင် မာရ်အောင်ရတနာကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီးအား လှူထားလိုက်တော့သည်။

မငွေစိန်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ သစ်ခွတ်တနယ် ရွာသူကြီးဦးမင်းခေါင် က ကျောက်ဆည်နယ် ရောက်နေပြီးသော အချိန်တွင် ပြန်လည် ကောက်ယူပြီး မန္တလေး ပို့လိုက်သည်။ မန္တလေးမြို့ အရှေ့ပြင် မာရ် အောင် ရတနာကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီးအား လှူထားလိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆင်ဦးစီးမှာ 'လခသာ ရနေသည်။ ရှေး ကကဲ့သို့ ဆင်နှင့် ရပ်ခဝးရပ်နီး ခရီးထွက်ရတော့ချေ။ တာဝန် လည်းမကြီး။ မြို့ပေါ်လောက်သာ ရံခါ လိုက်ရတတ်၏။ ဆင်ကို ဆရာတော်က တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းထားခြင်းဖြစ်၍ သူ့မှာ အချိန်မှန် အစာကျေး၊ ရေချရုံလောက်သာ ရှိသည်။

ဆင်တို့၏ သဘာဝပေလော၊ မငွေစိန်၏ ထူးခြားသော အသိ
 ဉာဏ်ကို အံ့ဩကြရ၏။ လူက ပြောသောစကားကို သူတစ်ယောက်
 ကဲ့သို့ ထပ်ဘူ နားလည်တတ်သည်။ ချွေတာရေးကိုလည်း လိုလား
 တတ်သည်။ တစ်ခါက စစ်ကိုင်းမြို့၌ ရောက်နေကြစဉ် ကျောက်ဆည်
 မြို့မှ အလှူတစ်ခုက ငွေ ၅၀-နှင့် ဖိတ်ကြား၍ မငွေစိန်ရှေ့၌ပင် ငွေ
 ၅၀-ကို ပြုပြီး လက်ခံယူလိုက်သည်။ ဖိတ်ကြားလာသူနှင့်အတူ ခန်း
 ထွက်ခါနီးတွင် ဆင်ဦးစီးက—

‘ကိုင်း.. ငွေ ၅၀-တော့ ရပြီ၊ တံတားကြီးပေါ်က အခပေးပြီး
 လျှောက်မလား၊ ရေထဲဆင်းသွားမလား၊ တံတားခတော့ ပိုမရဘူး၊
 ဒီငွေထဲကပဲ နုတ်ပေးရလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောရာ မငွေစိန်က ‘ဒီလိုဆိုရင်
 ငွေကုန်မခံနိုင်ဘူး၊ ရေထဲကပဲ ဆင်းသွားလိုက်တော့မယ်’ ဟူ၍ ပြောပြ
 သည့်အနေဖြင့် ချက်ချင်း ရောဂတီမြစ်ထဲ ဆင်းသွားဖူး၏။ ဖိတ်ကြား
 လာသူ အလှူဒကာက ‘မဆင်းပါနဲ့၊ တံတားခ ကျုပ်ပေးပါမယ်’ ဟု
 ပြောကာမှ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ စစ်ကိုင်းတံတားကြီးပေါ်မှ ဖြတ်ကူး
 သော ဆင်များကို နွား၊ ကျွဲထက် ပို၍ အခွန်များများ ပေးဆောင်
 ရမိ စည်းကမ်း ရှိသည်။

သူ့အပေါ် စည်းကမ်းမကျသော ပြောဆိုတားမြစ်ခြင်းမျိုးကို
 သူ လက်ခံလိုပါ။ မန္တလေးမြို့၌ နေစဉ် အခါက ရပ်ကွက်တစ်ခု
 အတွင်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက် မငွေစိန် လူစကား နားလည်ပုံ၊
 လိမ္မာရေးခြားရှိပုံကို သနားချစ်ခင်ပြီး လူစားသော မုန့်ဆီခကြော်တွေ
 ကို ဝယ်ကျွေးရာ ဝမ်းသာအားရ စားလေသည်။ ဆင်ဦးစီးက ဝမ်းဗိုက်
 နာမည်လောဟု စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်၍ မစားရန် တားမြစ်ရာ စေတနာ
 ကောင်းနှင့် ကျွေးလို့စားတာကို တားမြစ်ရပါ မည်လား ဟူ၍
 အမူအရာဖြင့် မကြိုက်ကြောင်းပြကာ စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်ဦးစီးကို သူ့
 အနား အကပ်မခံဘော့ဘဲ တခြားထွက်သွားဖူး၏။ မန္တလေးမြို့၏
 အရှေ့ဘက် ဝါခင်းကုန်း ရောက်သွားစဉ် ပုလိပ်တို့က ဖမ်းယူပေးကြ၍
 ပြန်ရလာသည်။

မန္တလေးမြို့ ရောက်ပြီးနောက် မငွေစိန်က တစ်နေ့တခြား
 စန်းပွင့်လာသည်။ လူချစ်လူခင်များလာသည်။ ရပ်ကွက်အတော်များ
 များမှ လူများက သူ့ကို ငှက်ပျောသီး၊ ကြံချောင်း စသည် ကျွေး၍

သည်။ အကခိုင်း၍ အပျော်ကြည်ကြသည်။ ကျေးမွေးသူ ကျေနပ်စေရန် မငွေစိန်က သူ၏ ကိုယ်ကြီး ယိမ်းကာနွဲ့ကဖြင့် ယဉ်ယဉ်ကလေးကပြုတတ်သည်။ ကြံ တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းလောက်သာ ပေးပြီး အကခိုင်းလျှင် ကြံချောင်းဝါးရင်း နည်းနည်းပါးပါး လောက်သာကသည်။ ဤအရှင် ငယ်စဉ်က သာမဏေ ဘဝတုန်းက မုံရွာမြို့ မြင်းမူလမ်းပေါ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ ကလေးတွေ ဝိုင်းကြည့်နေစဉ် မငွေစိန် ကပြပုံကို ဆွမ်းခံသွားရင်း မြင်ခဲ့ရဖူး၏။ ကျောင်းသားကလေးများက မငွေစိန် ကြံတစ်ချောင်း ပေးစမ်းပါ ဟု ကောင်းကြလျှင် မပေးဘူးဟူသည့် အသွင်ဖြင့် ခေါင်းယမ်း၍ ပြုတတ်သည်။

ဆင်တို့မည်သည် မင်္ဂလာကိုသာ ကြိုက်ကြသည်။ အ,မင်္ဂလာကို မကြိုက်ကြဘူးဆိုတာ ဆင်အားလုံး တစ်သဘောတည်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ မငွေစိန်ကို ဘုန်းကြီးပျံပဲ့ အများက ငှားကြသော်လည်း မလိုက်ပါဟု ငြင်းဆန်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ‘အကြိမ်ကြိမ် ဖိတ်ခေါ်နေကြတာကို အားနာဖို့ ကောင်းလှပါတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးတွေ ဈာပနပဲ့တော့ လိုက်ထိုက်ပါတယ်’ ဟူ၍ ဆင်ဦးစီးက သာယာသွင်းပြောင်းစွာ ပြောဆိုတိုက်တွန်းရာမှ ငဲ့ညှာစိတ် ထားဟန် တူ၏။ ဘုန်းကြီးပျံပဲ့များသို့ လိုက်ရှာ၏။ သို့သော် အလှပြသက်သက်သဘောမျိုးသာ လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အလောင်းတင် မခံပါ။

အလောင်းတင်ထားသော ကြိုးကိုပင် မဆွဲပါ။ မငွေစိန်သာ မဟုတ်။ အခြားသောဆင်များလည်း ဤနည်းပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ကျောက်ဆည် မြို့နယ်တွင်း၌ ဘုန်းကြီးပျံပဲ့နှင့် ဆင်တစ်ကောင် အကြောင်း ကြားရဖူး၏။ တောဆင်ရိုင်းမှ ယဉ်စေ၍ သစ်ဆွဲဆင် အဖြစ် ရောက်နေသော ဆင်ထီးကြီးတစ်ကောင်ကို ဘုန်းကြီးပျံပဲ့မှ ငှား၍ အလောင်းဆွဲတင်စေရာ မလွဲသာသည့်အနေဖြင့် ခရီးတာတို့မျှလောက် ဆွဲရှာပါ၏။ ဆွဲရပြီးတုံ့လျှင် အလွန်ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည် တွေတွေ ကျကာ ငိုကြွေးလေသည်။ သနားစရာကောင်းသော ထိုဆင်ကြီးသည် ငိုကြွေးပြီး အစာမစားတော့ဘဲ ထိုဈာပနရက်ပဲ့အတွင်း၌ပင် ရင်ကွဲနာကျ၍ သေသွားဖူးလေသည်။ ဤကား ဆင်နှင့် အ,မင်္ဂလာ မကြိုက်ပုံ အကြောင်းတည်း။

သံသရာဗဒ္ဓိကို လွတ်အောင်ရုန်းကြပို့ရဲ့

ကျောင်းအမကြီး ဖြစ်လာပုံ

မငွေစိန်သည် မုံရွာခရိုင် ကနွဲမြို့၌ နေထိုင်လျက် ရှိနေစဉ် သူ့အတွက်ရသောငွေဖြင့် မုံရွာမြို့မြောက်ဘက် ၂၅-မိုင်ကွာ ရှေးအခါက အလုံမြို့နယ် ယခုခေတ်တွင် ညောင်ကန်နယ် ဖြစ်နေသော သစ်ခွတ်တနယ်ရွာ၏အနီး အလယ်တန်းကျောင်းနှင့် အိမ်ခြေ ၁၅၀ ကျော် ရှိသော ဝင်မနားရွာ၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ဖူး၍ ကျောင်းအမကြီး အမည် တွင်လာကြောင်း ကြား ရဖူး၏။

ထိုနောက်တစ်ဖန် ကျောင်းအမကြီးတွင်လာပုံမှာ ၁၃၂၈-ခု၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၃-ရက်နေ့တွင် ဤအရှင်ထံသို့ ရောက်လာသော ဘုတလင်မြို့သား စစ်ကိုင်းတိုင်း တိရစ္ဆာန်ကဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးတင်ဖေ၏ လျှောက်ထားချက်အရ တိကျသော မှတ်တမ်းသည် သစ်ခွတ်တနယ်ရွာ ကျောင်းကြီးကျောင်းကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ သစ်ခွတ်တနယ်ရွာ၌ ကျောင်းတိုက် ၃-တိုက်ရှိရာတွင် ကျောင်းကြီးကျောင်းဟူ၍ နာမည်တွင်သော မြောက်ဘက်ဆုံးကျောင်း ကို မငွေစိန်၏ လုပ်အားဖြင့် သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်သော သူကြီးဦးမင်းခေါင်က ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဒုတိယမြောက်ကောင်းမှု ဖြစ် ပေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ကျောင်းအမကြီး နာမည်တွင်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မန္တလေးမြို့ အရှေ့ပြင် မာရ်အောင်ကျောင်း၌ နေခဲ့စဉ် အခါ ထိုကျောင်း၌ ပန်ကာနှင့် မီးသီးများကို မငွေစိန်၏ ကောင်းမှုအဖြစ် လှူဒါန်းခဲ့ဖူးသည် ဆို၏။

ဘုရားအမကြီး မငွေစိန်

ထိုနောက် မငွေစိန် ဘုရားအမကြီး နာမည် ရလာပုံမှာ ဝက်ရဲရွာ စေတီကြီးကို ပြုပြင်လှူဒါန်းခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ သစ်ခွတ်တနယ် ရွာ၏ အနောက်တောင်ထောင့်အရပ်၌ တည်ရှိနေသော ဝက်ရဲရွာမှ ရှေးဟောင်းစေတီကြီးတစ်ဆူကို မငွေစိန်၏ လုပ်အားဖြင့် ကြည်ညို ဖွယ်ဖြစ်အောင် မှမ်းမံ၍ ပြုပြင် တည်ထားခဲ့ဖူး၏။ ထိုကောင်းမှု ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် လူအများက ဘုရားအမကြီး မငွေစိန်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကောင် မငွေစိန်

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရောင်လည်း သူ၏ ဘာကား ထူးခြား၍ ပြောင်
 မြောက်သည်ဟု ချီးမွမ်းပေမည်။ ထူးထူးခြားခြား ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်
 မငွေစိန် ဖြစ်လာခဲ့ပေ၏။ လွန်ခဲ့သော စစ်မဖြစ်မီ ရှေးဇာတ်
 တစ်ချိန်၌ အေပတ်းရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ရိုက်ကူးပြုသခဲ့သော မြိုင်ယံဘွား
 ဇာတ်ကားတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ဆင်လိမ္မာကြီးသည် မငွေစိန် ဖြစ်
 သည်။ လူနှင့်လူချင်း ပြောဆိုရသကဲ့သို့ သင်ပြပေးသလို ပါးနပ်စွာ
 စိတ်ကျေနပ်အောင် သရုပ်ဆောင်ပေးတတ်သည် ဆို၏။ ဒါရိုက်တာက
 အစမ်းအနေဖြင့် အကနိုင်းရာ ချက်ချင်းကပြသည်။ သူမ၏ ကပြပုံမှာ
 ခြေကိုထောက်၍၊ လက်ကိုမြှောက်၍၊ ကိုယ်ဟန်ယိမ်းနွဲ့၍၊ ဦးခေါင်း
 အမူအရာ လှုပ်ယမ်း၍၊ ကြည့်ကောင်းအောင် ကပြတတ်၍ အလွန်
 သဘောကျပြီး စာချုပ်နှင့် ငှားယူလိုက်သည်။ ငှားယူပြီး ဇာတ်လမ်း
 ရိုက်ကူးရာတွင် သရုပ်ဆောင်ပုံမှာ လိုသလို စိတ်တိုင်းကျ အကွက်စေ
 သဖြင့် ထူးခြား အောင်မြင်သော ဇာတ်ကားကောင်းကြီး ပေါ်ထွက်
 လာသည်။ လူကြိုက်များလှ၍ ငွေရ အလွန် ကောင်းသည် ဆို၏။
 ထိုအချိန်မှစ၍ ရုပ်ရှင် ဇာတ်လိုက် မငွေစိန် ဟု နာမည်ကျော်ခဲ့ရ
 ပြန်သည်။

အလှူအမကြီး မငွေစိန်

ထိုအလျှင်က မငွေစိန် အလှူအမကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ မန္တလေး
 မြို့၌ နေစဉ် ၁၃၀၂-ခုနှစ် အတွင်းက ဖြစ်၏။ မာရ်အောင်ကျောင်း
 ဆရာတော်ကြီးက သူ့အတွက်ရသမျှငွေကို ကောင်းမှုပြုရန်ကြံစည်ပြီး
 လျှင် ကြိုက် အသိပေးပြောဆိုသည်။ 'ဒီမယ်... နင့်အတွက် ကောင်းမှု
 တစ်ချို့လုပ်မယ်။ သံသရာကျင်လည်ရာတွင် ဘဝသမ္ပတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ
 အောင် ဘဝသံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းလည်း
 ဖြစ်စေရန် ရည်မှန်းပြီး အလှူကြီးပေးမယ်။ ဝမ်းမြောက်နေပါ' ဟူ၍
 ဆရာတော်ကြီးက သူ၏ ရှေ့၌ ရပ်၍ပြောပြရာ ငြိမ်သက်စွာနားထောင်
 နေသည်ဆို၏။ သို့နှင့် သံဃာတော်များပင့်၍ ဆင်းရဲသော ကလေး
 များကို စုပေါင်းပြီး ရှင်ပြုအလှူပွဲကြီး ခမ်းနားစွာ ပေးလှူလိုက်သည်။
 ရှင်ပြုသော ကလေးများ၏ ပိတုများလည်း ဝမ်းသာကြည်နူး ဖြစ်ရှာ
 ကြ၏။ အလှူရှင် မငွေစိန်သည် ဝမ်းမြောက်လှသော အသွင်ဖြင့် မြူး၍

နေသည်ဆို၏။ ထိုအခါ အလှူအမကြီး မငွေစိန် ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြ ဖြစ်သည်။

တရားရှုထောင့် အမြင်ဖြင့် လေ့လာကြည့်ရှုလျှင် မငွေစိန်၏ ဘဝအကျိုးပေးဟန်ကို အားကျဖို့ကောင်း၏။ ရှေးဘဝတို့က ကောင်းမှု အမြဲပြုခဲ့ဖူး၍ အကျိုးဆက်အားဖြင့် အထုံပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ သံသရာတစ်ခွင် ကျင်လည်လေသမျှ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းမှာ ကုသိုလ် ကောင်းမှု ပြုနိုင်ရပါလို၏။ ဟူ၍ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်နိုင် သည်။ အခြေအနေကို ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ထောက်ပံ့ပေးနေခြင်းကဲ့သို့ ရှုမြင်နိုင်သည်။

အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ ဟူသော ဆိုရိုးစကားပုံကို သတိပြု မိရာ လှူပြည်လောက၌ အလှူဒါနပြု၍ ပျော်မွေ့နေတတ်ကြသူများရှိကြ ၏။ ထိုသို့သောသူများသည်လည်းကောင်း-ထိုသို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် များသည် လည်းကောင်း အတိတ်ဘဝတို့မှ အဆက်ပါခဲ့သော ပါရမီ ရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။ သီလကျင့်၍ ပျော်ပျော်နေကြသူများ- ဘာဝနာ ပွားများ၍ ပျော်ပျော်နေကြသူများ သည်လည်း အတိတ်ဘဝ တို့မှ အဆက်ပါလာသော ပါရမီရှင်များဖြစ်ကြသည်။ သူတော်ကောင်းတို့ ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာကို အလေ့အထုံပါလာခဲ့သူများအားလုံး အသိတ်မူ စွဲထုံ ပါခဲ့သော ဓလေ့ကြောင့် ဆင်းရဲသောဘဝ၌ဖြစ်စေ- ချမ်းသာ သောဘဝ၌ဖြစ်စေ တတ်အားသမျှတော့ လှူဒါန်း ပေးကမ်းနေရမှ နေ့ထိုင်ရ ကြည်လင်၍ စိတ်ချမ်းမြေ့နေတတ်၏။ ဘဝတစ်ခု ရနေ ခိုက်အတွင်း လှူဒါန်းခြင်းသည်သာ အမြတ်ထုတ်ယူနည်းဟူ၍ နားလည် ထားကြသည် လှူအထက်တန်းစားများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုရမည်။

ဤသဘာဝကိုလေ့လာဆင်ခြင်ကြည့်လျှင် ဉာဏ်ရှိသော မနုဿ- လူသားများသာမက အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်နေရှာကြသူတို့ပင် ကုသိုလ်ဒါနပြုခြင်း ရှိသည်မှာ အတိတ်ဘဝတို့မှ ပါခဲ့သော အထုံ ကြောင့်ဖြစ်၏။ သီလစောင့်ခြင်းကို ပြုကြသည်။ ဘာဝနာပွားခြင်းကို မြဲကြသည်တို့မှာလည်း အတိတ်ပါအထုံများ ဖြစ်ကြ၏။ ဤအကြောင်း များကို ဘုရားဟော နိပါတ်တော်၌ အများစွာရှိသည်။ ထို့ပြင် ထေရာဝတ္ထုပါဠိတော်၌ အသိတိ သာဝက စသူတို့၏ ချေးချေးသော ဗာဝ ဝေးလှသော ကပ်ကမ္ဘာတို့မှ စတင်၍ ဆုတောင်းခြင်းနှင့် တကွ

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအလုပ်ကို စစွာဦး ဒါနပြုခဲ့ကြပုံ ကြောင်းရာ မျိုးစုံတွေ အတော်များများ အားကျဖွယ်ရာ ပါရှိလေသည်။

မြန်မာပြည်တွင် ဤအရှင်ကို မျက်မှောက်ခေတ်၌လည်း အဟိတ် တိရစ္ဆာန်ဘဝရောက်နေလျက် အခြေအနေကိုက ထောက်ပံ့ ပေးသော ကံကြောင့် ကျောင်းဆောက်ခြင်း၊ ဘုရားစေတီပြုပြင်ခြင်း၊ အလှူ ပေးခြင်း ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းသော ဆင်လိမ္မာမကြီး မငွေစိန်ကို တွေ့မြင်နိုင် ကြသည်။

ဘဝတစ်ခု၏ အကျိုးပေးဟန်ကို တရားအမြင်ဖြင့် လေ့လာ ကြည့်တတ်လျှင် ရှေးဘဝတို့က ကောင်းမှုအမြဲပြုခဲ့၍ သို့မဟုတ် လေး နက်စွာ ပြုခဲ့ဖူး၍ အထုံပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ကော်ဆိုနိုင်၏။ လက်ရှိ လူ့ဘဝရနေကြသူတို့သည်လည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်သည်။ အခြေ အနေက အချိန်ပေး၍ တိုက်ဆိုင်လာခိုက်၊ အခွင့်သာခိုက် ပြုလုပ်ခဲ့ကြ သောကြောင့် ဒါနရှင် ဖြစ်လာကြသူတွေ များစွာ ရှိ၏။

လွန်ခဲ့သော ၁၃၃၉-ခုနှစ် ဆောင်းရာသီအတွင်း၌ ဤအရှင် ရန်ကုန်မြို့ ရောက်သွားစဉ် ဘိုကလေးဈေးလမ်း လေးထပ် တိုက်ကြီး အပေါ်ဆုံးထပ် ဦးရင်ဂွက်-ဒေါ်ခင်ဆိုင်တို့၏ အိမ်၌ ညအခါ ပရိတ် ရွတ်၍ နောက်ရက် နံနက်ဆွမ်းကပ်အပြီး တရားဟောခဲ့ရန် တောင်း ပန်ကြသည်။ ယမန်နေ့တွင် သတ္တဝါတို့၏ ကံတရား အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စကားစပ်ရှိနေ၍ ဒါန၏ အကျိုးပေးတတ်သော သဘာဝ လက်တွေ့ သိနိုင်ကြောင်း ဟောခဲ့ပုံကို သတိရမိသည်။

‘အလှူဒါန ပြုကြရာမှာ စေတနာသာ ကြည်လင်အောင်ထား၊ စေတနာ ထက်သန်မှုရှိလျှင် နည်းသည်ဖြစ်စေ- များသည် ဖြစ်စေ စေတနာစွမ်းကြောင့် မိမိကိုမကြာခင် အကျိုးပေးလာမှာပဲ၊ ဘယ် ဘက်ကတစ်ဆုပ်ကြဲလျှင် ညာဘက်ကတစ်လှည်းဝင်တယ် ဆိုရိုးစကား ကဲ့သို့ ပစ္စည်းတွေ၊ ဥစ္စာတွေက အလှူအလှူ အပေါက်ရှာ ဝင်လာနေကြ သလို လက်ရှိဘဝမှာပဲ စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်နေလေ့ ရှိတတ်တယ်’ စသည်ဖြင့် ပုံစံဝတ္ထုကြောင်း တိုတိုကလေးများပါ ဟောပြော ဒကာ ကြီး ဦးရင်ဂွက်က ဝမ်းမြောက်၍ သူ၏ ဘဝခရီး တစ်လျှောက်တွင် ကုသိုလ်မျိုးစုံ ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ၃-ကြိမ် ဆောက်လုပ်

သံသရာဇွန်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစီရဲ့

လှူဒါန်းခဲ့ ဖူးကြောင်း၊ ကျောင်းမြေပါ ဝယ်ယူ လှူဒါန်းခဲ့ဖူး ကြောင်း စသည် လျှောက်၍ ဝမ်းမြောက်ခဲ့မိသည်။

ထိုနည်းအတူပင် ရန်ကုန်မြို့ လမ်း ၅၀-မှ လမ်းမင်းကြီး ပင်စင်စား ဦးကြည်မွန် + ဒေါ်ကြင်မြိုင်တို့ မိသားစုမှ ဆွမ်းကပ်ပဲ့ တွင် တရားတိုတိုဟောခဲ့ရာ သံသရာဘဝခရီးသည်တို့၏ ဟိုရောက် သည်ရောက် ကျင်လည်နေကြရုံအကြောင်း လိုရင်းထား၍ ပြော ခဲ့သည်။ ဤအရှင် တောင်ပေါ် ပြန်ရောက်ပြီးသောအခါ ဒကာမ ကြီး ဒေါ်ကြင်မြိုင်ထံမှ သူတို့ဘဝတစ်လျှောက် အတွင်း ကုသိုလ် ကောင်းမှု ပြုလုပ်ခဲ့သော အကြောင်းရာ တော်တော် များများကို ရေးလိုက်ဖူး၏။

‘တပည့်တော်တို့ မှာတော့ အစိုးရအမှုထမ်း ဖြစ်နေလို့ ရရ စားစား လခစားဆိုတဲ့ ဘဝမျိုးနှင့်ပဲ ကျင်လည်နေခဲ့ရတာပါ ဘုရား၊ ဒီအထဲကနေ၍ ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင် ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကြီး စားပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့တာ စိတ်ဆန္ဒအားကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့ဖူး ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓရုပ်တုတော်တွေ စုပေါင်း ကိုးကွယ်ထားကြရတဲ့ ရှေး ဘောင်း ဘုရားတိုက်ကြီးဖြစ်သော ဂန္ဓကုဋ်တစ်ခု ကြည့်မကောင်း၍ စုပေါင်း ပြုပြင် ဆောက်လုပ်ကြရာမှာလည်း ဖြစ်မြောက် အောင် ပါဝင်ပြီး အားပေး လှူဒါန်းခဲ့ရဖူးပါတယ်။ မင်းကုန်း ရိပ်သာထဲက စေတီတော်မှာ စေတီရံစာစ်ဆူ ဒကာ ခံလှူခဲ့ရပါပြီ။ ရဟန်းဒကာခံ၍ ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့ ရခြင်း-သားမြေးတွေ ရှင်ပြု အလှူပေးရ ခြင်းမျိုးကတော့ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် များခဲ့လှပါပြီဘုရား၊ ယခု ကျန်းမာရေး မကောင်း၍ အိပ်ရာပေါ်မှာ အချိန်ကြာကြာ နေရ စဉ်မှာ နောက်ကြောင်းမှ ပြုခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုတွေကို ပြန်လည် မြင်ယောင် အောက်မေ့ပြီး နေရတာပဲ စိတ်ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်မိပါ တော့တယ်’ဟူ၍ စာရေး၍ ပါလာ၏။

ဤအကြောင်းများ ဖော်ပြခြင်းသည် အခြားသူများကို နည်း ပေးလိုခြင်း ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်၏။ လူဖြစ်နေကြရခိုက် တစ်ဘဝအတွင်း ဝယ် နည်းသည်များသည် မဟူ အမှတ်တရ ပြုလုပ် လှူဒါန်းခဲ့ရဖူး သည်ဆိုလျှင် ခရီးသွားရိက္ခာရပြီဟု မှတ်ရမည်။ ကျောင်းအမကြီး မငွေစိန်ကို အလှူဖြစ်မြောက်ရန် အခြေအနေက ကောင်းမှုပြုခွင့် ကြုံကြုံကံစေသကဲ့သို့ မိမိတို့ဘဝမှာလည်း ကောင်းမှုပြုခွင့် ရစေရန်

တိုက်ထိုင်သော ယောက်ပံ့ပေးခြင်းမျိုး ကြုံခဲ့ခြင်းပေဟူ၍ ဝမ်းမြောက်စွာ နားလည်ကြရမည်။

အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာသ-ဝါသနာဘာဂီ ဆက်တိုင်းမီ သူတို့၏ စာရင်းဝင် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရပြီဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ရပါသည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားသော မြန်မာပြည်တွင် သူ့နည်းနှင့် သူ့ဟန် ကုသိုလ်ရှင်တွေ များစွာရှိကြ၏။ အနည်းအများသာ ခြားနားကြမည်။ မိမိတို့ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးသော ကောင်းမှုကို လမ်းမင်းကြီးကတော် ဒေါ်ကြင်မြိုင်ကဲ့သို့ ပြန်သတိရ၍ မကြာခဏ ဝမ်းမြောက်နေခြင်းသည် နည်းကောင်းနည်းမှန် ဖြစ်၏။ ကုသိုလ် အသစ်အသစ် တိုးပွားနေစေသည်။ စာဂါနုဿတိ ပွားများနေခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍ မှတ်သားကြရမည်။ ဤကား ကုသိုလ်ပြုနည်း ညွှန်းတမ်းတည်း။

အဟိတ် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ဆင်တစ်ကောင်က လူသာမန်တို့ ထက် ဘဝအကျိုးပေး သာနေသကဲ့သို့ ကျောင်းဆောက်ခြင်း-ဘုရားပြင် အလှူကြီး ပေးနိုင်သည့် သမိုင်းထူး ဤမှတ်တမ်းကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ကာလအတွင်း ဤအရှင် ခရီးရှည်သွားရင်း မန္တလေးမြို့၌ ဖြတ်သန်းသွားစဉ် ရခဲ့သည့် အနောက်ပြင် မစိုးရိမ်တိုက် သဒ္ဓမ္မကျောင်း၌ တစ်ညရပ်နားခိုက် ကနွဲမြို့နယ်သား မိတ်ဆွေ ဘုန်းကြီး တစ်ပါး၏ ပြောပြချက်ကို ရေးမှတ်ခဲ့ပြီးနောက် ဆက်လက်လေ့လာ၍ ရသမျှ စုပေါင်းရေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအရှင် မန္တလေး၌ မှတ်တမ်းရေးချိန်တွင် ကျောင်းအမကြီး မငွေစိန်သည် မန္တလေးမြို့ အရှေ့ပြင် မာရ်အောင်ကျောင်း၌ ရှိနေကြောင်း - အသက် ၅၀ ကျော်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရ၏။ ဆင်တို့၏ သက်တမ်းသည် လူတို့၏ သက်တမ်း ကာလနှင့် ညီတူလိုက်၍ ရှည်တတ်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဥပမာ-တစ်ရာတမ်း တစ်ထောင်တမ်း စသည် လူတို့နှင့် ထပ်တူ ရှည်ကြသည် ဆို၏။

ကျောင်းအမကြီး ဘဝ နိဂုံး

မြန်မာပြည်စစ်ကြီးကာလသည် လျှပ်တစ်ပြက်နည်းနှင့် ပြီးသွားသလို ထင်ရပြီး နောက်ဆက်တွဲ အပြန်အလှန် အကြိတ်အနယ် တိုက်ပွဲကြီးတွေ လေးနှစ်ကျော် ကြာနေပြန်ရာ ထိုအချိန် ကာလတွင် မြို့ကြီးများ၌ စစ်ဘေးဒဏ် အန္တရာယ် များနေသည်။ အခြေအနေအရ ဆင်လိမ္မာကြီး တစ်ကောင် မဆုံးရှုံးစေရန် သတိရှိစွာဖြင့် မငွေစိန်ကို

သံသရာဝန်ကို လွတ်အောင်ရန်ကြံစို့ရဲ့

မန္တလေးမြို့မှ ဘေးမသိရန်မခက် ရှောင်စေခဲ့ပြီး သူ၏ မူလနေရင်း ဌာနဟောင်း မုံရွာခရိုင် သစ်ခွတ်တနယ်ရွာသူကြီး ဦးမင်းခေါင်ထံသို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်သွားလေသည်။

မငွေစိန်သည် ဦးမင်းခေါင်ထံ ပြန်ရောက်ပြီးလျှင် နှစ်အတော် ကြာ ငြိမ်းအေး ချမ်းမြေ့စွာ နေရသေး၏။ ဦးမင်းခေါင်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် အိုမင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ၁၃၂၄-ခုနှစ်တွင် သူကြီး ဦးမင်းခေါင် ကွယ်လွန်သွားလေသည်။ ထိုအခါ မငွေစိန် ယူကျုံးမရ အောင် ပူဆူးရှာ၏။ မျက်ရည်တွေ့တွေ့ကျ၍ ငိုကြွေးနေရှာသည်။ သောက ပရိဒေဝမီးကြောင့် အစာလည်း ကောင်းကောင်းမစားနိုင်၊ တမိုင်မိုင် နေလာရင်း ဦးမင်းခေါင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် တစ်လတိတိ အကြာတွင် ရင်ကွဲနာကျ၍ သေဆုံးသွားရှာလေသည်။ သူ၏ ဘဝ နိဂုံးသည် သစ်ခွတ်တနယ်ရွာ၏ အနောက်ဘက် သူ့ကို အမြဲထားသော ဆင်တင်းကုတ်၌ သေဆုံးသွားရှာခြင်းဖြစ်ရာ ထိုနေရာအနီး၌ ကျင်း တူး၍ အမှတ်တရ မြှုပ်ထားလိုက်ကြသည်။ ကျောင်းအမကြီး မငွေစိန်၏ ဦးခေါင်းကိုမူ သူကြီး ဦးမင်းခေါင်၏သား မြန်မာ့အသံ ဦးလှညွန့်က အမှတ်တရသိမ်းဆည်းထားလို၍ ဖြတ်ယူသွားကြောင်း သိရ၏။ ထိုအချိန်တွင် မငွေစိန် အသက် ၇၅-နှစ်ခန့် ရှိလောက်ပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ဆင်လိမ္မာကြီး မငွေစိန် တစ်ဘဝတာကို ခြုံ၍ ကြည့်လျှင် ကံကောင်းသော ဘဝကို ရခြင်းဖြစ်သည်။ တောဆင်ရိုင်းမှ မွေးဖွား ခဲ့သော်လည်း လူတို့ထံသို့ ရောက်လာရသည်။ သာမန်သော သစ်ဆွဲ ဆင်များကဲ့သို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ခိုင်းစေခံရခြင်းမရှိ၊ ထိုသို့ခိုင်းစေရန် ကြိုးပမ်းခြင်းကို သူက လက်မခံခဲ့။ လူသာမန်တို့ထက် သူတော် ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အနီးစပ်ဆုံး အကျိုးပေးကံရှိသည်ဟု ဆိုရပေ မည်။ ဘုန်းကြီးများထံ၌ နေရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၌သာ အခြေအနေက ဖန်တီးပေး၍ ရောက်နေချိန်များခဲ့သည်။ ကောင်းကျိုး ပေးခြင်းသည် ကောင်းကျိုးပေးရန် အကြောင်းခံ ကံဟောင်း ရှိရ သည်။ ရှေးအတိတ်ဘဝ အဆက်ဆက်တို့မှ ဆည်းပူးခဲ့ပြီးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း အမကြီး၊ ဘုရားအမကြီး၊ အလှူ အမကြီးဟူ၍ နာမည်ထင်ရှား လောက်အောင် အခြေအနေက စီမံလာခဲ့သည်ဟု တွေးဆနိုင်ခဲ့သည်။

ကပ်နည်းအားဖြင့် အတိတ်ဘဝတို့က သူတော်ကောင်းတရား
 လက်ကိုင်ပြုခဲ့၍ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် အမှီသဟဲပြုနေချင်စိတ်ရှိနေ
 သည်။ သူတော်ကောင်းကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုနေလိုသော
 ကြောင့် သူတော်ကောင်းတို့၏ ရိပ်သာဖြစ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်း၌
 သာ အချိန်ပေးသမျှ နေခွင့်ရခဲ့သည်။ သူ့ကို ပိုင်သူသည်လည်း
 ကုသိုလ်ပြုခြင်းကိုသာ မြတ်နိုးသူနှင့် တိုက်ဆိုင်ရသည်။ ဤအခြေအနေ
 အားလုံးသည် အတိတ်ကံ နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကံ ၂-ခု ပေါင်းစပ်ပေးခြင်း
 ဖြစ်၏။

တိရစ္ဆာန်ဘဝမှနေ၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ တိုက်ရိုက်မရောက်
 နိုင်သော်လည်း နတ်ရွာသုဂတိသို့ အလွယ်ရောက်နိုင်၏။ ကျောင်း
 အမကြီး မငွေစိန်သည် ဤဘဝ၌ သူ၏ လုပ်အားခဖြင့် ပေါင်းစု၍
 ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုအရပ်ရပ်တို့ကြောင့် ဒါနရှင်တို့ ပျော်စံရာ
 အထက်နတ်ဘုံသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ အထက်နတ်ဘုံ၌
 နတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာခံစား၍ ပျော်ပါးစွာ ရှိနေရမည်ဟု တွက်ဆ
 ကြည့်လျှင် မမှားနိုင်ဟု ယုံကြည်မိ၏။ အသိဉာဏ်ရှိ၍ ကောင်းမှုပြုက
 ကောင်းကျိုးရနိုင်ကြောင်း ဝေဖန်သိတတ်ကြသော လူများသည်
 ဆင်လိမ္မာကြီး မငွေစိန်ကို အားကျ၍ အတုယူနိုင်ကြရန် သမိုင်းကြောင်း
 ပြု၍ နည်းပေးခြင်း ဖြစ်သတည်း။

သတ္တဝါအားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ။

တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ကြီး
 ဦးဥတ္တမသာဓက (နယ်ခြားတောင်)

အဘိဓမ္မာ အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မဇောတိက
ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ
တောင်တန်းသာသနာပြု

ဆရာတော်ကြီး

ဝိညတပဿာရ

၏ စာအုပ်ကောင်းများ...

- ▶ မေတ္တာစွမ်းအားလက်တွေ့အကျိုးများ၊
 - ▶ ပရိတ်မေတ္တာတန်ခိုးထက်စေသောနည်း၊
 - ▶ သံသရာဝင်ကိုလွတ်အောင်ရုန်းကြမို့ရဲ့၊
 - ▶ ဘဝအောင်မြင်ရေးလမ်းညွှန်ဒေသနာ၊
 - ▶ ဗုဒ္ဓဓမ္မလောကတရားပဒေသာ၊
 - ▶ ရဟန်းဘဝချမ်းသာ | ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ |
- ယခင်က ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသော စာအုပ်အဟောင်းကို ပယ်ဖျက်၍
အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ရေးသားထားသော စာအုပ်ကောင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။

◆ ရွှေလင်းစာပေ-၁၄၄၊ ၅၀-လမ်း၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း•၉၁၂၁၃

စိန်တောင်

အစာကြေကွမ်းရွက်ဆေးလျက်ဆားလုံး

- ▶ ကွမ်းရွက်အပါအဝင် အဖိုးတန်ဆေးဖက်များဖြင့် ဖော်စပ်ထားပါ၍ အစာမကြေ၊ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်၊ လေထိုးလေအောင့်၊ ကျောအောင့် ရင်ပတ်အောင့်၊ ဆီးချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်၊ လေချုပ်၊ ပျို့အန်ခြင်းနှင့် မစားချင်၊ မသောက်ချင်၊ အသံဝင်၊ ရောင်းဆိုး၊ သလိပ်ကပ် ဖြစ်ခြင်းတို့ကို လက်တွေ့ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

စိန်တောင်ဆေးတိုက်၊ ၁၄၄၊ ၅၀-လမ်း၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း•၉၁၂၁၃